

Chữ trình

& Đời
người
phụ nữ

Nhà xuất bản Thanh niên

CHỮ TRINH VÀ ĐỜI NGƯỜI PHỤ NỮ

Tác giả: Hạ Thu

Thể loại: Tiểu thuyết

Chương 1

- Đám cưới. A, đám cưới!

- A! Cô dâu đẹp quá!

Tiếng trẻ nít reo vang ngoài ngõ. Dạ Thảo? Buông cái chén đang rửa xuống, lau nhanh tay vào một chiếc khăn treo trên vách, rồi vọt theo đám trẻ ra ngõ xem đám cưới.

Bà Tư nhìn theo con lắc đầu cười vui:

- Cái con, hai mươi mấy tuổi rồi mà cứ như con nít hồng bằng. Hễ nghe có đám cưới là lật đật chạy đi coi cô dâu, làm như lạ lùng lắm vậy? Người ta như nó, ít ra cũng con bông con ãm trên tay rồi.

Nói xong mấy câu đó, bà bỗng dừng thở dài buồn bã: “Tội nghiệp cho con bé, nhà nghèo nên nó mới phải háo hức chạy đi xem cô dâu như vậy. Chứ phải nhà bà dư dả như người ta thì giờ đây nó cũng lên kiệu hoa làm cô dâu mới như ai “

Bà hất chiếc khăn tay lên vai, khẽ ngồi xuống chiếc giường tre với lấy ô trầu nghỉ tiếp: So về nhan sắc con bà có thua kém gì ai. Chỉ tội quần áo mà bần hàn làm át hẳn đi vẻ đẹp tự nhiên trời phú. Giá mà nó có áo lụa quần là như bạn bè trang lứa thì nó đâu phải thui thui một mình.”

Nói thì nói vậy chứ bà cũng tự hào về con lắm. Cả cái xóm này không có đứa nào được thẳng bồ như nó, vừa đẹp trai, vừa khá giả, đàng hoàng, lại có học thức hơn người, nghe đâu nó học cái gì về dượt thì phải. Mai sau ra trường làm ông dượt sĩ chớ chơi đâu. Rồi bà lại mỉm cười so sánh. Đời đời lúc cũng lạ lùng, làm sao mà một ông sinh viên đẹp trai học rộng như vậy lại có thể yêu một cô gái nhà nghèo chưa học hết lớp ba.

- Bà Tư ơi! Chị Thảo chỉ bị xỉu rồi nè.

Có tiếng con nít kêu lên nheo nhéo, bà Tư giật mình ngẩng dậy, chột hồn phách rụng rời khi thấy con gái của mình mặt mày tái mét nằm lả người trong tay bọn trẻ.

- Trời ơi! Thảo con, con làm sao vậy nè?

Quỳnh quáng bà đỡ con nằm xuống chiếc chõng tre ọp ẹp, giật tóc mai gọi con rồi rút:

- Thảo, Thảo ơi tỉnh dậy đi con

Thằng Tèo đứng trước sân đang giải thích oang oang cho mọi người trong xóm:

- Tự nhiên, vừa thấy mặt chú rể là chỉ xỉu liền hà. Ai mà biết sao ...

Thảo cũng vừa mở mắt, kịp nghe lời thằng Tèo nói. Nước mắt trào ra ràn rụa, nàng úp mặt vào lòng mẹ oà khóc:

- Má ơi!

Thấy nàng đã tỉnh, mọi người lập tức trở về công việc thường ngày. Vì đây là xóm nghèo lao động nên ai ai cũng đều bận bịu.

Bà Tư đưa tay vuốt mái tóc dài óng mượt của con, khàn giọng hỏi:

- Thảo có chuyện gì vậy con?

Nàng không ngẩng đầu dậy

- Má ơi con khổ quá

Bà lật người con lên âu yếm lau khô những giọt lệ long lanh, thương yêu hỏi:

- Tại sao con khổ? Kể Cho má nghe đi con.

Hàm răng ngọc cắn chặt bờ môi, lời nói được thoát ra từ lồng ngực nghẹn ngào.

- Má ơi anh Khải ... anh Khải ...

- Thằng Khải làm sao? Bà sốt ruột hỏi nhanh.

- Anh Khải cưới vợ Rồi.

Nói xong câu này, nàng lại úp mặt xuống gối oà lên khóc nức nở, bờ vai cứ rung lên từng chập. Chai dầu tên tay rơi xuống chiếu. Bà Tư sững sờ: “Trời đất, cái thằng bà mới vừa khen đẹp trai, học rộng, đàng hoàng mà giờ đây nó đành đoạn phụ con bà? Không có lý! Thường khi nó đến đây, bà thấy nó thương yêu quỵến luyến con Thảo lắm mà. Bà lay vai con:

- Thảo con nghe ai nói? Đừng tin thiên hạ con à! Đôi khi họ ghét mình mà nói bậy ...

- Không, má ơi!, Dạ Thảo nức nở lắc đầu cắt ngang, con thấy rõ ràng mà, má ơi!

Nàng ôm lấy tay bà kêu lên uất ức.

- Má ơi, người ta đẹp lắm má ơi! Đẹp hơn con gấp vạn lần. Hồi này ... con đi ra xem đám cưới ... con thấy anh Khải cặp tay người ta đi ngang qua đây.. Người ta mặc một chiếc xoa rê màu trắng ... giàu mà đẹp lắm má ơi!

Sóng mũi cay xè, bà Tư len lén quay đi lau khô dòng nước mắt. Trong cảnh tình này, bà chỉ còn biết đổ lỗi cho mình. Tại bà nghèo nên con mới khổ, tại bà nghèo nên con phải lỡ dở duyên đầu.

- Má ơi, chắc con chết mất má ơi!

Chẳng phải Khải vô tâm hay ác ý khi cặp tay Trinh Trinh đi trên con đường đá đỏ. Làm sao mà chàng không nhớ con đường này dẫn mình tới nơi đâu? Con đường quen thuộc, từng hòn sỏi nhỏ mòn nhẵn dưới chân chàng. Nhắm mắt lại, chàng vẫn có thể bước đi không hề vấp ngã kia mà.

Trời ơi! Hòn đá này bao lần rồi chàng cùng Dạ Thảo ngồi bên nhau tình tự? Chính tàn cây kia, chàng đã vụng dại trao cho nàng nụ hôn đầu đời tê dại bờ môi. Làm sao mà chàng chẳng đau lòng khi dẫm lên kỷ Niệm.

Chỉ vì để đến nhà thờ làm lễ không còn con đường nào khác. Và chỉ vì con đường này hẹp quá, xe không thể chạy vào để Chàng có thể kéo dài giây phút đi bộ mà nghe đau từng viên đá.

Dạ Thảo ơi! Khi đi qua con hẻm nhỏ quẹo vào nhà của nàng. Chàng theo một thói quen không kìm được, đưa mắt vào tìm kiếm. Giữa đám đông chen chúc nhau bên đường, qua làn lệ long lanh, chàng như vừa nhìn thấy một bóng dáng thân quen gục xuống nghẹn ngào.

Tim thắt đau trong lòng ngực, mắt mờ lệ rưng rưng Lê Khải đưa tay lên chạm mắt. Ai đó vừa tung lên đầu chàng một nắm giấy hoa? Và cô dâu trẻ đi bên cạnh nào biết được tâm sự của chồng, mặt mày hớn hờ nở, nụ Cười đẹp như hoa hàm tiếu.

Dạ Thảo ơi, anh có lỗi với em nhiều quá, anh đành phụ em rồi, hãy tha thứ cho anh, Thảo ơi! Duyên đã lỡ vì đâu? Xin hãy xem như ta không duyên nợ.

Tiếng pháo reo vang giòn giã để chúc mừng cho hạnh phúc của cô dâu chú rể? Hay là xác pháo lạnh lùng vừa vùi chôn một trái tim rướm máu? Thôi rồi, chẳng còn gì để mơ ước, câu hẹn hò từ đây lui vào quên lãng. Để Anh thành kẻ phụ tình, để anh thành tên phản bội, anh giẫm lên trái tim emm để Xây dựng cho mình một thiên đàng hạnh phúc.

Men bia nồng trong cổ, chàng uống như điên như dại, uống cho trời đất quay cuồng, uống cho tâm linh tê tái, uống để quên một chuyện tình buồn, uống để quên bóng hình một cô gái ngây thơ.

- Nè Khải, uống vừa thôi! – Một thằng bạn kéo tay chàng khẽ nhắc – Dành sức cho một lát nữa vào phòng hoa chúc với cô dâu chứ!

“Động phòng hoa chúc? “ Lê Khải giật mình ngơ ngác. Bốn tiếng đó dường như xa lạ lắm, dường như chàng chưa nghe tới nó bao giờ. Nếu thằng bạn kia không nhắc có lẽ chàng cũng không biết mình phải làm gì với cô dâu mới trong đêm tân hôn nữa? Tia mắt chàng khẽ đưa sang nhìn cô dâu trẻ, nàng như hiểu lòng chàng đôi má ửng hồng e thẹn.

Thế rồi tiệc cũng tan, thực khách lần lượt ra về. Ai cũng bắt tay chàng cười hớn hở, chúc cho đôi vợ Chồng được trăm năm hạnh phúc, bách niên giai lão. Song đáp lại họ, chỉ có những cái gật đầu hờ hững, những cái bắt tay mệt mỏi như mời khách về nhanh cho.

Khi chỉ còn lại hai người, không khí bỗng ngập ngừng e thẹn. Trinh Trinh tần ngần đứng giữa phòng khách ngổn ngang bàn ghế, bờ ngõ chẳng biết mình phải làm gì. Thiên Trang bước lại gần, nàng tinh nghịch.

- Sao chị lại đứng đây? Sao anh Khải lại ngồi kia hút thuốc? Mẹ ơi!

Thiên Trang nghịch ngợm gọi to, bà Lê Đang dọn dẹp ở nhà sau nghe con gọi lật đật chạy lên:

- Gì thế con?

- Mẹ ơi – Nàng chúm chím cười – Mẹ nhìn xem cô dâu chú rể chẳng biết mình phải làm gì?

Bà Lệ nhìn con trai hơi lạ lùng:

- Kìa con! Khuya rồi sao con không đưa vợ con vào phòng nghỉ?

- Dạ – Lê Khải dụi tắt điếu thuốc bước đến gần Trinh Trinh, nói ngượng ngùng – Trinh Trinh vâng lời mẹ đi em!

- Dạ – Nàng cúi đầu. Màu hồng đỏ hây hây trên má nàng. Quay người chào bà Lệ – Dạ, thưa mẹ con vào. Chị đi nghe em Trang.

Thiên Trang cười khúc khích:

- Biết rồi nhanh lên đi! Anh Khải nóng ruột lắm rồi.

Bà Lệ mắng yêu con gái:

- Cái con ăn với nói, chẳng trách hay bị ăn đòn của thằng Khải.

Thiên Trang lè lưỡi cười hì hì.

Cánh cửa đóng sập lại sau lưng. Đây mới thật sự là giang sơn của đôi vợ chồng mới cưới. Lũ bạn chàng thật khéo đã trang trí tân phòng cho chàng thật tuyệt. Máy điều hòa chạy ro ro chum đèn ngủ toả Ra một luồng ánh sáng hồng dịu dịu, trông thật nhẹ nhàng êm ái.

Trinh Trinh ngồi nép bên góc giường chờ đợi. Đôi mắt nàng lướt trên tấm ra trắng muốt, hăn lòng cũng nôn nao phập phồng chờ đợi một đêm ân ái tuyệt vời từng được nghe nhiều nhưng chưa biết bao giờ.

Lê Khải tần ngần giây phút rồi bước đến đối diện cùng nàng. Đây lần đầu tiên chàng nhìn kỹ mặt cô vợ trẻ. Nàng đẹp quá! Bây giờ chàng mới tin lời của mẹ mình nói đúng. Đôi mắt đẹp dài dài ẩn sau hàng mi cong vút đang ngược nhìn chàng nồng nàn tình tứ như tin yêu, như chờ đợi được chàng che chở suốt cuộc đời.

Gương mặt bầu bĩnh hồng lên trong ánh đèn màu trông nàng thật ngây thơ bé bỏng. Một nét gì đó giống như các nàng công chúa trong chuyện đời xưa, khiến người ta cứ thích nhìn mãi vào chiếc mũi nhỏ thanh thanh. Bờ môi mọng đỏ, làn da trắng mịn màng, hơi thở ngọt ngào, thân hình nàng mảnh

mai éo lá. Tất cả phối hợp hài hoà với nhau khiến nàng có sức thu hút lạ Lùng. Như mời chào, như hấp dẫn con người ta vào một cám dỗ ngọt ngào.

Lê Khải khẽ nhắc chiếc vương miện khỏi đầu nàng. Những búp tóc rơi xuống chảy dài trên chiếc xoa rê hở cổ càng làm cho nàng thêm phần quyến rũ. Chàng đặt tay trên vai nàng. Trinh Trinh rùng mình mắt nhắm nghiền kêu gọi.

Chiếc áo rơi nhanh xuống. Trong phút chốc, Lê Khải như quên đi hiện tại, hình bóng Dạ Thảo lùi xa vào tâm khảm chỉ còn có Trinh Trinh cô vợ bé bỏng xinh đẹp mà bất cứ gã đàn ông nào cũng trầm trồ thèm muốn.

Tuyệt vời bờ môi chàng trên bờ môi nàng ngất ngây say đắm. Lê Khải như ngụp lặn trong niềm vui sướng và hạnh phúc tràn trề trong tiếng nhạc du dương trầm bổng. Chàng thả mình vào cảm giác mê mẩn. Âu cũng là duyên nợ. Trinh Trinh ơi! Em quả là một cô vợ tuyệt vời, ta yêu nàng biết mấy!

Nhưng như kẻ đang đi trên đất bằng bỗng dừng cuộn sóng. Lê Khải rơi đột ngột từ đỉnh cao ân ái xuống đáy vực bàng hoàng. Trời ơi! Phải chăng đây là sự thật? Niềm cảm hứng tan nhanh. Chàng đẩy nàng ra xa, băng khuâng tự hỏi mình có có bị ảo giác đánh lừa không? Lẽ nào một cô gái thùy mị như nàng lại chẳng còn trinh tiết với chồng trong đêm hợp hôn.

Không! chàng không lầm đâu. Cái cảm giác này Lê Khải biết rõ ràng mà. Chàng có phải là một thằng ngốc đâu mà nàng hòng qua mặt? Hừ! To gan thật! Cái ý nghĩ bị lường gạt, cái cảm giác mình mới ôm trong tay một thân thể nhuốc nhơ đã từng nằm trong tay kẻ khác làm chàng tức sôi gan. Chàng nghiến răng:

- Hừ! Giỏi thiệt mà.

Đang mãi ngất ngây với cảm giác chàng trao, Trinh Trinh chợt bàng hoàng trước thái độ thô bạo của chồng. Nàng nghiêng mình về phía chàng nhỏ nhẹ hỏi:

- Anh Khải, anh làm sao vậy?

Chàng nạt ngang:

- Làm sao à? Cô giỏi thật đấy, nhưng xin thưa với cô rằng: Tôi không phải là thằng ngốc đâu mà cô và gia đình cô toan cặm mũ hai sừng lên đầu nó.

“Trời ơi, chàng đã biết rồi sao? “ Trinh Trinh sợ hãi ngã vật ra sau như người chẳng còn khí lực, giây lâu sau nàng chống tay, gắng gượng ngồi dậy, run run nói:

- Anh Khải, em ... em...

Lê Khải cười lạt, ngồi bật dậy:

- Đừng giở trò khóc lóc, van vỉ với tôi làm gì. Chuẩn bị sáng sớm mai cuốn gói trở về với cha mẹ là vừa. Lê Khải này không biết xài của thừa đâu.

Nói xong chàng hằm hằm vén mùng đứng dậy mặc vội quần áo, ôm gối mở cửa. Chàng tiến thẳng ra phòng khách, châm một điếu thuốc, ngồi phịch xuống ghế salon, Lê Khải lặng yên rít từng hơi thuốc nặng nề.

Hừ! “ Cố dấm ăn xôi, xôi lại hỏng. Cầm bằng làm mượn, mượn không công “ thật mà. Hồ Xuân Hương thật tuyệt làm hai câu thơ này sao mà phù hợp vào tâm trạng của chàng quá! Phụ bỏ một tấm tình chung, ngỡ được đền bù bằng một cô vợ thùy mị nết na, ngoan hiền, tứ đức tam tòng đủ cả. Vậy mà ... Ngay đêm hợp cẩn đầu tiên nàng lại chẳng tròn trinh tiết, có trời mới biết là cô ta đã trải qua bao nhiêu thằng đàn ông khốn nạn rồi mới tới tay chàng?

Trời ơi! Một mai này chuyện đổ bể ra, Lê Khải này còn mặt mũi nào nhìn bạn bè trang lứa? Dạ Thảo sẽ nghĩ sao? Nàng sẽ cười vào mũi chàng mà nói: “ Tưởng ngon lành gì, anh chỉ là hạng đi lượm lại của thừa mà thiên hạ chán chê.

Đáng đời mà chưa Khải, ai bảo mà tham sang phụ khó. Lẽ ra mà phải biết rằng, trên đời này làm gì có người tốt đến như vậy chứ? Đành rằng cha mẹ nàng có là bạn thân của cha chàng thuở niên thời đi nữa, họ cũng chẳng dại gì gả cô con gái cứng xinh đẹp của mình với một giá rẻ như vậy. Trời ơi! Sao mà chàng ngu đến thế?

Lê Khải gục đầu vào lòng bàn tay kê lên phần uất khi nghĩ đến cảnh gia đình Trinh Trinh cười hờn hở, cứ ngỡ là đã lừa được chàng – một thằng

ngốc tham tiền.

Không! Phải làm cho họ biết mặt. Lê Khải này dù sao cũng còn chút liêm sĩ, nó không thể vì tiền mà mặc ai muốn gì cũng được.

- Anh Khải, xin anh hãy nghe em nói.

Trinh Trinh qua giây phút bờ ngõ thẹn thùng. Nàng se sẽ bước ra phòng ngoài đến bên chàng bằng những bước chân dè dặt, cất tiếng dịu dàng. Nhưng vừa trông thấy mặt nàng, cơn giận trong lòng lập tức bùng lên, Lê Khải hét to:

- Cút khỏi mắt tôi ngay!

Giọng chàng lớn quá, vang lên giữa đêm khuya lạnh lạnh. Trinh Trinh hốt hoảng, dùng tay vội bịt miệng chàng:

- Kìa anh Khải ...

Chàng phủ phàng vung tay gạt mạnh làm Trinh Trinh té nằm dài trên nền gạch. Nàng cắn chặt môi, cố kìm tiếng kêu đau đớn, khẽ chống tay ngồi dậy. Lê Khải đưa mắt nhìn qua, tuy hối hận về hành động thô bạo của mình, chàng vẫn dừng dừng tàn nhẫn:

- Cô còn muốn nói gì nữa? Bướm chán ong chê rồi mới tới tay tôi, không đúng hay sao mà còn khóc lóc?

Trinh Trinh quỳ dưới chân chàng, trong chiếc áo ngủ mong manh, nàng thật là yếu đuối:

- Anh Khải, xin anh bớt nóng, trở Về phòng cho em thưa lại một lời. Kéo Mẹ và em Trang hay được thì ...

Lê Khải cười lạt cắt ngang:

- Hay được thì có sao? Cô mà cũng biết nhục nhã, xấu hổ ư? Nếu biết sao cô lại còn để Cho hàng chục đàn ông ôm lấy trong tay như vậy? Cô chẳng còn xứng đáng mang tên Trinh một chút nào hết? Cha mẹ cô đã dạy cô như thế à?

Trinh Trinh quỳ gối xuống cúi gằm đầu, nước mắt tuôn chảy như mưa. Giây lâu, nàng cất giọng nghẹn ngào:

- Anh Khải ơi, tội em nặng lắm! Anh muốn đánh, muốn chửi hay hành hạ em cách nào cũng được. Chỉ xin anh đừng xúc phạm đến ba mẹ em. Họ không biết gì về chuyện của em làm.

Chàng ngả người ra sau ghế salon, chân gác chéo, hai tay dang ngang. Lê Khải đập đập xuống thành nệm hỏi gần:

- Cô Tâm, cô nghĩ về tôi như thế nào mà lại làm như vậy? Một thằng ngốc hay một thằng nghèo khổ chẳng biết chi là liêm sĩ ư?

Trình Trình sợ hãi lắc đầu nhanh:

- Em nào dám nghĩ vậy. Khải ơi, đừng nghĩ oan cho em tội nghiệp.

- Oan! – giọng chàng rít qua hai hàm răng nghiến chặt – Thế thì tại sao cô lại lừa dối tôi?

Nàng cúi gằm mặt lí nhí:

- Em sợ.

Lê Khải cười mỉa mai:

- Thế sao lúc nắm trong tay người ta cô không sợ? Tôi hỏi cô: Tôi là người thứ mấy vậy?

Trình Trình thoáng giật mình, đôi má nàng ửng hồng e thẹn, giây sau nàng cất tiếng ngen ngào:

- Khải ơi, đừng hỏi em một câu tàn nhẫn như vậy. Em xin thề, em chỉ lỡ đại một lần thôi. Em không phải là hạng gái trác nết lãng loàn, em đã toan thú thật với anh rồi, nhưng em lại sợ anh khinh khi, rẻ rúng em. Anh Khải ơi, xin anh hãy rộng lượng tha thứ cho em. Em xin hứa ...

Lê Khải đưa tay che miệng ngáp, chàng ngã nằm dài xuống ghế, nheo mắt nhìn nàng khinh miệt:

- Cô tưởng là tôi sẽ tin lời cô vừa nói à? Mà dù cô có một lần hay một trăm lần cũng vậy thôi. Tôi không thể nào tha thứ cho cô được. Tự ái của một thằng đàn ông không cho phép tôi làm như vậy. Thôi, cô đi đi, tôi buồn ngủ lắm rồi.

Trình Trình đi bằng hai đầu gối, đến gần bên chàng run rẩy hỏi:

- Rồi anh đối xử với em thế nào?

Lê Khải nhắm mắt:

- Thế nào rồi biết sau, tôi ngủ đây!

Nói xong, chàng quay lưng, ngáy đều đều. Trinh Trinh không biết là phải làm sao hơn. Nàng quỳ đấy, quỳ mãi mong chàng động lòng thứ tha cho. Nhưng gần một tiếng trôi qua, Lê Khải không buồn cựa mình nhúc nhích mặc dù nàng biết chàng chưa ngủ.

Hai chân tê dại, Trinh Trinh lặng lẽ đứng dậy trở vào phòng lấy một chiếc khăn mỏng đắp cho chàng. Nhưng Lê Khải đã càu nhàu vo tròn chiếc khăn ném mạnh xuống đất:

- Cám ơn!

Nàng nghẹn ngào cúi lượm mảnh khăn bị vò nát dưới chân như cỏi lòng tan nát. Bước vội về phòng, vùi mình với đồng gối chăn lạnh lẽo oà khóc lên nước nở.

Là một cô gái nhà giàu, lại là đứa con cưng duy nhất của ông bà Vạn Hưng Long. Nàng vốn quen được nâng niu chiều chuộng. Nay lần đầu tiên gặp cảnh phũ phàng, nàng nghe như tan nát từng đoạn ruột.

Nhưng cũng tại nàng thôi, nàng không thể trách mẹ cha. Chỉ vì quá thương con, họ đã chọn cho nàng một tấm chồng xứng đáng. Tuy nhà Lê Khải có nghèo hơn nhà nàng đi nữa, mẹ cha nàng vẫn vì con đứng ra chu toàn tất cả. Họ có ngờ đâu hành động của mình đã làm cho Lê Khải nghi ngờ, cho rằng gia đình nàng cố tâm lừa gạt gả Cho chàng một đứa con hư hỏng.

Song nàng cũng không thể trách chàng. Có người đàn ông nào không ích kỷ? Có người chồng nào chấp nhận ôm trong tay một người vợ chẳng vẹn toàn trinh nguyên? Nàng đã làm chàng thất vọng, chàng có quyền đối xử Với nàng thậm tệ hơn như vậy một ngàn lần mà nàng không có quyền oán hận.

Trời ơi, bây giờ nàng mới hối hận việc mình đã làm, nàng mới biết cái trinh tiết quan trọng như thế nào đối với cuộc đời con gái. Trời ơi! Tại sao

lúc đó nàng lại đại đột yếu lòng? Tại sao nàng lại trao trọn cái tiết trinh vào tay tên sở khanh ấy chứ?

Sự việc đó xảy ra từ lâu lắm rồi, hơn bốn năm nay rồi. Lúc đó nàng chỉ là một cô con gái ngây thơ mười tám tuổi. Ngỡ rằng tất cả sẽ vui sâu trong dĩ vãng. Chỉ một lần thôi, làm sao mà chàng biết được? Ừ nhỉ, tại sao nàng lại quên, chàng là một dược sĩ, cơ thể của người con gái đối với chàng có lạ lùng gì?

Trinh Trinh nhớ lại ngày đầu chàng đến nhà nàng. Nàng đã nép mình sau bức màn the để nhìn trộm. Trái tim non rộ ngỡ như ân tình, chàng về rồi còn để lại cả một trời thương nhớ.

Với cương vị của một vị Tiểu thư, con cưng của một triệu phú Vạn Hưng Long, với nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, nàng không thiếu người đến cầu hôn mong dựa dẫm cái gia tài đồ sộ ấy. Nhiều gia đình vọng tộc, muốn chọn dâu hộ đối môn đăng, đã cậy nhờ mai mối đến xin dạm hỏi. Nhưng nàng như con chim một lần bị tên thấy cây cong đã sợ. Từ khi bị gã sở Khanh kia lừa gạt rồi thi rớt đại học. Nàng chẳng còn ước mơ gì nữa, suốt ngày chỉ quanh quẩn bên mẹ hiền, lo học câu tề gia nội trợ, công dung ngôn hạnh, chờ cho vết thương lòng lành hẳn.

Thế rồi nàng lại gặp chàng. Chàng trai kỳ lạ có tia nhìn bối rối, song gương mặt lại nghiêm nghị khác người. Mẹ chàng là bạn thân của mẹ cha nàng lúc trước, họ đến nhờ cha mẹ nàng giúp đỡ, cho vay vốn để mở hiệu thuốc ngoài giờ, vì vừa nghe đâu chàng vừa tốt nghiệp trường Đại học Y Dược.

Và lần gặp gỡ hôm đó đã để lại ấn tượng đẹp trong lòng ông chủ Vạn Hưng Long. Từ lâu, ông đã từng ngắm ghé chọn cho con một tấm chồng xứng đáng. Ông không cần chọn rể giàu, bởi ông đã quá giàu rồi. Ông chỉ ước ao chọn cho con một chàng rể đàng hoàng, có học, lại có một tương lai sáng sủa để con mình được sung sướng bản thân.

Vậy là Lê Khải lọt vào mắt ông, sau khi hỏi ý kiến vợ con. Ông quyết định thương lượng cùng bà Lệ – vợ người bạn thân quá cố của ông. Lẽ dĩ nhiên, bà Lệ mừng đến mức run lên được. Bà không ngờ vận đỏ lại rơi

xuống tay con mình một cách dễ dàng như vậy. Làm sui gia với triệu phú Vạn Hưng Long có năm mơ bà cũng không ngờ tới.

Song tất cả đều làm một cách nghiêm trọng. Lê Khải cưới Trinh Trinh chẳng phải vì yêu. Chàng cưới nàng vì chữ hiếu cùng mẹ, vì tương lai. Và sự thất vọng về sự không tròn trĩnh tiết của nàng chỉ là một nguyên nhân tình cờ, giúp chàng có dịp trút cơn phẫn hận.

Nghĩ đến một ngày sắt cầm tan vỡ, keo rã hồ tan, Trinh Trinh ruột thắt gan bào, nước mắt tuôn đầm ướt gối. Không, Khải ơi, em yêu anh, xin anh đừng phụ bỏ em tội nghiệp. Rồi nàng lại rùng mình kêu lên kinh sợ. Trời ơi, nếu mẹ cha biết được việc này họ sẽ chết ngay vì nhục nhã. Không! Khải ơi, em van cầu, xin anh giữ kín giùm em, rồi anh đây đọa thân em thế nào em cũng bằng lòng mà. Khải ơi, ơn anh em sẽ ghi khắc trọn đời.

Khải Lại trở mình, chiếc ghế salon chật cùng cái lạnh se da của cơn gió mùa đông làm chàng khó chịu vô cùng. Mẹ kiếp! Có thằng đàn ông nào khốn nạn như chàng không? Có thằng đàn ông nào trong đêm tân hôn lại phải chịu nằm queo trên ghế salon lạnh lẽo?

Không ngủ được, Lê Khải trở dậy bật quạt châm thuốc hút, nghe lòng bực tức. Lòng thầm tính một kế hoạch trả thù. Hừ! Họ tưởng rằng đồng tiền đã làm chàng quáng mắt, quên tất cả để dễ dàng ôm ấp một cành hoa héo rữa à? Không đâu! Lê Khải này không phải hạng người vô liêm sỉ.

Nhưng làm cách nào đây? Nếu làm lớn chuyện rùm beng lên, chàng còn mặt mũi nào nhìn bạn bè trang lứa, còn Dạ Thỏ nàng sẽ nghĩ sao. Trời ơi! Đáng đời mà chưa Khải? Ai bảo mà tham sang phụ khó. Từ chối một chân tình trong sáng, để nuốt lấy nhục nhã đắng cay này.

Chàng nghĩ mãi, nghĩ mãi vẫn không tìm ra một giải pháp nào cả.

- Ủa! Anh Khải, sao anh lại ngồi đây?

Thiên Trang em gái của chàng, con bé vừa ngủ dậy, tươi mát như một đóa hoa đồng nội rực rỡ trong chiếc đầm ngủ màu vàng chanh, đang đứng ở lưng chừng cầu thang, tươi cười trêu chọc:

- Cha, coi bộ Có vợ rồi anh Hai đối khác rồi đa. Siêng năng dậy sớm.

Khải chồm lên bỏ cái đầu thuốc vào gạt tàn, không trả lời. Con bé đi xuống gần anh, khều khều vai hỏi nhỏ:

- Cô dâu đâu rồi?

Nghe nhắc đến Trinh Trinh, cơn giận trong lòng chàng lại sục sôi căm hận, Lê Khải quay lại toan quát, nhưng không biết nghĩ sao chàng hạ giọng cụt ngùn:

- Ngủ.

Đôi mắt nó mở To kinh ngạc:

- Chú rể thức và cô dâu ngủ. Chuyện lạ khó tin mà có thật! Rồi nó cười khúc khích kéo áo chàng hỏi nhỏ:

- Lấy vợ có vui không vậy? Kể cho em nghe với

Bị chạm tự ái trúng chỗ đau, Lê Khải trợn mắt hét vang:

- Mà có cần hòng đi không? Con gái mà bép xép tao vả cho không còn một cái răng ăn cháo.

Bà Lệ từ dưới bếp đi lên, tay bà cầm theo cái bình thủy. Nghe Khải nạt em, bà dừng lại ngạc nhiên:

- Gì nữa đây? Mới sáng ra là đã gây lộn với nhau rồi. Chẳng Khải lớn chồng ngồng cái đầu, có vợ rồi mà còn ăn hiếp em vậy đó hả? Còn con Trang, sáng dậy không lo đi học, chọc nó làm gì?

Thiên Trang đẩy mạnh người Khải sang bên phụng phịu nói:

- Ai mà thèm chọc, làm như lấy vợ rồi là ngon lắm à! Người ta hỏi lấy vợ có vui không? Vậy mà cũng nạt.

Bà Lệ phì cười đặt bình thủy xuống bàn:

- Ai bảo con hỏi nó vậy chi? Nó mắc cỡ nạt con là đúng rồi.

Thiên Trang dẫu môi cãi lại:

- Nhưng mà con muốn biết chứ bộ.

Khải bực mình chen vào:

- Con nít muốn biết làm gì. Đồ hư thân mất nết!

Con bé tức quá năm áo Khải lắc mạnh, la lớn:

- Ai hư thân mất nết, người ta mười bảy tuổi rồi mà con nít hả? Hu ... hu ... nó ngồi phịch xuống ghế salon khóc lớn – Má, má nghe anh Khải anh nói con không?

Bà Lệ chỉ biết lắc đầu thờ dài, cái cảnh này bà chứng kiến thường ngày như cơm bữa. Khải thì nóng mà Thiên Trang lại ngang tàng, bà chẳng biết phải binh ai bỏ ai được nữa.

Tiếng ồn ào đã làm Trinh Trinh giật mình thức giấc. Ánh nắng tràn vào phòng gay gắt. Trời ơi! sáng bết mắt rồi. Nàng hốt hoảng tung chăn ngồi dậy, lật đật cuốn mùng mền để gọn vào một góc.

Nhìn đôi mắt sưng to, mọng đỏ của mình trong gương, Trinh Trinh thăm lo mẹ và em chồng đoán được sự tình. Đêm qua, nàng khóc mãi, đến khi gần sáng mới mới mòn thiếp đi được một chút.

Tiếng Khải hét vang ngoài trước, làm Trinh Trinh giật bắn người đánh rơi cây lược xuống đất, câu hư thân mất nết đó chàng mắng Thiên Trang, chứ thật ra để mắng nàng. Trinh Trinh bỗng ngập ngừng do dự, sợ rằng sự có mặt của mình sẽ làm chàng thêm tức giận. Chàng mà nói ra nửa lời về sự việc hôm là nàng cần lười chết ngay tại chỗ.

- Ủa! Má ơi, chị Trinh Trinh chưa dậy nữa à? – Tiếng Thiên Trang vang vang ở trước rồi tiếng mẹ chồng nàng hiền dịu:

- Chắc tại hôm qua chị con đãi khách nhiều nên mệt.

Không thể nán lại trong phòng lâu hơn nữa, Trinh Trinh đành đẩy cửa ra nhà sau. Lẳng lẳng đập trứng làm món điểm tâm, rồi pha một thau nước nóng bưng để bên bồn nước, máng chiếc khăn mới lên giá cho chồng, nàng rón rén đi lên trước, cúi đầu nhỏ nhẹ nói:

- Dạ, Con mời mẹ và em Trang vào dùng điểm tâm – Rồi len lén nhìn chồng ngập ngừng nói – Anh Khải, em đã chuẩn bị xong rồi, mời anh vào rửa mặt.

Bà Lệ vui vẻ:

- Ủa, con để đó, bày vẽ Làm gì? Hồi đêm, con có ngủ được không?

Trình Trình cúi thấp đầu cố che vẻ hốc hác:

- Dạ, con cảm ơn mẹ, hồi đêm con ngủ ngon lắm.

Lê Khải vụt đứng dậy, vắt chiếc áo lên vai hăm hăm bước ra sau. Thiên Trang xì môi nói theo:

- Xì! Làm như ngon lắm vậy! – Nó nắm tay Trình Trình nói hồn nhiên – Chị đừng buồn tại ảnh giận em đó.

Trình Trình mỉm cười:

- Chị đâu dám buồn. Thôi, thưa mẹ, mình vào bàn đi, anh Khải rửa mặt xong ra ngồi luôn là vừa. Em Trang, một lát chị sẽ đưa em đi học.

Thiên Trang nhảy chân sáo kêu lên:

- Ô! chị dâu của em tuyệt quá.

Bà Lệ nhìn con dâu đi vào nhà ăn, hài lòng ngẫm nghĩ. Quả nhà bà khéo tu nên mới gặp được một cô dâu ngoan hiền như vậy. Tuy giàu có hơn bên chồng, nàng vẫn không tỏ ra một chút gì kiêu ngạo hay rẻ rúng gia đình bà.

Ba người đã ngồi vào bàn ăn sẵn sàng, chỉ còn chờ có Khải. Thiên Trang chép môi:

- Chị Tâm làm hột gà ốp la ngon quá. Em không làm được như chị đâu.

Trình Trình cúi đầu không đáp. Bà Lệ nhìn đĩa trứng của mình gật đầu thầm công nhận. Dâu của bà đúng là có tài nấu nướng.

- Lại đây! – Thiên Trang làm lành trước đưa tay ngoắt anh – Lại ngồi kế bên chị Tâm nè! Đừng giận nữa. Không đẹp trai chị Tâm chỉ chê đó.

Trên khóe môi chàng khẽ nở một nụ cười mai mĩa, rồi giọng chàng cất lên lạnh lẽo:

- Tao không ăn.

Nói xong Lê Khải quay lưng bỏ đi vội vã. Nhìn thấy con y phục chỉnh tề bà Lệ lấy làm lạ hỏi vọng theo:

- Mà đi đâu đó?

Chàng đã đẩy xe ra sân. Chàng đáp vọng vào cụt ngùn:

- Con đi chơi.

Tiếng máy nổ giòn rồi mất hẳn. Bà Lệ lâm bầm:

- Cái thằng, nó làm sao vậy kìa?

Thiên Trang bẻ một miếng bánh mì, chấm vào giữa lòng đỏ hột gà, vừa ăn vừa nói:

- Kệ ảnh! Bữa nay ảnh “man” rồi. Ủa? ăn đi chứ! Sao có một mình tôi ăn vậy nè.

Nghe nàng nhắc, bà Lệ với Trinh Trinh mới chợt nhớ cúi xuống đĩa trứng lạnh ngắt của mình ăn vội vã.

Trinh Trinh là người buông đũa đầu tiên. Miếng bánh mì đặng ngắt trong cổ họng. Nàng bước đến bồn nước toan nhổ bỏ miếng bánh. Chợt nàng đứng sững người, miếng bánh chạy tọt vào cổ nghẹn ngào.

Trên bồn nước, chiếc khăn vẫn mới tinh. Nàng gục xuống thau nước lạnh tanh, nghe bão lòng dâng phủ.

Ra khỏi nhà, Khải phóng xe như điên, như dại. Bất chấp xe cộ trên đường, chàng phóng ào ào qua đèn đỏ, như người bận trăm ngàn công việc.

Nhưng, chạy đi đâu? chàng ngẩn ngơ tự hỏi khi thấy xe mình cứ luẩn quẩn trong một con đường chật hẹp. Chạy đi đâu? chàng biết chạy đi đâu để trốn cái thực tế phũ phàng này?

Cuối cùng, chàng cho xe chạy thẳng đến nhà Tâm, một thằng bạn thân nhất của chàng.

Nghe tiếng còi xe vang lên inh ỏi. Tâm từ trong nhà chạy ra toe toét cười khi thấy Khải, trên tay anh còn cầm một chiếc búa:

- Thằng Khải mà làm tao tưởng ông nào. Xuống xe, vô nhà đi ông! Làm gì mà ngồi ngẩn ngơ trên xe hoài vậy?

Khải xuống xe, dựng chân chống đưa tay quệt mồ hôi trán thờ phào mệt mỏi. Tâm bước lại gần chiếc xe trầm trồ khen ngợi:

- Máy nổ êm quá há mậy? Cha, con người ta lên Dream rồi có khác, lạnh lùng ít nói hẳn đi.

Khải rút khóa xe. Khoát vai Tâm bước vào nhà:

- Nè bỏ cái thói móc họng đi nghe con. Mới sáng ra làm gì mà cầm búa cầm kềm coi ghê vậy?

Cả hai đã vào giữa nhà, Tâm đưa tay chỉ chiếc xe đạp đã bị anh vật ngửa chổng cẳng lên trời:

- Thay cái lip cho ngon lành. Lấy tinh thần đi làm.

Khải như vơi đi bớt nỗi buồn. Anh ngồi xuống với bạn giữa đồng kìm búa linh tinh:

- Ê! Bộ có quyết định rồi ha?

Tâm dẹp gọn tất cả vào chiếc thùng đạn, kéo tay Khải lại chiếc giường cũ kĩ của mình:

- Để Đó đi, lại đây nói chuyện

Khải đi theo bạn, nôn nóng hỏi:

- Sao bộ có quyết định đi làm rồi ha?

Tâm mỉm cười hãnh diện, với tay lên đầu giường lấy một cái cặp cũ rồi mở ra chìa cho Khải trông thấy tờ giấy quyết định:

- Về huyện, nhưng về đâu mà chẳng được. Chủ yếu là việc làm tứ cố vô thân chớ có phải vợ con như mày đâu mà bận bịu.

Khải thở dài trả tờ giấy lại cho bạn:

- Tụi bây vậy mà có phước hơn tao.

Tâm đập lên vai chàng thân mật:

- Thôi đi ông, đừng móc lò tụi con nữa. Ê, hôm qua tao có gặp tụi thằng Sơn, thằng Tuấn. Tụi nó cũng cuống lên tìm một chỗ làm. Tao kể chuyện mày cho tụi nó nghe đức nào cũng khen mày tốt phước, mấy khi mà chuột sa hũ nếp.

Khải nhếch mép cười đau khổ:

- Chuột sa hũ nếp ư?

Tâm cười vui đập vai bạn:

- Còn phải hỏi, vợ đẹp, nhà cao, lại có vốn mở tiệm thuốc như vậy còn đòi hỏi gì nữa chứ? – Chàng ngưng ngang một chút rồi hỏi tiếp: – Nhưng tao hỏi mày đi đâu đây? mới cưới vợ sao không ở nhà hủ hỉ với nàng mà lang thang đến đây làm gì?

Khải ngẫ người dựa lưng vào vách. Tự dừng chàng nghe thềm cuộc sống hồn nhiên như bạn. Thà sống nghèo mà không lệ thuộc, thà đi làm lãnh lương tháng mà có bè có bạn, còn hơn cửa rộng nhà cao mà bạn bè xa lánh. Chàng thở dài:

- Tâm, tao thềm uống rượu, mày đi mua về đây tao với mày say một bữa.

- Ồ! Cái thằng này. – Tâm trợn tròn con mắt ngạc nhiên: – Mới bánh mắt ra mà đòi uống rượu. Mày có điên không ha?

Khải lắc đầu:

- Không đâu, tao buồn quá. Má mày đâu rồi?

Tâm với lấy cái quần dài trên vách:

- Má tao đi bán, uống gì vậy? “36” nhe!

- Không. – Khải móc túi: – Mua rượu đế, tao thích say. Tiền đây.

Chàng đặt xấp tiền vào tay bạn:

- Mua hết đi.

Tâm chớp chớp mắt:

- Mày mà cũng đòi uống rượu, từ đó đến giờ tao có thấy mày uống bao giờ đâu?

Khải phì cười:

- Chưa uống chớ có phải là không uống đâu! Đi lẹ đi con. Tao thềm rượu lắm rồi, mày mà không mang về là tao chết liền đó.

Tâm lấy làm lạ lùng nhưng cũng chiều bạn chạy đi.

Khi còn lại một mình trong gian nhà vắng. Khải thả người nằm dài trên chiếc giường nghe lòng trống lạnh. Mùi chần gối thơm thơm tất cả đã phai màu nhưng tinh tươm sạch sẽ.

Ôi, giá mẹ chàng cũng như mẹ của Tâm, chịu sống một đời đơn giản, chấp nhận cuộc sống bình thường, thì chàng đâu phải ôm bẽ bàng thất vọng, và Dạ Thảo đâu phải chịu khóc cảnh nát lòng. Dạ Thảo ơi, người tình đầu của tôi ơi! Sao phút giây này đây ta nghe nhớ nàng da diết, từng câu nói ngây thơ, ngọt ngào cứ rót vào tai anh, em tôi còn đâu nữa? Bóng sắc, bạc tiền đã chặn lối đi mình, để giờ đây anh muốn trở lại bên em sao nghe ngỡ ngàng, cay đắng. Em có tha tội cho anh không hả Thảo?

- Có rồi đây, thằng quý, không biết kiếp trước tao có thiếu nợ mày không mà ... – Tâm đã trở về, tay xách tay mang linh kính, nói huyền thuyên, Chợt nhìn thấy thái độ của Khải, chàng sững người lạ lẫm: – Mày làm sao vậy Khải?

Khải giật mình sực tỉnh, chàng nói lảng sang chuyện khác:

- Chẳng có chuyện gì, bày ra đất đi.

Tâm gật đầu kéo tấm nệm dưới gầm giường ra vừa bày thức ăn chàng vừa cười vừa nói:

- Tao mặc quần đùi áo lá thế này có ngồi uống rượu dưới đất thì cũng thường tình, chỉ có mày đóng bộ ngồi uống rượu trông buồn cười quá!

Khải rót rượu ra ly:

- Bộ đóng bộ rồi hồng phải con người sao mậy? Uống đi Tâm, uống cho say rồi nghe tao hỏi

Tâm đón ly uống cạn, mặt nhăn như con khi. Anh gắp một miếng mồi, vừa nhai vừa nói:

- Mày muốn hỏi gì?

Khải uống cạn một ly rượu đắng. Đây lần đầu anh uống rượu, nhưng sao mà anh vẫn thấy nó ngon một cách lạ lùng.

- Tao hỏi mày: Nếu như mày cưới về một con vợ chẳng còn trinh mày nghĩ sao?

Ly rượu kê lên môi chợt dừng lại. Tâm trở mắt ngạc nhiên:

- Sao mày lại hỏi tao như vậy? Bộ mày ...

Khải lắc đầu, sống mũi cay cay:

- Không, mà đừng nghĩ bậy, làm sao mà Lê Khải này lại cưới về một cô vợ chẳng tròn trĩnh tiết được?

Tâm nuốt một ngụm rượu:

- Vậy chứ tại sao mà lại hỏi tao một câu cắc cớ như vậy chứ?

Khải cố giấu niềm đau:

- Chỉ vì đêm qua tao thấy vợ tao toàn vẹn quá tao chợt nảy ra ý nghĩ nếu nàng chẳng còn trinh tiết thì sao? Gã đàn ông mà gặp phải cảnh này thì phải đối xử ra sao?

Tâm bật cười:

- Và chỉ vì thắc mắc có bấy nhiêu đó mà mà chạy lên tao. Nhưng tao vẫn không hiểu tại sao mà lại bỗng dưng thêm uống rượu.

Đôi mắt Khải mơ màng:

- Không, Tâm à, tao thú thật với mà tao không yêu vợ tao một chút nào. Người tao yêu là ai có lẽ mà đã hiểu?

Tâm gạt đầu thông cảm:

- Dạ Thảo, nghĩ cũng tội cho mà! Nhưng tao khuyên mà hãy quên nàng đi mà sống hạnh phúc với vợ đẹp con ngoan.

Khải trầm ngâm thả một hơi thuốc sâu không nói. Tâm nói tiếp:

- Đây là lời khuyên thành thật của một thằng bạn thân, mà đừng tìm đến Dạ Thảo. Chẳng giải quyết được gì, chỉ làm khổ nàng thêm thôi. Mà đã có vợ đừng suy nghĩ vẩn vơ. Không tốt.

Khải gục đầu rưng rưng:

- Nhưng phụ bạc tao chẳng đành lòng!

Tâm nhú mà:

- Sao mà không có ý nghĩ này trước khi cưới Trinh Trinh. Nhưng tao nói thật với mà, mà với Dạ Thảo không hợp đâu, nếu có cưới nhau cũng chẳng lâu bền.

Lê Khải ngạc nhiên:

- Sao mà lại nói vậy?

Tâm mỉm cười:

- Vì nàng không hiểu mà. Giữa mà và nàng khoảng cách quá xa, một cô gái lớp ba làm sao hiểu được một chàng trai có trình độ đại học như mà.

- Nhưng ...

Khải cãi lại. Tâm khoát tay:

- Chỉ có Trinh Trinh mới đem lại hạnh phúc đến cho mà. Hãy tin tao, đừng khuấy động tâm tư Dạ Thảo nữa.

Khải gục đầu hồi lâu chợt chàng hỏi lại:

- Thế mà cưới nhằm con vợ không toàn vẹn thì sao?

Tâm mỉm cười:

- Nếu tao thật dạ yêu nàng, nếu nàng tỏ thật với tao, tao sẽ tha thứ cho nàng. Vì con người mấy ai không có lầm lỗi.

- Nhưng nếu nàng cố tình lừa dối, mà nghĩ sao?

Tâm ngớ ra rồi phát quạu:

- Cái đó ... cái đó..thì làm sao tao biết được mà mà hỏi tao chứ?

Khải uống cạn ly rượu cuối cùng lè nhè nói:

- Tâm, mà cho tao ngủ một chút!

Nói xong chàng leo lên giường để nguyên cả áo quần ngã vật ra mà ngủ. Mặt mà đỏ gay. Tâm vừa dọn dẹp vừa ngạc nhiên tự hỏi về thái độ kỳ lạ của Khải.

Tại sao nó cứ hỏi mình về trường hợp cô vợ không còn trinh tiết? Lẽ nào Trinh Trinh...? Lắc đầu xua đuổi ý nghĩ: Không, chàng biết Trinh Trinh mà, nàng là một cô gái đoan trang, thùy mị, đẹp người đẹp nết.

Có lẽ nó nhớ thương tình cũ, nó ân hận về hành động tham sang phụ khó của mình. Tâm tặc lưỡi thàn than: Cuộc đời quả thật là rắc rối.

Chương 2

Dạ Thảo bàng hoàng đưa mắt nhìn chung quanh, rồi hốt hoảng khi nhận ra trời đã khá trưa rồi. Nàng chống tay ngồi dậy nhưng toàn thân rời rã nàng buông tay ngã vật ra chiếc giường tre, những giọt lệ đau thương lại tuôn trào ướt gối.

Vậy là hết thật rồi sao? Hôm qua Khải đã cưới vợ và phụ bỏ nàng rồi. Khải ơi! sao anh lại phụ em? Anh đã nói yêu em thật nhiều mà! Anh đã hứa sau khi ra trường sẽ cưới em làm vợ. Trời ơi! Anh đã rót vào tai em bao lời ngọt ngào âu yếm. Nào thủy chung, nào không có gì để ngăn cản tình ta.

Trái tim thắt đau trong lồng ngực. Nàng nhớ lần đầu tiên gặp mặt. Lúc đó nàng có biết chàng là một dượng sĩ đâu. Nếu biết có lẽ nàng cũng chẳng dám nhận lời tỏ tình của chàng. Nàng cứ ngỡ chàng là một sinh viên bình thường và nàng chỉ là một cô gái bán xôi rất đáng thương.

Ngày nào chàng cũng đến mua xôi của nàng rồi tìm cách buông lời trêu ghẹo. Chàng đã làm cho cô gái chẳng biết mơ ước là gì như nàng trở thành kẻ chuyên ngồi dệt mộng ước mơ.

Mới đó mà đã là 3 năm rồi, năm nay nàng 24 tuổi. Bạn bè của nàng, chúng nó đã đều có chồng con cả rồi. Chỉ có nàng thôi, ai bảo nàng hay mơ ước xa vời để bây giờ ôm sầu khổ.

Tại sao nàng không biết rằng mình là một cô gái bất hạnh hơn người? Tại sao nàng không nhớ ra mình là một cô gái nghèo hèn thất học? Căn nhà nhỏ xíu là kia làm sao giữ nổi trái tim của một chàng trai hào hoa phong nhã? Vừa giàu vừa đẹp vừa có học vị hơn người!

Tại sao nàng lại từ chối tình cảm chân thành của anh Út Trọng? Để anh phải ôm mối hận tình bỏ xứ biệt tăm? Nếu nàng bằng lòng lấy một anh thợ hồ trong xóm thì nàng đâu phải ôm bể bàng tuyệt vọng.

Nhưng than khóc để làm gì? Người ta đã có vợ rồi! Có thương tiếc mấy cũng vậy thôi. Trên đời này đâu thiếu đàn ông. Thà ưng một người thất học nghèo khó như nàng mà người ta biết chung thủy thương yêu chiều chuộng.

Tết năm nay anh Út thế nào cũng trở về thăm cha mẹ. Âu nàng chịu làm vợ chàng cho xong một kiếp đời ngang trái.

- Bà Tư, kêu con Thảo gánh cho tôi năm đôi nước nghe bà!

Giọng chị Hai Liên vang lên nheo nhéo ngoài hiên. Tiếng bà Tư đáp lại nhẹ Nhàng:

- Dạ, cô cảm phiền kêu con Châu gánh hộ giùm, chứ hôm nay con Thảo nó bị bệnh rồi.

Giọng chị Hai chưng hửng:

- Vậy sao? Ủa Nó bệnh gì vậy chị?

Bà Thảo ấp úng:

- Dạ Dạ....

Dạ Thảo chống tay nhóm dậy nói vọng ra:

- Má ơi con hết bệnh rồi, chị Hai ơi, để một lát em qua gánh cho.

Tiếng chị Hai mừng rỡ:

- Ờ! Nhớ nghe em. Thôi con về bà Tư ơi!

Tiếng guốc loẹt quẹt xa dần. Bà Thảo bước vào nhà nhìn con lo ngại.

- Thảo, sao con lại nói như vậy? Má thấy ...

Thảo đặt chân xuống giường tìm đôi guốc, mắt ráo hoảnh, nàng nắm tay bà Tư:

- Má, con chẳng có bệnh gì, năm hoài quý luôn thì khổ.

Bà Thảo lắc đầu:

- Không được, con phải nằm nghỉ thêm vài ngày nữa để má sang nhờ con Châu nó gánh giùm cho.

Nàng mỉm cười cho mẹ vui lòng:

- Đừng kêu con Châu chớ má. Bộ má hồng biết chị Hai Liên là mối ruột của con sao? Để con Châu gánh rồi nó cướp mối của mình luôn sao?

- À! À!

Bà Thảo ngồi xuống giường lo ngại. Giờ sự sống còn của 2 mẹ con bà chỉ còn là đôi thùng lớn, chất nặng trên đôi vai bé nhỏ của đứa con hiếu thảo.

- Má, má nghĩ ngợi gì đó. Thôi con đi đây.

Chẳng để cho bà kịp thời gian ngăn cản. Nàng quảy chiếc gánh lên vai bước vội vã. Nặng lên cao, có lẽ đã hơn 2 giờ trưa rồi đó!

Đôi chân thoăn thoắt trên con đường đầy đá nhọn. Chiếc gánh trên vai thường ngày nhẹ bỗng sao hôm nay lại nặng đến vô cùng. Nó đã khiến chân nàng lão đảo như kẻ đang say.

Dạ Thảo bậm môi bước đi vội vã. Mái tóc dài kẹp gọn gàng trên lưng, nàng cố tình quên hết chuyện đau buồn để sống vui trong những ngày còn lại.

“Két” Tiếng xe tăng rít vội vàng ở sát cạnh nàng. Dạ Thảo hốt hoảng dừng chân ngẩng lên. Chợt chiếc gánh tuột khỏi bờ vai, 2 thùng nước rơi lăn tròn trên đất, nước chảy ra lênh láng dưới chân nàng.

Đôi mắt mở Lớn kinh ngạc, trống tim đập thình thịch như muốn vỡ tung lồng ngực. Nàng bỗng quay lưng bỏ chạy:

- Không! không!

- Dạ Thảo

Chiếc Dream nổ máy chồm theo. Nó chặn ngang trước mặt nàng trước cổng con hẻm nhỏ, Lê Khải cất tiếng khẩn khoản:

- Thảo, nghe anh nói đây.

Dạ Thảo không còn đường để chạy, nước mắt tuôn tràn trên má, nàng lắc đầu:

- Không, xin anh hãy để tôi yên. Anh về đi!

Lê Khải dựng xe nắm lấy tay nàng, mắt chàng ngầu đỏ trong hơi thở dồn dập pha lẫn mùi rượu vang lên nồng nặc:

- Dạ Thảo, anh có chuyện muốn nói với em.

Dạ Thảo vùng mạnh, thoát khỏi tay Lê Khải, nàng chạy vọt vào nhà, ôm chầm lấy bà Tư òa khóc:

- Má, má ơi.

Bà Thảo kinh hồn chẳng biết chuyện gì, đỡ con ngồi dậy ríu rít gọi:

- Thảo, chuyện gì vậy con?

Thảo không trả lời, chỉ lắc đầu trong lòng bà. Mái tóc dài trên lưng chột bung kẹp, xoắn tung trên chiếc lưng thon.

Lê Khải cũng bước vào, chàng sững sờ nhìn cảnh tượng đó hết một giây, rồi chớp mắt cất giọng khàn khàn:

- Thưa bác cháu mới đến.

Nghe tiếng chàng, bà Tư giật mình ngẩng đầu dậy. Đôi mắt yêu thương hiền dịu của bà bỗng chốc tóe hung quang. Bà nghiêng răng:

- Thì ra là cậu! Cậu còn đến đây để làm gì?

Con Thảo nó khổ như vậy cũng chưa vừa dạ Cậu ư?

Lê Khải cúi đầu buồn bã:

- Dạ thưa bác, cháu biết lỗi, cháu mong ...

Bà Thảo cắt ngang:

- Thôi đủ rồi, mời cậu bước khỏi chỗ này cho. Gia đình tôi nghèo khổ, chẳng dám trèo cao! – Giọng bà chùng xuống như pha lẫn chút ghen ngào:
– Cậu Khải, tôi van cậu, xin cậu hãy để cho mẹ con tôi được yên thân. Cậu đã có vợ rồi cậu còn đến đây để làm gì?

Lê Khải bước lên làm một cử chỉ như để phân bua:

- Nhưng cháu muốn gặp ...

Bà Thảo lắc đầu:

- Muộn rồi cậu Khải à, cậu hãy trở về đi. Tôi nói thật, nếu tôi còn trông thấy cậu giở thái độ gì với con tôi, cậu đừng trách.

Biết có ở lại cũng chẳng ích gì. Lê Khải cúi đầu lầm lũi quay lưng. Phía sau, tiếng nức nở đau thương của Dạ Thảo như những lưỡi dao xé nát lòng chàng.

Dạ Thảo! Trong suốt quãng đường về, trước mặt chàng chỉ chập chờn một bóng hình duy nhất. Đôi mắt đắm lệ của nàng cứ nhìn theo như trách nóc giận hờn. Dạ Thảo ơi, anh làm em đau khổ nhiều lắm có phải không? Trời ơi! Tội nghiệp em biết bao, những thùng nước kia sẽ đè nặng lên đôi vai bé nhỏ Của em đến bao giờ?

Sao anh bất lực? Sao anh không có cách nào đưa em vào nơi có ánh sáng huy hoàng? Nếu em được ăn vận như người, em có thua ai đâu chứ? Em sẽ là nữ hoàng kiêu sa, mà bao gã đàn ông sẵn sàng quỳ mọp dưới chân.

Lê Khải chán chường khi nhìn thấy cảnh nhà quen thuộc. Lại phải đối diện với niềm nhục nhã. Lòng chàng bông sồi lên nỗi giận hờn vô cớ.

Thiên Trang ra mở Cổng cho chàng, con bé cất giọng cầu nài:

- Anh Khải dạo này hư quá, rượu chè be bét.

Khải đẩy xe vào cửa lăm lì nói:

- Kệ tao!

Bà Lệ chạy ra đón con, bà khẽ chau mày:

- Khải, con biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

Khải chống xe, đưa đồng hồ lên coi, nói thản nhiên:

- Mới 9 giờ chứ mấy?

Rồi chàng bước đi nhanh vào nhà, Bà Lệ há hốc mồm nhìn con lạ lẫm. Thiên Trang cất giọng cười thích thú.

Quăng chiếc nón xuống bàn, Lê Khải ngồi phịch xuống ghế salon, dờ dãn nhìn chiếc quạt trần quay đều đặn mà thờ dài ngao ngán.

Trinh Trinh dịu dàng bưng một ly nước chanh đến bên chàng. Nói nhỏ nhẹ:

- Anh Khải, anh uống ly nước này rồi vào lau mình cho khỏe, em đã pha sẵn nước nóng cho anh trong phòng tắm.

Lê Khải nhòm người dậy, dụi nhanh thuốc vào gạt tàn, nói hững hờ:

- Cám ơn, nhưng xin cô đừng quấy rầy. Tôi cần yên tĩnh.

Nói xong chàng bỏ đi nhanh. Cúi nhìn ly nước sủi bọt lăn tăn, khóe mắt nàng rưng rưng dòng lệ. Không hiểu rồi đây cuộc đời mình sẽ trôi mãi về đâu?

Có tiếng chân lép xẹp. Trinh Trinh đưa tay quẹt nhanh dòng nước mắt, bưng ly nước chanh đi vội ra sau. Trên bồn nước, Lê Khải đang gục đầu nôn mửa, mùi rượu bay nồng nặc cả gian phòng. Trinh Trinh dừng chân, cau mày ghê sợ. Là một tiểu thư khuê các, nàng chưa từng gặp cảnh này bao giờ.

Nhưng nàng không nỡ bỏ chàng trong tình trạng này được. Dù ghê sợ, nàng nén lòng bước đến gần chàng, dùng khăn lau mặt cho chồng:

- Dang ra, tôi không cần.

Lê Khải tàn nhẫn vung tay, một tia nước từ miệng chàng bắn thẳng vào người nàng. Trinh Trinh kêu lên sợ hãi:

- Trời ơi!

Lê Khải cười gằn:

- Sạch sẽ nhi? Đã sạch sẽ thì đừng chạm vào người tôi. Tôi bẩn thỉu lắm, không xứng đáng với tấm thân ngà ngọc của cô đâu.

Nói xong, chàng lại khập khểnh bước về phòng mình. Trinh Trinh cúi nhìn bộ đồ lụa trắng của mình đã bị chàng làm hoen ố, nước mắt vòng quanh. Nàng vớ tay lên sào tìm chiếc áo ngủ bằng tơ lụa trắng mặc vào. Lúc nàng cuộn bộ đồ dơ bỏ vào thau, nàng chột rùng mình so sánh: Có phải cuộc đời nàng như chiếc áo kia, đã lờ lem lấm bụi trần, phải vứt bỏ đi không thương tiếc? Nhưng lại mỉm cười an tâm nhủ: Không, chiếc áo kia có dơ, nàng tạm thời không dùng đến nó, song ngày mai, khi nó được giặt sạch sẽ lại rồi, nàng vẫn cần đến nó. Vậy thì, tại sao nàng lại phải đau buồn? Hiện giờ, chàng chưa hiểu được nàng, rồi cũng có ngày chàng hiểu ra thôi, lúc đó nàng sẽ được đền bù, hạnh phúc. Hạnh phúc đâu phải là thứ dễ tìm.

- Thảo, con không ăn cơm sao?

Bà Lê nhìn thấy nàng ân cần hỏi. Trinh Trinh chớp mắt mỉm cười, đôi lúm đồng tiền càng làm lún sâu duyên dáng:

- Dạ Thưa mẹ, con không đói, con xin phép vào phòng chăm sóc cho anh Khải.

Bà Lệ không nói chỉ mỉm cười hài lòng.

Trinh Trinh vừa đẩy cửa bước vào phòng, mắt đã trợn ngược, suýt hét to sợ hãi. May mà nàng còn dẫn được. Hai tay chặn ngực nàng dặn lòng bảo mình đừng sợ. Có gì đâu, đây là chồng nàng, chàng vừa quá chén mà thôi.

Khải ơi, dao anh nằm ngủ trong một tư thế kỳ lạ thế này. Trách gì em không sợ, trong giấc ngủ sao chàng lại nghiêng rãnh, trợn mắt ra chiều phẫn hận. Anh giận em lắm phải không? Em đã làm cho anh thất vọng. Khải ơi, sao anh không tha thứ cho em? Em chỉ lỡ đại một lần đầu.

Trinh Trinh nhúng một khăn ướt lau mặt cho chàng. Rồi nàng nhẹ nhàng thay quần áo cho chàng. Với tấm lòng vợ trẻ đã chăm sóc cho chàng thật chu đáo. Nước mắt đầm đìa má ngọc, vừa làm nàng vừa lẩm bẩm: "Khải ơi, em chỉ mong sao có một ngày anh hiểu được lòng em. Cái tiết trinh kia em đã đánh mất một cách vô tư vì đại khờ, vì trót lầm tin. Chớ em không phải là một cô gái lẳng lơ, bướm chán ong chê rồi đem chút hương tàn nhụy rữa quyến rũ anh đâu. Khải ơi, em yêu anh, dù khổ hơn thế nữa gấp trăm lần đi nữa, em vẫn chẳng ngại ngần miễn sao em được cận kề anh."

Không kềm nổi tình thương dâng tràn trong lồng ngực, Trinh Trinh gục đầu vào ngực chàng, mong tìm chút hơi ấm tình yêu. Bàn tay nàng mân mê lên mắt, lên môi chàng, thiết tha âu yếm. Đêm nay là đêm động phòng thứ hai, lẽ ra chàng và nàng phải sống trong tuần trăng mật đầy thơ mộng, ân ái tràn đầy.

Hơi thở chàng đều đều trong giấc mộng, gương mặt hồng lên trong ánh đèn màu. Ôi sao chàng thật đáng yêu, thật là quyến rũ. Không kìm lòng, Trinh Trinh cúi xuống hôn lên môi chàng say đắm. Nàng có lỗi không, khi đánh cắp chồng một nụ hôn như vậy?

Đang thả hồn ngất ngây mơ tưởng, Trinh Trinh bỗng thấy thân thể mình bị đẩy mạnh về sau, rồi một giọng nói cất lên gay gắt:

- Thảo, cô vừa giờ trò gì vậy?

Đôi má đỏ bừng vì thẹn, Trinh Trinh cúi gằm mặt không trả lời. Giọng Lê Khải lại vang lên bức tức:

- Quần áo của tôi đâu? Trinh Trinh, cô không biết thẹn ư?

Đôi mắt chớp chớp mạnh, nàng cất giọng nhẹ nhàng:

- Anh Khải, quần áo anh dơ cả rồi, em vừa mới cởi ra để lau mình cho anh Khải cười khẩy:

- Rồi sao nữa? Tại sao cô lại hôn tôi?

Trinh Trinh rùng mình, nổi hổ thẹn dâng cao. Nàng chột khóc:

- Khải ơi, vì em yêu anh. Xin anh đừng nói những câu xúc phạm như vậy, em van anh.

Giọng chàng cay đắng:

- Nói một câu như vậy mà cô đã cho là xúc phạm! Thế sao cô lại xúc phạm tôi? Cô dám lừa gạt tôi? Nụ hôn của cô tôi ghê tởm cô biết không?

Trinh Trinh đứng chết trân, bàn tay đẹp để ngang môi, đôi mắt mở kinh hoàng, ráo hoảnh, giây phút này, bao nhiêu lệ thảm đều chảy cả vào tim. Lê Khải vẫn không để ý, chàng nghiêng răng nói tiếp:

- Tôi cấm cô, tôi cấm cô chạm đến người tôi. Tôi không cho cô có thái độ chăm sóc tôi. Tất cả những thứ trên người cô làm cho tôi phát tởm, tôi buồn nôn, cô hiểu không? Nếu cô muốn yên thân ở lại nhà này, cô phải làm theo ý muốn của tôi.

Trinh Trinh bật khóc, nàng úp mặt vào lòng bàn tay kêu lên:

- Ngay cả việc lòng em yêu anh, anh cũng cấm em ư?

Khải hừ một tiếng:

- Cô đừng đóng kịch, trái tim cô chẳng còn chỗ để yêu tôi đâu. Thôi! Tôi mệt quá, cô im đi cho tôi ngủ.

Nói đoạn chàng bước xuống giường, toan bước ra ghế salon để ngủ. Trinh Trinh vội chạy đến chặn ngay cửa, hai tay chấp ngay ngực, nàng nói giọng van xin:

- Anh Khải, anh không yêu em cũng được, anh hành hạ em thế nào cũng được, anh đã hứa để cho em được yên thân, thì anh đừng đi ra ngoài salon ngủ nữa. Mẹ và em Trang sẽ nghi ngờ, chừng đó em biết nói sao?

Khải suy nghĩ một chút rồi thở dài:

- Thôi được. Cô đi ngủ đi.

Nói xong, chàng trai tấp mền xuống đất nói:

- Tôi ngủ đây.

Trinh Trinh ngồi xuống nắm tay chàng:

- Anh Khải, anh không ngủ dưới đất được. Anh mới uống rượu xong, nằm dưới gạch sẽ bị bệnh.

Chàng cau mày:

- Cô thật là lộn xộn, đừng dẫn dụ tôi lên giường để ngủ với cô.

Trinh Trinh đỏ mặt, cô nén tiếng khóc nàng lắc đầu nói:

- Em biết thân phận mình, nào dám ước mơ cao, làm người vợ hờ của anh như vậy cũng là điểm phúc cho em rồi.

Khải ngắt lời, gắt ngang:

- Vậy cô muốn nói gì nói mau lên cho, tôi sốt ruột lắm rồi.

Nàng cúi đầu nói lí nhí:

- Em muốn mời anh lên giường ngủ, để em ngủ dưới đất cho.

Chàng bật cười xòa:

- Cô tưởng là tôi không dám làm à? Trinh Trinh, cô lầm rồi, dù cô có ngủ dưới đất mười năm tôi cũng chẳng động lòng thương hại đâu!

Trinh Trinh lắc đầu:

Em không cần anh thương hại, em có tội tất phải bị trừng phạt. Anh cứ việc lên giường mà ngủ.

Khải ôm lấy cái gối bước lên giường cười nói:

- Cám ơn cô nhé! Thú thật với cô, ngủ dưới đất đúng là chẳng thích một chút nào.

Nói xong chàng nhắm mắt ngủ ngay chẳng chút bận lòng. Trinh Trinh nằm xuống nền gạch. Nàng suy nghĩ vẫn vơ một lúc lâu rồi cũng chìm dần vào cơn mê mệt. Thân thể co ro vì lạnh. Lạnh thể xác, hoà lẫn với cái lạnh của tâm hồn.

Sáng nay, Khải dậy sớm. Anh duỗi mình khoan khoái, các khớp xương kêu răng rắc dưới lưng. Chiếc giường nệm nhẹ lún dưới sức nặng toàn thân. Bây giờ anh mới biết ngủ giường nệm sướng hơn ngủ trên ghế salon nhiều lắm.

Trời se lạnh. Gió đã chuyển mùa đông. Giờ này mà ôm một cô vợ trong tay để ngủ thì ấm biết bao nhiêu. Lê Khải phì cười: Chả trách người ta gọi mùa đông là mùa cưới. Các cụ xưa cũng sành tâm lý quá.

Nghĩ đến vợ, Lê Khải chợt nhớ ra một chuyện, chàng thò đầu ra ngoài mừng nhìn xuống đất. Đôi mày chợt cau, bao nhiêu sáng khoái trong lòng vụt biến mất. Dưới nền đất lạnh, Trinh Trinh đang nằm co ro để ngủ. Thân thể nàng lồ lộ ra trong chiếc áo ngủ mỏng tanh.

Một sự Bực mình vô cớ len nhẹ vào lòng Lê Khải, chẳng rõ thể nào của nàng làm cho chàng chướng mắt hay chàng chẳng nỡ nhìn nàng nằm co ro lạnh lẽo. Chỉ thấy 2 hàm răng của chàng nghiến vào nhau trèo trẹo. Một giọng nói rít qua khe hở của 2 hàm răng sát vào nhau:

- Mở mắt ra là gặp sát tinh, rõ là xúi quẩy.

Trinh Trinh vừa trở mình tỉnh giấc, chợt nghe chàng rít khế bên tai, nàng ngồi bật ngay người dậy mỉm cười. Nụ Cười rạng rỡ, có thể xua cơn lạnh giá khỏi lòng người. Nhưng mùa đông không ra khỏi mặt chàng.

- Đừng làm trò khỉ Với tôi. Cô có biết là mỗi lần trông thấy cô là tôi ăn không ngon ngủ không yên không?

Trinh Trinh tắt nụ Cười, nàng cúi đầu nói nhẹ nhàng:

- Dạ, nếu anh không thích, ngày mai em sẽ cố gắng dậy sớm để anh khỏi nhìn thấy mặt

Nói xong nàng đứng dậy nhanh nhẩu cuốn gọn mền cho cả 2 người rồi lạng lẽ ra sau

Khi Lê Khải trở lên, trên bàn của chàng đã có 1 ly cà phê bốc khói nghi ngút. Bên cạnh là gói thuốc Craven “A” hợp gu mà chàng thường hay hút. Theo thói quen, chàng đưa tay với lấy gói thuốc, nhưng sức nhớ ra, chàng cúi kính ném mạnh xuống bàn, nhăn mặt.

Bà Lệ vừa bước ra trông thấy điệu bộ của chàng như vậy, không nén nổi liền bật cười khan:

- Khải, mới sáng ra con làm trò khi gì vậy?

Khải chống tay nhóm dậy. Nhìn mẹ phong phanh trong chiếc áo mỏng, lòng chàng bỗng dấy lên niềm thương vô hạn. Khải trách mình mấy ngày qua vì bực dọc, đã có những lời nặng nề cùng mẹ. Chàng mỉm cười vồn vã nói:

- Mẹ, sáng lạnh quá sao mẹ không mặc áo ấm?

Bà Lệ mỉm cười, ruột gan phơi phới khi nghe con quan tâm đến sức khỏe của mình. Bà chớp mắt trả lời:

- À, Trời lạnh thiệt, mẹ phải đi lấy áo ấm đây

- Khoan – Khải chợt nhóm dậy khoát tay – Mẹ ngồi đây để con đi lấy áo ấm cho.

Nói xong không để cho Bà Lệ kịp có thái độ, chàng đứng dậy bước vội lên lầu. Bà Lệ ngồi xuống ghế, tự hỏi: Lòng con có gì biến chuyển?

- Mẹ, mẹ mặc vào đi mẹ – Khải trở xuống, chàng khoác áo lên người mẹ mỉm cười – Cái áo này cũ quá rồi, ngày mai con sẽ mua cho mẹ cái áo mới ấm hơn.

Bà Lệ cài nút áo cảm động:

- Thôi, mẹ mặc áo này được rồi. Chỉ cần con với Thiên Trang đừng gây gổ với nhau nữa là mẹ đủ vui rồi.

Khải đứng dậy, rút lược chải đầu. Nói vui:

- Con không gây với em Trang nữa đâu

Bà Lệ gật đầu, mắt sáng long lanh vui sướng, chợt thấy Lê Khải bước ra sân dắt xe, bà kêu lên:

- Kia Khải, con định đi đâu nữa vậy?

Khải mỉm cười:

- Con đến nhà thằng bạn một tí.

Bà Lệ chau mày:

- Con không nhớ hôm nay là ngày đưa vợ con về bên nhà làm lễ phản bái sao mà đi vậy?

Khải dừng chân, nhăn mặt khó chịu. Trinh Trinh cũng vừa bước ra, kịp nhìn thấy thái độ của chồng. Nàng quay nhìn Bà Lệ nói vui vẻ:

- Mẹ à, trưa tự con về cũng được mà

Khải chống chân xe, liếc nhìn nàng một cái, chàng trầm giọng nói:

- Cô chỉ được cái hay cãi lời mẹ mà thôi

Trinh Trinh hết hồn nói nhanh:

- Dạ, nếu vậy thì em xin lỗi anh, con xin lỗi mẹ.

Bà Lệ cười xòa vui vẻ:

- Có gì mà lỗi phải ở đây? Thảo, con vào nhà chuẩn bị đồ đạc rồi về bên ấy cho sớm

- Dạ.

Trinh Trinh sợ sệt cúi đầu bước vội vào buồng. Lê Khải lặng lẽ bước theo sau nàng. Khi 2 người đã vào hẳn bên trong, Trinh Trinh mới quay lại nhìn chàng bằng cặp mắt lo âu tha thiết:

- Anh Khải, em van anh hãy giữ kín chuyện này

Khải cười khẩy:

- Có cô vợ chẳng toàn trinh, cô tưởng tôi hãnh diện lắm sao mà đi khoe khắp bàn dân thiên hạ chứ!

Trinh Trinh chấp tay nói với vẻ biết ơn:

- Nếu được vậy thì ơn của anh lớn lắm

Lê Khải bực dọc:

- Thôi được rồi, cô làm rộn tôi quá lắm

Trinh Trinh không dám mở lời. Khe khẽ xách giỏ đồ, cúi đầu thưa mẹ, ngồi lên chiếc Dream cho chàng chở đi mà lòng ngổn ngang như tơ vò trăm mối

Làn gió sớm mai thổi nhẹ, tà áo dài trắng khẽ tung bay. Gương mặt nàng hồng lên trong nắng sớm khiến mọi người tưởng rằng: Đây là một cặp vợ chồng vừa đôi xứng lứa đang sống trong tuần trăng mật tuyệt vời hạnh phúc.

Nhưng họ đâu có ngờ, suốt quãng đường dài đôi vợ chồng mới cưới kia như những hình nhân cử động. Họ chẳng buồn nhìn đến mặt nhau, chớ đừng hy vọng chi họ mở lời âu yếm.

Sau 1 lúc vòng vo trên con đường đầy bụi, Lê Khải cho xe chạy tọt vào một căn biệt thự lớn bên đường nhấn kèn inh ỏi. Trinh Trinh khẽ kéo áo chàng:

- Anh Khải, xin anh giảm kèn kéo cha em ...

Khải nhún vai tắt máy:

- Nho phong nề nếp thế kia à? – Rồi chàng mỉm cười nói tiếp – Tôi lấy làm lạ cho cha mẹ cô quá! Cái gì họ cũng dạy cho cô duy chỉ có 1 điều tròn trĩnh tiết với chồng là họ quên thôi

Trinh Trinh tái mặt lùi về phía sau. Hàm răng cắn chặt bờ môi khóe mắt rưng rưng dòng lệ thảm. Chợt nàng chớp mắt kêu lên mừng rỡ:

- Ôi! Mẹ ơi con mới về.

Bà Diễm kêu sa trong bộ đồ việt kiều may đúng mốt, nhìn 2 con vui vẻ:

- Coi 2 đứa bay đó, đã về đến nhà sao chẳng chịu vào nhà mà còn đứng đó?

Trinh Trinh mỉm cười ngoẹo đầu vào vai mẹ nũng nịu nói:

- Có chồng rồi về nhà cha mẹ thật là ngỡ ngàng vậy đó

Bà Diễm choàng tay ngang lưng con gật đầu cười nói:

- Tôi biết, tôi biết ngọt cơm ngọt canh bên chồng rồi còn trở về đây làm chi nữa.

- Mẹ.

Trình Trình rúc đầu vào ngực mẹ cười khúc khích. Lê Khải lăm lăm bước theo sau

Ông Vạn Hưng đang ngồi ngả người trên ghế salon trong phòng khách xem video. Thấy Lê Khải bước vào ông nhồm dậy kêu lên mừng rỡ:

- Ô! Sao về trưa thế này? Con Trình Trình nó đâu không đội để đầu trần như vậy bệnh rồi sao?

Trình Trình rời mẹ chạy ào vào lòng cha:

- Cha, cha ơi con nhớ cha quá trời luôn đó.

Ông kéo con ngồi xuống ghế cười vui:

- Phải không đó?

Thấy Khải cứ đứng tần ngần ở giữa nhà, bà Diễm vỗ vai chàng thân mật:

- Còn thằng này, sao con đứng đây?

Bây giờ Khải mới giật mình ập ứng:

- Dạ Thưa ba má con mới qua

Ông Hưng ngẩng đầu lên đưa đôi mắt nhìn Khải lạ lẫm. Trình Trình vội đỡ lời:

- Kia, ba má đừng làm chồng con cuống lên. Ảnh còn mắc cỡ mà.

Bà Diễm phì cười bảo chồng:

- Ông thấy con gái ông chưa, bình chồng chậm chạp như vậy đó

Ông Hưng chỉ trán con nói yêu:

- Cô lém vừa vừa chứ. Thôi bây giờ cô ra sau nhà bảo con sen nó làm cái gì cho cha con tôi nhâm nhi đi

Trình Trình đứng dậy vui vẻ:

- Dạ, – rồi nàng quay qua nhìn Khải bằng tia mắt nồng nàn tình yêu mến – Anh Khải, anh ngồi đây nói chuyện với cha, em vào phụ bếp nhé

Khải ậm ừ:

- Ừ

Sợ Mẹ cha thấy thái độ của chồng, Trinh Trinh vờ nguýt dài hờn dỗi rồi bỏ đi nhanh. Sau khi dặn dò con sen cẩn thận, Trinh Trinh bước vội về phòng mình. Ôi! Mọi thứ vẫn nguyên vẹn như khi nàng còn con gái. Trinh Trinh vùi đầu vào đám chăn nệm thân quen nghe lòng rưng rức. Mới đến nhà chồng 3 ngày mà nàng ngỡ mình đã xa rời cha mẹ từ lâu lắm rồi.

Nếu biết lấy chồng để đeo lấy túi sầu nàng thà ở với mẹ còn hơn. Trời ơi! Sao nàng ngu dại thế này? Tại sao nàng rời bỏ khoảng đời êm ấm vô tư? về bên ấy để cho chàng mặt tình hành hạ? Tại sao nàng không ở lại đây nghe những lời nói yêu thương ngọt ngào của mẹ cha? Để sang bên ấy nghe chàng nặng lời sỉ nhục. Không kèm được nỗi lòng nàng ôm chặt chiếc gối ôm lặng lẽ khóc âm thầm.

Tiếng lấy chồng, nhưng nàng vẫn cô đơn, phòng không chiếc bóng. Làm sao cha mẹ nàng hiểu được nỗi khổ của nàng. Với chồng, nàng còn thua cái gối ôm lạnh lẽo kia. Cái gối chàng còn ôm nó trong lòng còn nàng, chàng vức bỏ năm chồng queo tên mặt đất chẳng chút lòng thương. Bỗng dưng nàng muốn ở nhà cùng cha mẹ không về bên ấy nữa

- Thảo Thảo, con mệt hả?

Chết! Có tiếng mẹ, nàng lau vội nước mắt phủ chăn kín đầu nằm yên không động đậy. bà Diễm bước vào phòng, thấy con trong tình trạng như vậy không khỏi giật mình, bà rón rén bước lại gần con toan gỡ Mền thì:

- Hù!

Trinh Trinh tung chăn bật ngồi dậy cười ngật nghèo. bà Diễm hết hồn đưa tay chặn trước ngực, mắng yêu:

- Con khi Này làm mẹ hết hồn, có chồng rồi mà cứ như con nít hồng bằng
Trinh Trinh chột buồn:

- Bộ có chồng rồi không được vui nữa sao mẹ?

Bà Diễm giật cái chăn ra khỏi người con, xếp lại gọn gàng:

- Được vui nhưng không được nghịch ngợm như con nít hiểu chưa?

Trinh Trinh phụng phịu:

- Con không thềm vui nữa.

Bà Diễm cười xòa. Bà bước lại lấy chiếc lược ngà lên giường chải tóc cho con âu yếm nói:

- Thảo Thảo, con phải bớt dỗi hờn mới được. Chồng con đi làm về mệt mỏi, nó cần thấy 1 nụ cười rạng rỡ hơn là nhìn thấy bộ mặt phụng phịu này.

Trình Trình quay mặt lại chống cằm lên gối mẹ ưu tư hỏi:

- Mẹ, sao lúc nào người ta cũng dạy con gái điều này điều nọ để làm vừa ý chồng mà chẳng ai dạy cho con trai những điều tế nhị cùng vợ vậy?

Bà Diễm ngẩn người ra 1 chút rồi tiếp tục chải tóc cho con:

- Vì ... có lẽ thiên chức của người con gái là phải sẵn sóc lo lắng cho chồng và gia đình. Đó là bổn phận con à!

Mắt nàng rưng rưng ngấn lệ:

- Con hiểu rồi

Bà Diễm vô tình nói tiếp:

- Sanh con gái, mẹ cha nào cũng mong con mình mau thànhgia thất với người đàn ông xứng đáng. Con ngoan thì mẹ cha rạng rỡ mặt mày, con hư thì mẹ cha đành cam tui hô?

- Mẹ ... – Trình Trình 2 tay ôm mặt mẹ hỏi:- Nếu như con của mẹ hư thì mẹ nghĩ sao?

Bà Diễm trợn mắt lắc đầu:

- Thì mẹ có nước tự vận mà chết vì nhục nhã.

Nhưng bà vội mỉm cười:

- Nhưng con của mẹ thì lại là 1 cô gái công dung ngôn hạnh, tứ đức vẹn toàn. Con là niềm tự hào của mẹ cha, sao lại là cô gái hư hỏng được chứ?

Trình Trình rúc sâu vào lòng mẹ, 2 tay bá lấy cổ người thì thầm nói:

- Con sẽ vâng lời mẹ dạy

Bà Diễm lòn tay vào lớp áo vuốt lưng con mỉm cười:

- Mẹ vui lòng lắm

Rồi bà nhìn sâu vào mắt nàng dò hỏi:

- Con thấy Khải thế nào? Vợ chồng con hương lửa có mặn nồng không?

Trinh Trinh đỏ mặt, nàng dấm nhẹ Vào vai mẹ kêu lên then thùng:

- Mẹ, hỏi kỳ quá!

Bà Diễm mỉm cười bước xuống giường:

- Thảo Thảo, con chờ mẹ 1 chút. mẹ có món quà tặng con đây.

Trinh Trinh háo hức:

- Quà gì vậy mẹ?

Bà Diễm ngoái cổ lại đặt 1 ngón tay nơi môi:

- Bí mật

Cánh cửa đóng sập lại, Trinh Trinh uể Oải thả Người nằm dài trên tấm nệm trắng tinh. Thôi hết rồi, tội mình làm mình chịu. Cha mẹ đã tạo cho nàng nên vóc nên hình. Đã dặn dò chỉ bảo điều hay lẽ phải, chỉ tại nàng không biết giữ gìn. Nàng có khổ cũng phải thôi, nàng không có quyền làm buồn lòng cha mẹ khi họ đã về chiều xế bóng.

- Thảo Thảo, con xem vật này có đẹp không?

Bà Diễm đã trở vào, trên tay bà là chiếc hộp đôi môi nhỏ Xinh xinh. Trinh Trinh ngồi dậy cố nở nụ Cười

- Ô! vật chi vậy mẹ?

Nấp hộp bật mở, Trinh Trinh ồ lên 1 tiếng vui mừng, nàng chụp lấy chiếc hộp, nâng cao lên tầm mắt kêu to thích thú:

- Mẹ Oì, đẹp quá mẹ Oì

Bà Diễm mỉm cười:

- Con thích không?

- Con thích lắm

- Vậy thì mẹ tặng con.

Bà Diễm nói gọn gàng. Trinh Trinh ngẩn người ra vì ngạc nhiên rồi nàng thò tay vào hộp lấy chiếc mặt giầy chuyền ra ướm thử Vào cổ, đôi mắt sáng

long lanh

- Mẹ tặng cho con

- Ôi, con cảm ơn mẹ.

Nàng đặt chiếc mặt giây chuyền lên bàn tay nhỏ, ngắm ánh ngọc chiếu lung linh từ viên kim cương lớn khảm giữa 1 trái tim vàng được chạm trổ cầu kỳ bỗng thờ dãi đặt trả vào tay mẹ.

- Thôi, con chẳng nhận đâu

Bà Diễm chưng hửng:

- Ủa, sao vậy?

Nàng lắc đầu buồn bã:

- Con có chồng rồi, còn chưng diện làm chi? Hơn nữa đồ nữ trang của con đâu có thiếu gì. Mẹ cất đi.

Bà Diễm cuối nhìn mặt giây chuyền trầm ngâm nói:

- Trinh Trinh, cái mặt giây chuyền ngoài giá trị Và viên kim cương lớn kia nó còn 1 ý nghĩa khác lớn hơn nhiều. Con hãy nhìn đây.

Nói xong bà đẩy viên kim cương bật lên cao, để lộ Cho nàng nhìn thấy chân dung 1 người con gái xinh đẹp được lồng giữa những hoa văn chạm trổ. Trinh Trinh kêu lên ngỡ ngàng.

- Chân dung của mẹ Ôi, mẹ ngày xưa đẹp thật

Bà Diễm nói mơ màng, hình như bà đang cố nhớ đến những nhà xa xưa:

- Phải, và đây là món quà mà cha con đã tặng cho mẹ khi mẹ hạ Sinh con. Mẹ muốn tặng lại cho con để 1 mai này mẹ mất đi con còn 1 chút gì tự hào về mẹ, 1 người mẹ đức hạnh vẹn toàn

- Mẹ – Trinh Trinh ôm lấy mẹ kêu lên – Mẹ quả là hạnh phúc. Con ước mơ được sống 1 cuộc đời như mẹ.

Bà vuốt tóc con:

- Con hãy cố gắng giữ mình, yêu chồng đúng nghĩa, mẹ tin là hạnh phúc của con còn nhiều hơn mẹ nữa.

Hạnh phúc! Trinh Trinh nhắm mắt. 2 chữ đó hãy còn xa vời quá. Làm sao nàng mơ ước khi nàng là con người không toàn vẹn?

- Thảo Thảo ơi, con về có thăm cha không mà ở miết trong buồng với mẹ vậy há?

Bà Diễm giật mình kêu lên:

- Ấy chết! Con ra với cha con 1 tí, ông cứ nhắc con hoài à!

Trinh Trinh cất mặt giây chuyen mẹ cho vào túi áo, uyển chuyển bước ra cười tươi như hoa nở:

- Dạ Thưa cha gọi con

Trên bàn chai rượu Martell cùng thức nhắm đã cạn gần phân nửa. Ông Hưng ngưng ngà ngà say cười bảo con:

- Chồng của con hôm nay lạ lùng quá, nó cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ như kẻ mất hồn

Trinh Trinh khẽ đưa mắt nhìn chồng nhanh 1 cái rồi cười nói:

- Con biết rồi, tại cha cứ đem chiến sự Vùng Vịnh ra mà nói. Chồng con là dược sĩ anh ấy có biết gì về i rắc i ran đâu mà cùng bàn luận chứ

Ông Hưng bật cười vỗ tay lên tóc con:

- Cha mà, binh chồng quá mực

Bà Diễm mỉm cười đỡ lời:

- Chồng nó, nó phải binh chớ sao?

Ông Hưng đưa 2 tay lên trời cười thoải mái:

- Hết con rồi tới vợ, tôi hết hời rồi

Mọi người bật cười vang vui vẻ. Chỉ có Khải không cười. Anh làm lì đứng dậy:

- Dạ Thưa ba má trời cũng xế rồi. Con xin phép được ra về

Bà Diễm, Dạ Thảo bàng hoàng đưa mắt nhìn chung quanh, rồi hốt hoảng khi nhận ra trời đã khá trưa rồi. Nàng chống tay ngồi dậy nhưng toàn thân

rời rã nàng buông tay ngã vật ra chiếc giường tre, những giọt lệ day thương lại tuôn trào ước gối.

Vậy là hết thật rồi sao? Hôm qua Khải đã cưới vợ và phụ bỏ nàng rồi. Khải ơi! sao anh lại phụ em? Anh đã nói yêu em thật nhiều mà! Anh đã hứa sau khi ra trường sẽ cưới em làm vợ. Trời ơi! Anh đã rót vào tai em bao lời ngọt ngào âu yếm. Nào thủy chung, nào không có gì để Ngăn cản tình ta.

Trái tim thắt đau trong lồng ngực. Nàng nhớ lần đầu tiên gặp mặt. Lúc đó nàng có biết chàng là một dượng sĩ đâu. Nếu biết có lẽ nàng cũng chẳng dám nhận lời tỏ tình của chàng. Nàng cứ ngỡ chàng là một sinh viên bình thường và nàng chỉ là một cô gái bán xôi rất đáng thương.

Ngày nào chàng cũng đến mua xôi của nàng rồi tìm cách buông lời trêu ghẹo. Chàng đã làm cho cô gái chẳng biết mơ ước là gì như nàng trở thành kẻ chuyên ngồi dệt mộng ước mơ.

Mới đó mà đã là 3 năm rồi, năm nay nàng 24 tuổi. Bạn bè của nàng, chúng nó đã đều có chồng con cả rồi. Chỉ có nàng thôi, ai bảo nàng hay mơ ước xa vời để Bây giờ ôm sầu khổ.

Tại sao nàng không biết rằng mình là một cô gái bất hạnh hơn người? tại sao nàng không nhớ ra mình là một cô gái nghèo hèn thất học? Căn nhà nhỏ Xứ là kia làm sao giữ nổi trái tim của một chàng trai hào hoa phong nhã? Vừa giàu vừa đẹp vừa có học vị hơn người!

Tại sao nàng lại từ chối tình cảm chân thành của anh Út Trọng? Để anh phải ôm mối hận tình bỏ xứ biệt tâm? Nếu nàng bằng lòng lấy một anh thợ hồ trong xóm thì nàng đâu phải ôm bẽ bàng tuyệt vọng.

Nhưng than khóc để Làm gì? Người ta đã có vợ rồi! Có thương tiếc mấy cũng vậy thôi. Trên đời này đâu thiếu đàn ông. Thà ưng một người thất học nghèo khó như nàng mà người ta biết chung thủy thương yêu chiều chuộng.

Tết năm nay anh Út thế nào cũng trở về thăm cha mẹ. Âu nàng chịu làm vợ chàng cho xong một kiếp đời ngang trái.

- Bà Tư, kêu con Thảo gánh cho tôi năm đôi nước nghe bà!

Giọng chị Hai Liên vang lên ngeo néo ngoài hiên. Tiếng bà Tư đáp lại nhẹ Nhàng:

- Dạ, cô cảm phiền kêu con Châu gánh hộ giùm, chứ hôm nay con Thảo nó bị bệnh rồi.

Giọng chị Hai chưng hửng:

- Vậy sao? Ủa Nó bệnh gì vậy chị?

Bà Thảo ấp úng:

- Dạ Da....

Dạ Thảo chống tay nhóm dậy nói vọng ra:

- Má ơi con hết bệnh rồi, chị Hai ơi, để một lát em qua gánh cho.

Tiếng chị Hai mừng rỡ:

- Ờ! Nhớ nghe em. Thôi con về bà Tư ơi!

Tiếng guốc lẹt quẹt xa dần. Bà Thảo bước vào nhà nhìn con lo ngại.

- Thảo, sao con lại nói như vậy? Má thấy ...

Thảo đặt chân xuống giường tìm đôi guốc, mắt ráo hoảnh, nàng nắm tay bà Tư:

- Má, con chẳng có bệnh gì, nằm hoài quỵ luôn thì khổ.

Bà Thảo lắc đầu:

- Không được, con phải nằm nghỉ thêm vài ngày nữa để má sang nhờ con Châu nó gánh giùm cho.

Nàng mỉm cười cho mẹ vui lòng:

- Đừng kêu con Châu chớ má. Bộ má hõnh biết chị Hai Liên là mối ruột của con sao? Để con Châu gánh rồi nó cướp mối của mình luôn sao?

- À! À!

Bà Thảo ngồi xuống giường lo ngại. Giờ sự sống còn của 2 mẹ con bà chỉ còn là đôi thùng lớn, chất nặng trên đôi vai bé nhỏ của đứa con hiếu thảo.

- Má, má nghĩ ngợi gì đó. Thôi con đi đây.

Chẳng để cho bà kịp thời gian ngăn cản. Nàng quảy chiếc gánh lên vai bước vội vã. Nặng lên cao, có lẽ đã hơn 2 giờ trưa rồi đó!

Đôi chân thoăn thoắt trên con đường đầy đá nhọn. Chiếc gánh trên vai thường ngày nhẹ bỗng sao hôm nay lại nặng đến vô cùng. Nó đã khiến chân nàng lão đảo như kẻ đang say.

Dạ Thảo bậm môi bước đi vội vã. Mái tóc dài kẹp gọn gàng trên lưng, nàng cố tình quên hết chuyện đau buồn để sống vui trong những ngày còn lại.

“Két” Tiếng xe tăng rít vội vàng ở sát cạnh nàng. Dạ Thảo hốt hoảng dừng chân ngẩng lên. Chợt chiếc gánh tuộc khỏi bờ vai, 2 thùng nước rơi lăn tròn trên đất, nước chảy ra lênh láng dưới chân nàng.

Đôi mắt mở Lớn kinh ngạc, trống tim đập thình thịch như muốn vỡ tung lồng ngực. Nàng bỗng quay lưng bỏ chạy:

- Không! không!

- Dạ Thảo

Chiếc Dream nổ máy chồm theo. Nó chặn ngang trước mặt nàng trước cổng con hẻm nhỏ, Lê Khải cất tiếng khẩn khoản:

- Thảo, nghe anh nói đây.

Dạ Thảo không còn đường để chạy, nước mắt tuôn tràn trên má, nàng lắc đầu:

- Không, xin anh hãy để tôi yên. Anh về đi!

Lê Khải dựng xe nắm lấy tay nàng, mắt chàng ngầu đỏ trong hơi thở dồn dập pha lẫn mùi rượu vang lên nồng nặc:

- Dạ Thảo, anh có chuyện muốn nói với em.

Dạ Thảo vùng mạnh, thoát khỏi tay Lê Khải, nàng chạy vọt vào nhà, ôm chầm lấy bà Tư oà khóc:

- Má, má ơi.

Bà Thảo kinh hồn chẳng biết chuyện gì, đỡ con ngồi dậy riu rít gọi:

- Thảo, chuyện gì vậy con?

Thảo không trả lời, chỉ lắc đầu trong lòng bà. Mái tóc dài trên lưng chột bung kẹp, xoắn Tung trên chiếc lưng thon.

Lê Khải cũng bước vào, chàng sững sờ nhìn cảnh tượng đó hết một giây, rồi chớp mắt cất giọng khàn khàn:

- Thảo hứa bác cháu mới đến.

Nghe tiếng chàng, bà Tư giật mình ngẩng đầu dậy. Đôi mắt yêu thương hiền dịu của bà bỗng chốc tóa hung quang. Bà nghiến răng:

- Thì ra là cậu! Cậu còn đến đây để làm gì?

Con Thảo nó khổ như vậy cũng chưa vừa dạ Cậu ư?

Lê Khải cúi đầu buồn bã:

- Dạ Thưa bác, cháu biết lỗi, cháu mong ...

Bà Thảo cắt ngang:

- Thôi đủ rồi, mời cậu bước khỏi chỗ này cho. Gia đình tôi nghèo khổ, chẳng dám trèo cao! – Giọng bà chùng xuống như pha lẫn chút nghẹn ngào: – Cậu Khải, tôi van cậu, xin cậu hãy để cho mẹ con tôi được yên thân. Cậu đã có vợ rồi cậu còn đến đây để làm gì?

Lê Khải bước lên làm một cử Chi như để phân bua:

- Nhưng cháu muốn gặp ...

Bà Thảo lắc đầu:

- Muộn rồi cậu Khải à, cậu hãy trở về đi. Tôi nói thật, nếu tôi còn trông thấy cậu giở thái độ gì với con tôi, cậu đừng trách.

Biết có ở lại cũng chẳng Ích gì. Lê Khải cúi đầu lầm lũi quay lưng. Phía sau, tiếng nức nở đau thương của Dạ Thảo như những lưỡi dao xé nát lòng chàng.

Dạ Thảo! Trong suốt quãng đường về, trước mặt chàng chỉ chập/chờn một bóng hình duy nhất. Đôi mắt đắm lệ của nàng cứ nhìn theo như trách móc giận hờn. Dạ Thảo ơi, anh làm em đau khổ nhiều lắm có phải không? Trời ơi! Tội nghiệp em biết bao, những thùng nước kia sẽ đè nặng lên đôi vai bé nhỏ Của em đến bao giờ?

Sao anh bất lực? Sao anh không có cách nào đưa em vào nơi có ánh sáng huy hoàng? Nếu em được ăn vận như người, em có thua ai đâu chứ? Em sẽ là nữ hoàng kiều sa, mà bao gã đàn ông sẵn sàng quỳ mọp dưới chân.

Lê Khải mở Mắt hắc ra chán chường khi nhìn thấy cảnh nhà quen thuộc. Lại phải đối diện với niềm nhục nhã. Lòng chàng bỗng sôi lên nổi giận hờn vô cớ.

Thiên Trang ra mở Cổng cho chàng, con bé cất giọng cầu nhàu:

- Anh Khải dạo này hư quá, rượu chè be bét.

Khải đẩy xe vào cửa lầm lì nói:

- Kệ tao!

Bà Lệ chạy ra đón con, bà khẽ chau mày:

- Khải, con biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

Khải chống xe, đưa đồng hồ lên coi, nói tản nhiên:

- Mới 9 giờ chứ mấy?

Rồi chàng bước đi nhanh vào nhà, bà Lệ há hốc mồm nhìn con lạ lẫm. Thiên Trang cất giọng cười thích thú.

Quảng chiếc nón xuống bàn, Lê Khải ngồi phịch xuống ghế salon, dờ dẩn nhìn chiếc quạt trần quay đều đặn mà thờ dài ngao ngán.

Trình Trình dịu dàng bưng một ly nước chanh đến bên chàng. Nói nhỏ Nhẹ:

- Anh Khải, anh uống ly nước này rồi vào lau mình cho khỏe, em đã Pha sẵn nước nóng cho anh trong phòng tắm.

Lê Khải nhòm người dậy, dụi nhanh điều thuốc vào gạt tàn, nói hững hờ:

- Cám ơn, nhưng xin cô đừng quấy rầy tôi cần yên tĩnh.

Nói xong chàng bỏ đi nhanh. Cúi nhìn ly nước sủi bọt lặn tẩn, khóe mắt nàng rưng rưng dòng lệ. Không hiểu rồi đây cuộc đời mình sẽ trôi mãi về đâu?

Có tiếng chân lép xẹp. Trình Trình đưa tay quẹt nhanh dòng nước mắt, bưng ly nước chanh đi vội ra sau. Trên bồn nước, Lê Khải đang gục đầu nôn

mưa, mùi rượu bay nồng nặc cả gian phòng. Trinh Trinh đứng chôn, cau mày ghê sợ. Là một tiểu thư khuê các, nàng chưa từng gặp cảnh này bao giờ.

Nhưng nàng không nỡ bỏ chàng trong tình trạng này được. Dù ghê sợ, nàng nén lòng bước đến gần chàng, dùng khăn lau mặt cho chồng:

- Đang ra, tôi không cần.

Lê Khải tàn nhẫn vung tay, một tia nước từ miệng chàng bắn thẳng vào người nàng. Trinh Trinh kêu lên sợ hãi:

- Trời ơi!

Lê Khải cười gằn:

- Sạch sẽ nhi? Đã sạch sẽ thì đừng chạm vào người tôi. Tôi bản thiếu lắm. không xứng đáng với tấm thân ngà ngọc của cô đâu.

Nói xong, chàng lại khập khểnh bước về phòng mình. Trinh Trinh cúi nhìn bộ đồ lụa trắng của mình đã bị chàng làm hoen ố, nước mắt vòng quanh, nàng với tay lên xào tìm chiếc áo ngủ bằng tơ lụa trắng mặc vào. Lúc nàng cuộn bộ đồ dơ bỏ vào thau, nàng chợt rùng mình so sánh: Có phải cuộc đời nàng như chiếc áo kia, đã lờ lem lấm bụi trần, phải vứt bỏ đi không thương tiếc? Nhưng lại mỉm cười an tâm nhủ: Không, chiếc áo kia có dơ, nàng tạm thời không dùng đến nó, song ngày mai, khi nó được giặt sạch sẽ lại rồi, nàng vẫn cần đến nó. Vậy thì, tại sao nàng lại phải đau buồn? Hiện giờ, chàng chưa hiểu được nàng, rồi cũng có ngày chàng hiểu ra thôi, lúc đó nàng sẽ được đền bù, hạnh phúc. Hạnh phúc đâu phải là thứ dễ tìm.

- Thảo, con lô ăn cơm sao?

Bà Lệ nhìn thấy nàng ân cần hỏi. Trinh Trinh chớp mắt mỉm cười, đôi lúm đồng tiền càng làm lún sâu duyên dáng:

- Dạ Thưa mẹ, con không đói, con xin phép vào phòng chăm sóc cho anh Khải.

Bà Lệ không nói chỉ mỉm cười hài lòng.

Trinh Trinh vừa đẩy cửa bước vào phòng, mắt đã trợn ngược, suýt hét to sợ hãi. May mà nàng còn dẫn được. Hai tay chặn ngực nàng dặn lòng bảo mình đừng sợ. Có gì đâu, đây là chồng nàng, chàng vừa quá chén mà thôi.

Khải ơi, dao anh nằm ngủ trong một tư thế kỳ lạ thế này. Trách gì em không sợ, trong giấc ngủ sao chàng lại nghiêng rặng, trợn mắt ra chiều phẫn hận. Anh giận em lắm phải không? Em đã làm cho anh thất vọng. Khải ơi, sao anh không tha thứ cho em? Em chỉ lỡ đại một lần đầu.

Trinh Trinh nhúng một khăn ướt lau mặt cho chàng. Rồi nàng nhẹ nhàng thay quần áo cho chàng. Với tấm lòng vợ trẻ đã chăm sóc cho chàng thật chu đáo. Nước mắt đầm đầy má ngọc, vừa làm nàng vừa lẩm bẩm: “ Khải ơi, em chỉ mong sao có một ngày anh hiểu được lòng em. Cái tiết trinh kia em đã đánh mất một cách vô tư vì đại khờ, vì trót lằm tin. Chớ em không phải là một cô gái lẳng lơ, bướm chán ong chê rồi đem chút hương tàn nhụy rữa quyến rũ anh đâu. Khải ơi, em yêu anh, dù khổ hơn thế nữa gấp trăm lần đi nữa, em vẫn chẳng ngại ngần miễn sao em được cận kề anh.

Không kèn nổi tình thương dâng tràn trong lồng ngực, Trinh Trinh gục đầu vào ngực chàng, mong tìm chút hơi ấm tình yêu. Bàn tay nàng mân mê lên mắt, lên môi chàng, thiết tha âu yếm. Đêm nay là đêm động phòng thứ hai, lẽ ra chàng và nàng phải sống trong tuần trăng mật đầy thơ mộng, ân ái tràn đầy.

Hơi thở chàng đều đều trong giấc mộng, gương mặt hồng lên trong ánh đèn màu. Ôi sao chàng thật đáng yêu, thật là quyến rũ. Không kìm lòng, Trinh Trinh cúi xuống hôn lên môi chàng say đắm. Nàng có lỗi không, khi đánh cắp chồng một nụ Hôn như vậy?

Đang thả hồn ngất ngây mơ tưởng, Trinh Trinh bỗng thấy thân thể mình bị đẩy mạnh về sau, rồi một giọng nói cất lên gay gắt:

- Thảo Thảo, cô vừa giở Trò gì vậy?

Đôi má đỏ bừng vì thẹn, Trinh Trinh cúi gằm mặt không trả lời. Giọng Lê Khải lại vang lên bực tức:

- Quần áo của tôi đâu? Trinh Trinh, cô không biết thẹn ư?

Đôi mắt chớp chớp mạnh, nàng cất giọng nhẹ nhàng:

- Anh Khải, quần áo anh dơ cả rồi, em vừa mới cởi ra để lau mình cho anh
Khải cười khẩy:

- Rồi sao nữa? Tại sao cô lại hôn tôi?

Trinh Trinh rùng mình, nổi hổ thẹn dâng cao. Nàng chột khóc:

- Khải ơi, vì em yêu anh. Xin anh đừng nói những câu xúc phạm như vậy, em van anh.

Giọng chàng cay đắng:

- Nói một câu như vậy mà cô đã cho là xúc phạm! Thế sao cô lại xúc phạm tôi? Cô dám lừa gạt tôi? Nụ Hôn của cô tôi ghê tởm cô biết không?

Trinh Trinh đứng chết chôn, bàn tay đẹp để ngang môi, đôi mắt mở Kinh hoàng, ráo hoảnh, giây phút này bao nhiêu lệ thảm đều chảy cả vào tim. Lê Khải vẫn không để ý, chàng nghiêng răng nói tiếp:

- Tôi cấm cô, tôi cấm cô chạm đến người tôi. Tôi không cho cô có thái độ chăm sóc tôi. Tất cả những thứ trên người cô làm cho tôi phát tởm, tôi buồn nôn, cô hiểu không? Nếu cô muốn yên thân ở lại nhà này, cô phải làm theo ý muốn của tôi.

Trinh Trinh bật khóc, nàng úp mặt vào lòng bàn tay kêu lên:

- Ngay cả việc lòng em yêu anh, anh cũng cấm em ư?

Khải hừ một tiếng:

- Cô đừng đóng kịch, trái tim cô chẳng còn chỗ để yêu tôi đâu. Thôi! tôi mệt quá, cô im đi cho tôi ngủ.

Nói đoạn chàng bước xuống giường, toan bước ra ghế salon để ngủ. Trinh Trinh vội chạy đến chặn ngay cửa, hai tay chấp ngay ngực, nàng nói giọng van xin:

- Anh Khải, anh không yêu em cũng được, anh hành hạ Em thế nào cũng được, anh đã hứa để cho em được yên thân, thì anh đừng đi ra ngoài salon ngủ nữa. Mẹ và em Trang sẽ nghi ngờ, chừng đó em biết nói sao?

Khải suy nghĩ một chút rồi thờ dãi:

- Thôi được. Cô đi ngủ đi.

Nói xong, chàng trái tằm mền xuống đất nói:

- Tôi ngủ đây.

Trình Trình ngồi xuống nắm tay chàng:

- Anh Khải, anh không ngủ dưới đất được. Anh mới uống rượu xong, nằm dưới gạch sẽ bị bệnh.

Chàng cau mày:

- Cô thật là lộn xộn, đừng dẫn dụ Tôi lên giường để ngủ với cô.

Trình Trình đỏ mặt, cô nén tiếng khóc nàng lắc đầu nói:

- Em biết thân phận mình, nào dám ước mơ cao, làm người vợ hờ của anh như vậy cũng là điểm phúc cho em rồi.

Khải ngắt lời, gắt ngang:

- Vậy cô muốn nói gì nói mau lên cho, tôi sốt ruột lắm rồi.

Nàng cúi đầu nói lí nhí:

- Em muốn mời anh lên giường ngủ, để em ngủ dưới đất cho.

Chàng bật cười xòa:

- Cô tưởng là tôi không dám làm à? Trình Trình, cô lầm rồi, dù cô có ngủ dưới đất mười năm tôi cũng chẳng động lòng thương hại đâu!

Trình Trình lắc đầu:

Em không cần anh thương hại, em có tội tất phải bị trừng phạt. Anh cứ việc lên giường mà ngủ.

Khải ô, lấy cái gối bước lên giường cười nói:

- Cám ơn cô nhé! Thú thật với cô, ngủ dưới đất đúng là chẳng thích một chút nào.

Nói xong chàng nhắm mắt ngủ ngay chẳng chút bận lòng. Trình Trình nằm xuống nền gạch. Nàng suy nghĩ vẫn vơ một lúc lâu rồi cũng chìm dần vào cơn mê mệt. Thân thể co ro vì lạnh. Lạnh thể xác, hoà lẫn với cái lạnh của tâm hồn.

Sáng nay Khải dậy sớm. Anh duỗi mình khoan khoái, các khớp xương kêu răng rắc dưới lưng. Chiếc giường nệm nhẹ Lún dưới sức nặng toàn thân. Bây giờ anh mới biết ngủ giường nệm sướng hơn ngủ trên ghế salon nhiều lắm.

Trời se lạnh. Gió đã chuyển mùa đông. Giờ này mà ôm một cô vợ trong tay để ngủ thì ấm biết bao nhiêu. Lê Khải phì cười: Chả Trách người ta gọi mùa đông là mùa cưới. Các cụ Già xưa cũng sành tâm lý quá.

Nghĩ đến vợ, Lê Khải chợt nhớ ra một chuyện, chàng thò đầu ra ngoài mùng nhìn xuống đất. Đôi mày chợt cau, bao nhiêu sáng khoái trong lòng vụt biến mất. Dưới nền đất lạnh, Trinh Trinh đang nằm co ro để ngủ. Thân thể Nàng lồ lộ Ra trong chiếc áo ngủ mỏng tanh.

Một sự Bực mình vô cớ len nhẹ Vào lòng Lê Khải, chẳng rõ thế nào của nàng làm cho chàng chướng mắt hay chàng chẳng nỡ nhìn nàng nằm co ro lạnh lẽo. Chỉ thấy 2 hàm răng của chàng nghiến vào nhau trèo trẹo. Một giọng nói rít qua khe hở của 2 hàm răng sát vào nhau:

- Mở Mắt ra là gặp sát tinh, rõ là xúi quẩy.

Trinh Trinh vừa trở mình tỉnh giấc, chợt nghe chàng rít khê bên tai, nàng ngồi bật ngay người dậy mỉm cười. Nụ Cười rạng rỡ, có thể Xua cơn lạnh giá khỏi lòng người. Nhưng mùa đông không ra khỏi mặt chàng.

- Đừng làm trò khi Với tôi. Cô có biết là mỗi lần trông thấy cô là tôi ăn không ngon ngủ không yên không?

Trinh Trinh tắt nụ Cười, nàng cúi đầu nói nhẹ nhàng:

- Dạ, nếu anh không thích, ngày mai em sẽ cố gắng dậy sớm để anh khỏi nhìn thấy mặt

Nói xong nàng đứng dậy nhanh nhẩu cuốn gọn mền cho cả 2 người rồi lặng lẽ ra sau

Khi Lê Khải trở lên, trên bàn của chàng đã có 1 ly cà phê bốc khói nghi ngút. Bên cạnh là gói thuốc Craven “A” hợp gu mà chàng thường hay hút. Theo thói quen, chàng đưa tay với lấy gói thuốc, nhưng sức nhớ ra, chạng cáu kính ném mạnh xuống bàn, nhắm mặt

Bà Lê vừa bước ra trông thấy điệu bộ của chàng như vậy, không nén nổi liền bật cười khan:

- Khải, mới sáng ra con làm trò khi gì vậy?

Khải chống tay nhóm dậy. Nhìn mẹ phong phanh trong chiếc áo mỏng, lòng chàng bỗng dấy lên niềm thương vô hạn. Khải trách mình mấy ngày qua vì bực dọc, đã có những lời nặng nề cùng mẹ. Chàng mỉm cười vồn vã nói:

- Mẹ, sáng lạnh quá sao mẹ không mặc áo ấm?

Bà Lệ mỉm cười, ruột gan phơi phới khi nghe con quan tâm đến sức khỏe của mình. Bà chớp mắt trả lời:

- À,, Trời lạnh thiệt, mẹ phải đi lấy áo ấm đây

- Khoan – Khải chột nhóm dậy khoát tay – Mẹ ngồi đây để con đi lấy áo ấm cho.

Nói xong không để cho bà Lệ kịp có thái độ, chàng đứng dậy bước vội lên lầu. Bà Lệ ngồi xuống ghế, tự hỏi: Lòng con có gì biến chuyển?

- Mẹ, mẹ mặc vào đi mẹ – Khải trở xuống, chàng khoát áo lên người mẹ mỉm cười – Cái áo này củ quá rồi, ngày mai con sẽ mua cho mẹ cái áo mới ấm hơn.

Bà Lệ cài nút áo cảm động:

- Thôi, mẹ mặc áo này được rồi. Chỉ cần con với Thiên Trang đừng gây gổ với nhau nữa là mẹ đủ vui rồi.

Khải đứng dậy, rút lược chải đầu. Nói vui:

- Con không gây với em Trang nữa đâu

Bà Lệ gật đầu, mắt sáng long lanh vui sướng, chột thấy Lê Khải bước ra sân dắt xe, bà kêu lên:

- Kìa Khải, con định đi đâu nữa vậy?

Khải mỉm cười:

- Con đến nhà thằng bạn một tí.

Bà Lệ chau mày:

- Con không nhớ hôm nay là ngày đưa vợ con về bên nhà làm lễ phản bái sao mà đi vậy?

Khải dừng chân, nhả mặt khó chịu. Trinh Trinh cũng vừa bước ra, kịp nhìn thấy thái độ của chồng. Nàng quay nhìn bà Lệ nói vui vẻ:

- Mẹ à, trưa tự con về cũng được mà

Khải chống chân xe, liếc nhìn nàng một cái, chàng trầm giọng nói:

- Cô chỉ được cái hay cãi lời mẹ mà thôi

Trinh Trinh hết hồn nói nhanh:

- Dạ, nếu vậy thì em xin lỗi anh, con xin lỗi mẹ.

Bà Lệ cười xòa vui vẻ:

- Có gì mà lỗi phải ở đây? Thảo, con vào nhà chuẩn bị đồ đạc rồi về bên ấy cho sớm

- Đa.

Trinh Trinh sợ Sệt cúi đầu bước vội vào buồng. Lê Khải lặng lẽ bước theo sau nàng. Khi 2 người đã vào hẳn bên trong, Trinh Trinh mới quay lại nhìn chàng bằng cặp mắt lo âu tha thiết:

- Anh Khải, em van anh hãy giữ kín chuyện này

Khải cười khẩy:

- Có cô vợ chẳng toàn trinh, cô tưởng tôi hành diện lắm sao mà đi khoe khắp bàn dân thiên hạ chứ!

Trinh Trinh chắp tay nói với vẻ biết ơn:

- Nếu được vậy thì ơn của anh lớn lắm

Lê Khải bực dọc:

- Thôi được rồi, cô làm rộn tôi quá lắm

Trinh Trinh không dám mở lời. Khe khẽ xách giỏ đồ, cúi đầu thưa mẹ, ngồi lên chiếc Dream cho chàng chở đi mà lòng ngổn ngang như tơ vò trăm mối

Làn gió sớm mai thổi nhẹ, tà áo dài trắng khẽ tung bay. Gương mặt nàng hồng lên trong nắng sớm khiến mọi người tưởng rằng: Đây là một cặp vợ chồng vừa đôi xứng lứa đang sống trong tuần trăng mật tuyệt vời hạnh phúc.

Nhưng họ đâu có ngờ, suốt quãng đường dài đôi vợ chồng mới cưới kia như những hình nhân cử Động. Họ chẳng buồn nhìn đến mặt nhau, chớ đừng hy vọng chi họ mở lời âu yếm.

Sau 1 lúc vòng vo trên con đường đầy bụi, Lê Khải cho xe chạy tọt vào một căn biệt thự Lớn bên đường nhấn kèn inh ỏi. Trinh Trinh khẽ kéo áo chàng:

- Anh Khải, xin anh giảm kèn kéo cha em ...

Khải nhún vai tắt máy:

- Nho phong nề nếp thế kia à? – Rồi chàng mỉm cười nói tiếp – Tôi lấy làm lạ cho cha mẹ cô quá! Cái gì họ cũng dạy cho cô duy chỉ có 1 điều tròn trĩnh tiết với chồng là họ quên thôi.

Trinh Trinh tái mặt lùi về phía sau. Hàm răng cắn chặt bờ môi khóe mắt rưng rưng dòng lệ thảm. Chợt nàng chớp mắt kêu lên mừng rỡ:

- Ôi! mẹ Oi con mới về.

Bà Diễm kiêu sa trong bộ đồ việt kiều may đúng mốt, nhìn 2 con vui vẻ:

- Coi 2 đứa bay đó, đã về đến nhà sao chẳng chịu vào nhà mà còn đứng đó?

Trinh Trinh mỉm cười ngoẹo đầu vào vai mẹ nũng nịu nói:

- Có chồng rồi về nhà cha mẹ thật là ngỡ ngàng vậy đó

Bà Diễm choàng tay ngang lưng con gật đầu cười nói:

- Tôi biết, tôi biết ngọt cơm ngọt canh bên chồng rồi còn trở về đây làm chi nữa.

- Me.

Trinh Trinh rúc đầu vào ngực mẹ cười khúc khích. Lê Khải lầm lì bước theo sau

Ông Vạ Hưng đang ngồi ngả Người trên ghế salon trong phòng khách xem video. Thấy Lê Khải bước vào ông nhồm dậy kêu lên mừng rỡ:

- Ô! Sao về trưa thế này? con Trinh Trinh nón đâu không đội để đầu trần như vậy bệnh rồi sao?

Trinh Trinh rời mẹ chạy ào vào lòng cha:

- Cha, cha ơi con nhớ cha quá trời luôn đó.

Ông kéo con ngồi xuống ghế cười vui:

- Phải không đó?

Thấy Khải cứ đứng tần ngần ở giữa nhà, bà Diễm vỗ vai chàng thân mật:

- Còn thằng này, sao con đứng đây?

Bay giờ Khải mới giật mình ấp úng:

- Dạ Thưa ba má con mới qua

Ông Hưng ngẩng đầu lên đưa đôi mắt nhìn Khải lạ lẫm. Trinh Trinh vội đỡ lời:

- Kia, ba má đừng làm chồng con cuống lên. Ảnh còn mắc cỡ mà.

Bà Diễm phì cười bảo chồng:

- Ông thấy con gái ông chưa, bình chồng chậm chạp như vậy đó

Ông Hưng chỉ trán con nói yêu:

- Cô lém vừa vừa chứ. Thôi bây giờ cô ra sau nhà bảo con sen nó làm cái gì cho cha con tôi nhâm nhi đi

Trinh Trinh đứng dậy vui vẻ:

- Dạ, – rồi nàng quay qua nhìn Khải bằng tia mắt nồng nàn tình yêu mến – Anh Khải, anh ngồi đây nói chuyện với cha, em vào phụ bếp nhé

Khải ậm ừ:

- Ừ

Sợ Mẹ cha thấy thái độ của chồng, Trinh Trinh vờ nguýt dài hờn dỗi rồi bỏ đi nhanh. Sau khi dặn dò con sen cẩn thận, Trinh Trinh bước vội về phòng mình. Ôi! Mọi thứ vẫn nguyên vẹn như khi nàng còn con gái. Trinh Trinh vùi đầu vào đám chăn nệm thân quen nghe lòng rưng rức. Mới đến nhà chồng 3 ngày mà nàng ngỡ mình đã xa rời cha mẹ từ lâu lắm rồi.

Nếu biết lấy chồng để đeo lấy túi sầu nàng thà ở với mẹ còn hơn. Trời ơi! Sao nàng ngu dại thế này? Tại sao nàng rời bỏ khoảng đời êm ấm vô tư? về

bên ấy để cho chàng mặt tình hành hạ? Tại sao nàng không ở lại đây nghe những lời nói yêu thương ngọt ngào của mẹ cha? Để sang bên ấy nghe chàng nặng lời sỉ nhục. Không kềm được nổi lòng nàng ôm chặt chiếc gối ôm lặng lẽ khóc âm thầm.

Tiếng lấy chồng, nhưng nàng vẫn cô đơn, phòng không chiếc bóng. Làm sao cha mẹ nàng hiểu được nỗi khổ của nàng. Với chồng, nàng còn thua cái gối ôm lạnh lẽo kia. Cái gối chàng còn ôm nó trong lòng còn nàng, chàng vức bỏ năm chông queo tên mặt đất chẳng chút lòng thương. Bỗng dưng nàng muốn ở nhà cùng cha mẹ không về bên ấy nữa

- Thảo Thảo, con mệt hả?

Chết! Có tiếng mẹ, nàng lau vội nước mắt phủ chăn kín đầu nằm yên không động đậy. Bà Diễm bước vào phòng, thấy con trong tình trạng như vậy không khỏi giật mình, bà rón rén bước lại gần con toan giở Mền thì:

- Hù!

Trinh Trinh tung chăn bật ngồi dậy cười ngật nghẻo. Bà Diễm hết hồn đưa tay chặn trước ngực, mắng yêu:

- Con khi Này làm mẹ hết hồn, có chồng rồi mà cứ như con nít hồng bằng Trinh Trinh chột buồn:

- Bộ có chồng rồi không được vui nữa sao mẹ?

Bà Diễm giật cái chăn ra khỏi người con, xếp lại gọn gàng:

- Được vui nhưng không được nghịch ngợm như con nít hiểu chưa?

Trinh Trinh phụng phịu:

- Con không thèm vui nữa.

Bà Diễm cười xòa. Bà bước lại lấy chiếc lược ngà lên giường chải tóc cho con âu yếm nói:

- Thảo Thảo, con phải bớt dỗi hờn mới được. Chồng con đi làm về mệt mỏi, nó cần thấy 1 nụ cười rạng rỡ hơn là nhìn thấy bộ mặt phụng phịu này.

Trinh Trinh quay mặt lại chống cằm lên gối mẹ ưu tư hỏi:

- Mẹ, sao lúc nào người ta cũng dạy con gái điều này điều nọ để làm vừa ý chồng mà chẳng ai dạy cho con trai những điều tế nhị cùng vợ vậy?

Bà Diễm ngăn người ra 1 chút rồi tiếp tục chải tóc cho con:

- Vì ... có lẽ thiên chức của người con gái là phải săn sóc lo lắng cho chồng và gia đình. Đó là bổn phận con à!

Mắt nàng rưng rưng ngấn lệ:

- Con hiểu rồi

Bà Diễm vô tình nói tiếp:

- Sanh con gái, mẹ cha nào cũng mong con mình mau thành gia thất với người đàn ông xứng đáng. Con ngoan thì mẹ cha rạng rỡ mặt mày, con hư thì mẹ cha đành cam tui hổ?

- Mẹ ... – Trinh Trinh 2 tay ôm mặt mẹ hỏi:- Nếu như con của mẹ hư thì mẹ nghĩ sao?

Bà Diễm trợn mắt lắc đầu:

- Thì mẹ có nước tự vận mà chết vì nhục nhã.

Nhưng bà vội mỉm cười:

- Nhưng con của mẹ thì lại là 1 cô gái công dung ngôn hạnh, tứ đức vẹn toàn. Con là niềm tự hào của mẹ cha, sao lại là cô gái hư hỏng được chứ?

Trinh Trinh rúc sâu vào lòng mẹ, 2 tay bá lấy cổ người thì thầm nói:

- Con sẽ vâng lời mẹ dạy

Bà Diễm lòn tay vào lớp áo vuốt lưng con mỉm cười:

- Mẹ vui lòng lắm

Rồi bà nhìn sâu vào mắt nàng dò hỏi:

- Con thấy Khải thế nào? Vợ chồng con hương lửa có mặn nồng không?

Trinh Trinh đỏ mặt, nàng dấm nhẹ Vào vai mẹ kêu lên then thùng:

- Mẹ, hỏi kỳ quá!

Bà Diễm mỉm cười bước xuống giường:

- Thảo Thảo, con chờ mẹ 1 chút. mẹ có món quà tặng con đây.

Trinh Trinh háo hức:

- Quà gì vậy mẹ?

Bà Diễm ngoái cổ lại đặt 1 ngón tay nơi môi:

- Bí mật

Cánh cửa đóng sập lại, Trinh Trinh uể Oải thả Người nằm dài trên tấm nệm trắng tinh. Thôi hết rồi, tội mình làm mình chịu. Cha mẹ đã tạo cho nàng nên vóc nên hình. Đã dặn dò chỉ bảo điều hay lẽ phải, chỉ tại nàng không biết giữ gìn. Nàng có khổ cũng phải thôi, nàng không có quyền làm buồn lòng cha mẹ khi họ đã về chiều xế bóng.

- Thảo Thảo, con xem vật này có đẹp không?

Bà Diễm đã trở vào, trên tay bà là chiếc hộp đôi môi nhỏ Xinh xinh. Trinh Trinh ngồi dậy cố nở nụ Cười

- Ô! vật chi vậy mẹ?

Nấp hộp bật mở, Trinh Trinh ò lên 1 tiếng vui mừng, nàng chụp lấy chiếc hộp, nâng cao lên tầm mắt kêu to thích thú:

- Mẹ Oì, đẹp quá mẹ Oì

Bà Diễm mỉm cười:

- Con thích không?

- Con thích lắm

- Vậy thì mẹ tặng con.

Bà Diễm nói gọn gàng. Trinh Trinh ngẩn người ra vì ngạc nhiên rồi nàng thò tay vào hộp lấy chiếc mặt giây chuyền ra ướm thử Vào cổ, đôi mắt sáng long lanh

- Mẹ tặng cho con

- Ôi, con cảm ơn mẹ.

Nàng đặt chiếc mặt giây chuyền lên bàn tay nhỏ, ngắm ánh ngọc chiếu lung linh từ viên kim cương lớn khảm giữa 1 trái tim vàng được chạm trở cầu kỳ bỗng thờ dài đặt trả vào tay mẹ.

- Thôi, con chẳng nhận đâu

Bà Diễm chưng hửng:

- Ủa, sao vậy?

Nàng lắc đầu buồn bã:

- Con có chồng rồi, còn chưng diện làm chi? Hơn nữa đồ nữ trang của con đâu có thiếu gì. Mẹ cất đi.

Bà Diễm cuối nhìn mặt giây chuyền trầm ngâm nói:

- Trinh Trinh, Cái mặt giây chuyền ngoài giá trị và viên kim cương lớn kia nó còn 1 ý nghĩa khác lớn hơn nhiều. Con hãy nhìn đây.

Nói xong bà đẩy viên kim cương bật lên cao, để lộ Cho nàng nhìn thấy chân dung 1 người con gái xinh đẹp được lồng giữa những hoa văn chạm trổ. Trinh Trinh kêu lên ngỡ ngàng.

- Chân dung của mẹ Ôi, mẹ ngày xưa đẹp thật

Bà Diễm nói mơ màng, hình như bà đang cố nhớ đến những ngày xa xưa:

- Phải, và đây là món quà mà cha con đã tặng cho mẹ khi mẹ hạ Sinh con. Mẹ muốn tặng lại cho con để 1 mai này mẹ mất đi con còn 1 chút gì tự hào về mẹ, 1 người mẹ đức hạnh vẹn toàn

- Mẹ – Trinh Trinh ôm lấy mẹ kêu lên – Mẹ quả là hạnh phúc. Con ước mơ được sống 1 cuộc đời như mẹ.

Bà vuốt tóc con:

- Con hãy cố gắng giữ mình, yêu chồng đúng nghĩa, mẹ tin là hạnh phúc của con còn nhiều hơn mẹ nữa.

Hạnh phúc! Trinh Trinh nhắm mắt. 2 chữ đó hãy còn xa vời quá. Làm sao nàng mơ ước khi nàng là con người không toàn vẹn?

- Thảo Thảo ơi, con về có thăm cha không mà ở miết trong buồng với mẹ vậy hả?

Bà Diễm giật mình kêu lên:

- Ấy chết! Con ra với cha con 1 tí, ông cứ nhắc con hoài à!

Trình Trình cất mặt giây chuyền mẹ cho vào túi áo, uyển chuyển bước ra cười tươi như hoa nở:

- Dạ Thưa cha gọi con

Trên bàn chai rượu Martell cùng thức nhắm đã cạn gần phân nữa. Ông Hưng ngà ngà say cười bảo con:

- Chồng của con hôm nay lạ lùng quá, nó cứ ngẩn ngẩn ngờ ngờ như kẻ mất hồn

Trình Trình khẽ đưa mắt nhìn chồng nhanh 1 cái rồi cười nói:

- Con biết rồi, tại cha cứ đem chiến sự Vùng Vịnh ra mà nói. Chồng con là dược sĩ anh ấy có biết gì về i rắc i ran đâu mà cùng bàn luận chứ

Ông Hưng bật cười vỗ tay lên tóc con:

- Cha mà, binh chồng quá mực

Bà Diễm mỉm cười đỡ lời:

- Chồng nó, nó phải binh chớ sao?

Ông Hưng đưa 2 tay lên trời cười thoải mái:

- Hết con rồi tới vợ, tôi hết hời rồi

Mọi người bật cười vang vui vẻ. Chỉ có Khải không cười. Anh làm lì đứng dậy:

- Dạ Thưa ba má trời cũng xế rồi. Con xin phép được ra về

Bà Diễm kêu lên gần như hoảng hốt:

- Kìa Khải, hãy còn sớm mà! Ở lại uống hết chai rượu rồi về cũng đâu có muộn đâu con!

Khải khẽ cau mày. Trình Trình trông thấy vậy vội cất tiếng:

- Dạ Hồng được đâu má à! chiều nay chồng con có cuộc họp quan trọng xí nghiệp. Cha mẹ cho con về rồi mai mới ảnh lại chở con về thăm cha mẹ. Lúc đó con sẽ ở lâu hơn

Ông Hưng gật gù rút tẩu thuốc ra khỏi miệng:

- Đừng ép. Khải con phải về đừng để trễ Giờ không tốt đâu

Ông chợt quay qua bảo bà Diễm:

- Bà, bà vào tủ lấy cái trap ra cho tôi

Mắt bà Diễm ánh lên. Bà lanh lẹ đi vào lấy chiếc trap cho ông Hưng. Ông từ tốn móc túi lấy ra chiếc chìa khóa bé xíu cho vào ổ khóa, vừa xoay vừa nói:

- Khải à! cha có hứa với chị sui bên nhà đám cưới xong rồi là cha sẽ giúp vốn cho 2 con mở quầy ngoài giờ. Con đã tìm được địa. Diễm nào tốt chưa?

Lê Khải ngắc ngứ không trả lời. Mấy ngày qua mãi bức bối giận hờn chàng quên mất chuyện tương lai. Ông Hưng vẫn thản nhiên nói tiếp:

- Không sao, nếu chưa kiếm được địa điểm tốt thì từ từ mà kiếm chẳng có gì mà vội. Đây cha đưa cho con 20 cây vàng, nấy thiếu con cứ về nói với cha, chẳng có gì mà ngại

20 cây vàng, Lê Khải nghe lòng bùng. Chàng tưởng mình nghe lộn. Mặc dù việc giúp đỡ vốn cho chàng mở quầy đã được mẹ chàng nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Chàng không ngờ ông Hưng lại có thể hào phóng giúp cho mình số tiền to như vậy. Đột nhiên chàng đưa mắt nhìn Trinh Trinh, nàng đang nhìn chàng tha thiết chờ đợi

Nàng hy vọng vui mừng. Ngỡ rằng 20 cây vàng kia sẽ khiến chàng đổi thái độ. Uy lực đồng tiền sẽ biến chàng thành 1 thằng chồng nhu nhược chiều lụy cung phụng nàng hết mực. Không! nàng đừng lầm, Lê Khải này đâu phải là người không có tự trọng. Nghĩ vậy nên Lê Khải vụt đứng dậy nói ngay:

- Thảo hờ cha, con rất cảm ơn lòng cha nghĩ đến con, nhưng con thấy mình tài hèn không thể

- Ơ!

Ông Hưng và bà Diễm tròn tròn mắt, há hốc miêng ngạc nhiên. Trinh Trinh tái mặt, nàng lệt đật chạy đến bên cha nói dịu dàng:

- Cha, chồng con say rồi. Cha đưa tiền đây cho con, con hứa là không làm lỗ vốn, 5 năm sau sẽ hoàn trả lại cho cha đầy đủ Cả vốn lẫn lời.

Ông Hưng bật cười, dí nắm tay vào tay con

- Cha cô! Tôi đâu có đòi đâu mà nói vậy. Đây vàng đây.

Trinh Trinh mở bóp cho ông bỏ vàng vào rồi chạy đến bên Khải nhí nhảnh kêu lên:

- Anh Khải về thôi, chiều lắm rồi.

Khải hăm hừ đứng dậy, chàng không muốn xen vào. Kệ họ! Trinh Trinh muốn nhận boia nhiều tiền cũng được. Tiền của cha mẹ nàng, chàng không thèm biết đến.

- Thảo thưa cha mẹ con về

Chiếc xe nổ máy lao đi. Ông Hưng và bà Diễm vẫn còn ngơ ngác nhìn nhau không hiểu. Hồi lâu bà đập vai ông Hưng nói vững vàng:

- Ông Hưng, tôi hiểu rồi

Ông chớp mắt nhìn nhanh:

- Bà hiểu sao?

Bà Diễm mỉm cười:

- Chỉ tại ông chẳng tế nhị, đưa tiền trước mặt con Thảo làm thẳng nhỏ tự ai

Ông Hưng bật cười vui:

- Ừ nhỉ, sao mà tôi đoảng thế này. Nhưng bà này! – Ông mỉm cười – Con Thảo cũng thông minh gồm đấy chứ! Chỉ 1 câu cứu bồ cho cả ba người.

Bà Diễm hất mặt tự hào:

- Chứ sao, con gái của tôi mà.

Khải lại đưa tách café lên môi, thông thả nếm trọn mùi vị ngọt ngào đắng đắng. Hơn một tuần rồi, chàng đến ngồi ở quán này để chờ đón 1 bóng hình quen thuộc. Từ lúc đưa Trinh Trinh về nhà cha mẹ đến nay cuộc chiến tranh lạnh giữa 2 người vẫn khô chấm dứt. Đêm đêm nàng vẫn ngủ dưới chân giường và chàng vẫn lăm lăm cô độc. Hơn lúc nào hết, bây giờ Lê Khải mới hiểu được lòng mình, chàng yêu Dạ Thảo, yêu hơn mọi thứ trên đời hơn nhà cao cửa rộng.

Và chàng đến đây, đến đây để chờ đón 1 bóng hình, chàng cần gặp nàng, chàng muốn tỏ bày tâm sự từ lâu ấp ủ trong tim. Dạ Thảo ơi! Em có hiểu được lòng anh? Sau hơn 1 tuần rồi, con đường này vắng bóng em tôi?

Khải đưa điều thuốc lên môi, hít 1 hơi thật sâu mà nghe tâm tư rã rời. Chàng hối tiếc nhiều. Chàng trách mình vong phụ. Dạ Thảo, anh sẽ quỳ dưới chân em đền bồi mọi đau khổ của lòng em.

Trên con đường trưa nắng, dáng Dạ Thảo bước nghiêng nghiêng. Chiếc nón lá củ Che ngang khuôn mặt nhỏ. Tim Lê Khải đập nhanh rộn rã. Dạ Thảo ơi, em có biết là anh chờ em từ lâu lắm rồi khô?

- Dạ Thảo

Chàng bước nhanh ra khỏi quán đứng chặn trước mặt nàng.

- Anh!

Dạ Thảo hốt hoảng lùi lại 1 bước, đảo mắt nhìn quanh, nàng cất giọng run run

- Xin anh tránh đường cho tôi đi chợ. Anh đã có vợ rồi sao còn chặn đường chặn lối làm chi?

Lê Khải vụt nắm lấy tay nàng. Dạ Thảo cố vùng ra nhưng khô nổi, nàng yếu ớt van xin:

- Anh Khải, buông em ra kéo mọi người nhìn thấy bây giờ.

Khải lôi nàng về quán cất tiếng yêu thương:

- Thảo, anh xin em 1 phút, xin em vào quán cho anh nói 1 lời

Sợ Cảnh giằng co làm mọi người chú ý. Dạ Thảo đành bước theo chàng nói nhỏ:

- Anh buông tay ra, đừng để mọi người dị Nghi.

Khải buông tay. Nhìn nàng cúi đầu, tay vân vê tà áo bước vào quán mà lòng chàng lừng lơ không biết phải nói lời chi an ủi cho nàng. Người con gái đáng thương bị anh phụ bạc.

- Em uống gì? – Khải kéo ghế hỏi dịu dàng

Dạ Thảo e dè đưa mắt nhìn quanh, lòng bớt lo khi thấy quán hôm nay vắng khách.

- Em không uống. Anh muốn nói gì thì nói lẹ đi. Em còn đi chợ nữa.

Lê Khải lắc đầu gọi cho nàng 1 soda hột gà. Tay quay đều chiếc muỗng, anh cất giọng chân thành.

- Thảo ơi, anh đã làm em đau khổ, em có căm thù oán ghét anh không?

Giọt lệ rưng rưng trên má. Dạ Thảo cắn môi lặng lẽ lắc đầu. Khải đưa tay lên hứng lấy giọt nước mắt long lanh, nhìn say đắm vào gương mặt người tình bé nhỏ. Gương mặt này quen thuộc biết bao nhiêu. Sao hôm nay anh thấy thật tuyệt đẹp. Làn da đen rám vì nắng gió phong trần kia sao có sức hút hơn làn da trắng mịn màng của Trinh Trinh gấp triệu lần.

Dạ Thảo của anh đẹp lắm! Nàng không có vẻ Đẹp kiêu sa đài các của Trinh Trinh, nhưng bù lại nàng có vẻ Đẹp ngây thơ của 1 cô gái quê mùa chất phác. Ánh mắt nàng không có vẻ Buồn vời vợi, đôi mi nàng không cong vút ước mơ hoa. Song đôi mắt nàng lại to tròn mọng nước, thường ánh lên nhìn chàng bằng những tia nồng ấm thương yêu. Bờ môi nàng không mọng son, trề ra nũng nịu, nhưng biết nói vạ lời trọn vẹn thủy chung, biết mím chặt môi im lặng, cam phận số kiếp bẽ bàng chẳng trách hờn ai.

- Thảo, sao em không si vả, chửi mắng anh đi?

Dạ Thảo lắc đầu, mái tóc loe hoe cháy nắng chảy dài xuống cánh tay trần, giọng nàng nghe sao ghen ngào, xa vắng:

- Em không dám giận hờn anh, em biết phận mình nghèo hèn, xấu xí nên anh mới bỏ em đi lấy vợ giàu. Người ta đẹp, lại có học hành hơn em nhiều lắm, em không giám so bì. Anh Khải ơi, anh đê/ em yên, mà em nói rồi, sang năm má em gả em cho anh Út Trọng.

- Không – Khải chột kê lên, anh nắm lấy vai nàng lắc mạnh: - Em không được phép lấy anh Út Trọng làm chồng, đời em sẽ khô?

Dạ Thảo cứng đờ trong tay chàng, nước mắt rơi lã chã:

- Anh Út nghèo hơn anh, anh Út lại không đẹp trai bằng anh. Anh quê mùa chơn chất nhưng anh lại yêu em thật dạ, anh sẽ chẳng phụ em để lấy

người ta. Anh đã có vợ giàu rồi, hãy để mặc em. Đừng tìm em làm chi nữa. Hãy để em cố tìm quên. Đừng làm em đau khổ?

- Không – Khải rít lên – Em phải nghe anh nói, anh cũng khổ lắm em có biết không?

- Hừ! Cậu Khải, cậu quả là mặt dạn mày dày, không biết chi là liêm sĩ – Giọng bà Tư chọt vang lên lạnh ngắt.

Cả 2 giật mình rời nhau ra ngẩng dậy bâng hoảng, thì ra bà Tư đã đến tự này giờ, bà nói nghiêm nghị:

- Cậu đã có vợ rồi, tại sao cứ theo quyến rũ con Dạ Thảo hả? Cậu muốn gì? Cậu nói ra đi

Lê Khải cúi đầu:

- Bác Thảo ơi! cháu không ...

Bà Thảo cắt ngang:

- Tôi không cần cậu thanh minh. tôi chẳng cần hiểu vì lý do gì cậu phụ bỏ con tôi. Tôi chỉ cần biết rằng cậu là 1 thằng đàn ông đã có vợ, và tôi không cho phép cậu quyến rũ con tôi. Nếu con Thảo có bề gì thì cậu đừng có trách.

Bà nhìn xuống Dạ Thảo nói giọng dịu dàng:

- Về thôi con, đừng tin những lời đường mật mà khổ vào thân. Mình nghèo cam chịu phận nghèo, đừng mơ ước trèo cao té đau lắm con ơi

Dạ Thảo như kẻ mất hồn, mặc cho mẹ dìu đi. Qua làn nước mắt nhạt nhoà, nàng chọt nhìn thấy ngón tay Khải giơ lên cao rồi cụp xuống. Tưởng mình bị hoa mắt nàng đưa tay lên dụi. Không, nàng đã không lầm. Lê Khải vừa lập lại lần hai ký hiệu hẹn hò từ thuở 2 đứa mới yêu nhau, nét mặt chàng thành khẩn hàm ý đợi chờ đến mức phải se lòng.

Tại sao chàng lại hẹn nàng? Dạ Thảo không còn thời gian suy nghĩ. Bà Thảo đã lôi nàng về đến hiên nhà.

- Thảo, Sao con lại đến hẹn hò với nó chứ?

Giọng bà Tư gay gắt nhưng ánh mắt lại dịu dàng. Dạ Thảo nghẹn ngào úp mặt vào lòng mẹ kêu lên:

- Má Ơi, Con có hẹn đâu, tại ảnh lôi con vào chứ bỏ.

Bà Thảo dịu giọng với chiếc quạt lá khế quạt cho con:

- Mai mốt có gặp nó, con cứ tránh sang đường khác để đi. Con trai đời nay gian xảo lắm, con còn ngu ngơ dại khờ, má sợ Rồi đây con sẽ sa vào lời đường mật của người ta mà khổ 1 đời.

Dạ Thảo vẫn tức tưởi nghẹn ngào. Bà Thảo nói tiếp:

- Nín đi con, mai mốt thằng Út Trọng về má sẽ bảo nó ...

- Không, không má ơi! – Dạ Thảo kêu lên: – Con không chịu lấy chồng đâu. Con ở vậy trọn đời.

- Con coi đó. – Bà Thảo lấy giọng khuyên răn:- Con còn tiếc nuôi kẻ phản bội đó làm gì? Thằng Út nó thương con thật tình. Tội nghiệp nhà nó cũng nghèo.

Trước mắt Dạ Thảo, bỗng hiện ra hiện ra hình ảnh 1 thanh niên vạm vỡ, nước da đen bóng. Có nụ cười bối rối trên môi. Trời ơi, nàng phải gọi con người xa lạ đó là chồng, sẽ đê/ cho người ta ôm ấp trong vòng tay thô cứng. không! Dạ Thảo rùng mình đưa tay lên miệng. Không, đôi môi nàng từng nhận bao nụ hôn say đắm của Lê Khải, lẽ nào còn để cho kẻ khác hôn lên. Không, không mà ...

- Thôi con nằm nghỉ đi, má đi chợ cho con.

Bà Thảo thở dài kéo chăn lên đắp cho con rồi xách giỏ đơn đả Bước đi. Dạ Thảo tiếp tục đắm chìm trong cơn mê tuyệt vọng. Má Ơi, xin đừng con lấy người con không yêu mến. Người con yêu là Khải, con không thể quên chàng được má ơi. Khải ơi, sao anh nở phụ em? Anh có biết là em yêu anh đến dường nào không? Bao nhiêu kỷ Niệm êm đềm chập chờn ẩn hiện. Dạ Thảo buông mình vào giấc ngủ sâu đây mộng đẹp.

Phải thật lâu nàng mới bàng hoàng tỉnh giấc. Mặt trời đã lặn từ lâu, bóng tối bao trùm lên vạn vật, mẹ nàng đã sang hàng xóm trò chuyện tự bao giờ. Dạ Thảo chống tay ngồi dậy, tựa cửa nhìn qua khung cửa sổ, lòng nôn nao 1 cảm giác lạ kỳ. Phía trời xa, những vì sao âm thầm, nhấp nháy, như đôi mắt ai vẫy gọi ân cần. Khải ơi, bây giờ anh đang ấm êm bên cô vợ trẻ, nhớn nờ

chờ người ta trên chiếc Dream láng bóng. Rồi anh cùng người ta thân mật khoát tay nhau vào 1 nhà hàng nổi tiếng. Chớ có phải như thuở nào anh nói tiếng yêu em. Hai đứa đèo nhau trên chiếc xe đạp cà tàng củ rích. Chẳng có tiền vào quán uống nước như mọi người. Phải ngồi tạm bên nhau trên phiến đá. Tay nắm tay nhau dệt ước mơ hy vọng. Vụng dại trao nhau những nụ hôn đầu đời mà cứ sợ Mọi người bắt gặp.

Dạ Thảo cúi đầu vào líp cửa, nhớ ánh mắt chàng ngạo nghễ, ngang tàng, khê nheo nheo đưa ngón trỏ lên cao rồi cúp xuống nhanh. Rủ nàng đến nơi hò hẹn, nếu nàng bướng bỉnh lắc đầu thì chàng lại kiên nhẫn làm lại lần hai, lần ba, cho đến bao giờ nàng bật cười vang khanh khách bỏ chạy đi thì chàng mới chụi thôi.

Hồi sáng này, chàng lại có thái độ rủ rê. Chàng muốn gì với nàng ư? Dạ Thảo hoang mang tự hỏi: Nàng có nên ra chỗ hẹn cùng chàng? Ra để làm gì? Mẹ nàng đã cấm rồi mà! Người ta đã có vợ, nàng còn lưu luyến nữa làm gì?

Nhưng phải có điều gì cần kíp lắm chàng mới phải bạo gan đánh liều chặn nàng ở giữa đường để hẹn gặp cùng nàng. Có lẽ giờ này chàng đang nóng lòng chờ đợi. Gan ruột bỗng cồn cào tâm trí nao nao. Tình yêu đã che mờ lý trí. Dạ Thảo vội vã thay đồ lén lút tìm đến chỗ hẹn hò.

Ôi, bao lần rồi, nàng trốn mẹ tìm đến tầng đá kia ngồi tình tự cùng Khải. Một tiếng lá rơi cũng làm nàng giật mình bỡ ngỡ. Từ nụ hôn run rẩy trao vội trao vàng, đến lúc tình yêu đủ Chín, nắm trong tay nhau nghe hạnh phúc tràn đầy. Hai năm rồi. Thời gian đủ Làm tan nát con tim khi nói lời chia cách.

- Dạ Thảo! – một giọng nói thì thầm vang lên khe khẽ. Dạ Thảo giật thót mình sửng sốt, chưa kịp định thần đã bị 1 bàn tay kéo tọt vào bụi rậm: – Trời ơi! vậy mà anh vẫn lo là em không đến.

- Khải ơi! – Trong bóng tối, tình yêu không nhận được, nàng gục đầu lên vai chàng và khóc: – Còn gì để nói với nhau nữa đâu anh?

- Nói nữa đi em! – Khải siết chặt nàng trong vòng tay cuồng nhiệt: – Hãy xỉ Vả, mắng chửi anh rồi anh sẽ nói 1 lời.

- Em không dám – Nàng rúc sâu vào lòng anh thổ thê: – Sao anh lại bỏ em hả Anh? Anh hết yêu em rồi có phải không?

Khải nâng mặt nàng lên cao, trong ánh trăng mờ ảo, gương mặt nàng đầm đày nước mắt trông thật thê lương thảm não. Chàng cúi xuống khẽ uống vào môi dòng lệ nóng:

- Không, Thảo ơi, không bao giờ anh hết yêu em. Nhưng tết này em đã có chồng. Em quên anh để lấy anh Út sao Thảo?

Dạ Thảo lắc đầu nhanh:

- Không, em sẽ không lấy chồng. Em ở vậy trọn đời. Em không bao giờ hết yêu anh.

- Trời ơi! Dạ Thảo! – Khải cúi xuống môi nàng uống trọn lời nói yêu thương: - Em ngoan quá Thảo ơi, vậy mà anh đành đoạn phụ tình em, tội anh đáng chết muôn phần Thảo ơi. Đôi môi em ngọt ngào, êm ái làm sao. Từ nhỏ Đến lớn lên, đôi môi này chỉ biết một mình anh, lẽ nào em lại san sẻ cho người. Không Thảo ơi, em phải thuộc về anh vĩnh viễn. Vĩnh viễn Thảo ơi.

Nàng rời khỏi vòng tay chàng, đưa tay lên môi hỏi ngỡ Ngàng:

- Chuyện này là thế nào? Khải ơi, anh đã có vợ rồi, sao còn hẹn hò với em làm chi nữa?

Khải lại ghì chặt lấy người nàng:

- Dạ Thảo, em nghe anh hỏi: Em có còn yêu anh nữa không khi biết anh là thằng khốn nạn?

Nàng rũ rượi trong tay chàng:

- Mãi mãi em yêu anh, dù anh có thế nào đi nữa.

- Thảo hể em có dám đi theo anh đến tận cùng trời cuối đất, dám vượt qua dư luận để đến với anh không?

Dạ Thảo nhắm mắt buông xuôi:

- Vì anh, em dám làm tất cả?

- Dạ Thảo!

Một lần nữa chàng cúi hôn nàng say đắm:

- Trời ơi! co phạm tội mất thôi. Dạ Thảo ơi giờ đây anh sẵn sàng đánh đổi cả cuộc đời để được ôm em trong vòng tay yêu mến. Dạ Thảo của anh, cuộc đời của anh, anh không để/ em vượt mất khỏi tầm tay. Bằng mọi giá anh phải có em. Anh sẽ đền bù mọi đau thương của em bằng hạnh phúc tột cùng.

Nhưng Dạ Thảo chợt kêu lên lo lắng:

- Còn vợ anh thì sao?

- Vợ anh. Hừ!

Khải nghiến răng căm tức làm Dạ Thảo hãi hùng nép sát vào ngực chàng:

- Anh Khải, anh làm sao vậy?

Khải buông tay thờ dài:

- Dạ Thảo, em hãy nghe anh nói, hiện tại anh là người khốn khổ nhất trên đời, nếu không ...

- Dạ Thảo ơi!: – Tiếng bà Tư gọi vang vang ngoài đầu ngõ. Nàng hốt hoảng đẩy Khải ra:

- Chết, má em gọi, em phải về đây

Khải lưu luyến:

- Thảo, hãy ở lại với anh thêm năm phút nữa

Nàng lắc đầu:

- Không được đâu, má cấm em giao du với anh. Nếu biết được má em sẽ buồn nhiều lắm đó.

Khải nắm lấy tay nàng đứng dậy:

- Anh biết, lỗi tại anh tất cả. Nhưng Dạ Thảo ơi!:- Chàng vọt kéo nàng sát vào lòng mình lo lắng:- Em sẽ không bỏ anh chứ? Ngày mai anh vẫn chờ em ở nơi này. Thảo ơi, anh chờ em, em nhớ nghe!

Dạ Thảo gật đầu vội vã, nàng rời vòng tay Khải vọt chạy đi nhanh. Ngày mai nàng có đến chỗ hẹn cùng Khải nữa không? Như con thiêu thân, biết rằng lao vào quầng sáng kia là tự tìm cho mình cái chết. Nàng chẳng ngại ngần ngã vào vòng tay Khải. iếm kêu lên gần như hoảng hốt:

- Kia Khải, hãy còn sớm mà! Ở lại uống hết chai rượu rồi về cũng đâu có muộn đâu con!

Khải khẽ cau mày. Trinh Trinh trông thấy vậy vội cất tiếng:

- Dạ Hồng được đâu má à! chiều nay chồng con có cuộc họp quan trọng ở xí nghiệp. Cha mẹ cho con về rồi mai mốt ảnh lại chở con về thăm cha mẹ. Lúc đó con sẽ ở lâu hơn

Ông Hưngưng gật gù rút tẩu thuốc ra khỏi miệng:

- Đừng ép. Khải con phải về đừng để trễ Giờ không tốt đâu

Ông chợt quay qua bảo bà Diễm:

- Bà, bà vào tủ lấy cái trap ra cho tôi

Mắt bà Diễm ánh lên. Bà lanh lẹ đi vào lấy chiếc trap cho ông Hưng ưng. Ông từ tốn móc túi lấy ra chiếc chìa khóa bé xíu cho vào ổ khóa, vừa xoay vừa nói:

- Khải à! cha có hứa với chị sui bên nhà đám cưới xong rồi là cha sẽ giúp vốn cho 2 con mở quày ngoài giờ. Con đã tìm được địa. Điểm nào tốt chưa?

Lê Khải ngắc ngứ không trả lời. Mấy ngày qua mãi bức bối giận hờn chàng quên mất chuyện tương lai. Ông Hưngưng vẫn thản nhiên nói tiếp:

- Không sao, nếu chưa kiếm được địa điểm tốt thì từ từ mà kiếm chẳng có gì mà vội. Đây cha đưa cho con 20 cây vàng, nấy thiếu con cứ về nói với cha, chẳng có gì mà ngại

20 cây vàng, Lê Khải nghe lòng bùng. Chàng tưởng mình nghe lộn. Mặc dù việc giúp đỡ vốn cho chàng mở quày đã được mẹ chàng nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Chàng không ngờ ông Hưng lại có thể hào phóng giúp cho mình số tiền to như vậy. Đột nhiên chàng đưa mắt nhìn Trinh Trinh, nàng đang nhìn chàng tha thiết chờ đợi

Nàng hy vọng vui mừng. Ngỡ rằng 20 cây vàng kia sẽ khiến chàng đổi thái độ. Uy lực đồng tiền sẽ biến chàng thành 1 thằng chồng nhu nhược chiều lụy cung phụng nàng hết mực. Không! nàng đừng lầm, Lê Khải này đâu phải là người không có tự trọng. Nghĩ vậy nên Lê Khải vụt đứng dậy nói ngay:

- Thảo hừa cha, con rất cảm ơn lòng cha nghĩ đến con, nhưng con thấy mình tài hèn không thể

- Ơ!

Ông Hưngưng và bà Diễm trợn tròn mắt, há hốc miêng ngạc nhiên. Trinh Trinh tái mặt, nàng lệt đật chạy đến bên cha nói dịu dàng:

- Cha, chồng con say rồi. Cha đưa tiền đây cho con, con hứa là không làm lỗ vốn, 5 năm sau sẽ hoàn trả lại cho cha đầy đủ Cả vốn lẫn lời.

Ông Hưngưng bật cười, dí nắm tay vào tay con

- Cha cô! Tôi đâu có đòi đâu mà nói vậy. Đây vàng đây.

Trinh Trinh mở bóp cho ông bỏ vàng vào rồi chạy đến bên Khải nhí nhảnh kêu lên:

- Anh Khải về thôi, chiều lắm rồi.

Khải hằm hừ đứng dậy, chàng không muốn xen vào. Kệ họ! Trinh Trinh muốn gnhận boả nhiều tiền cũng được. Tiền của cha mẹ nàng, chàng không thềm biết đến.

- Thảo hừa cha mẹ con về

Chiếc xe nổ máy lao đi. Ông Hưngưng và bà Diễm vẫn còn ngơ ngác nhìn nhau không hiểu. Hồi lâu bà đập vai ông Hưngưng nói vững vàng:

- Ông Hưng, tôi hiểu rồi

Ông chớp mắt nhìn nhanh:

- Bà hiểu sao?

Bà Diễm mỉm cười:

- Chỉ tại ông chẳng tế nhị, đưa tiền trước mặt con Thảo làm thẳng nhỏ tự ai

Ông Hưngưng bật cười vui:

- Ừ nhỉ, sao mà tôi đoảng thế này. Nhưng bà này! – Ông mỉm cười – Con Thảo cũng thông minh gớm đấy chứ! Chỉ 1 câu cứu bồ cho cả ba người.

Bà Diễm hất mặt tự hào:

- Chứ sao, con gái của tôi mà.

Khải lại đưa tách café lên môi, thông thả nếm trọn mùi vị ngọt ngào đắng đắng. Hơn một tuần rồi, chàng đến ngồi ở quán này để chờ đón 1 bóng hình quen thuộc. Từ lúc đưa Trinh Trinh về nhà cha mẹ đến nay cuộc chiến tranh lạnh giữa 2 người vẫn khô chấm dứt. Đêm đêm nàng vẫn ngủ dưới chân giường và chàng vẫn làm lì cô độc. Hơn lúc nào hết, bây giờ Lê Khải mới hiểu được lòng mình, chàng yêu Dạ Thảo, yêu hơn mọi thứ trên đời hơn nhà cao cửa rộng.

Và chàng đến đây, đến đây để chờ đón 1 bóng hình, chàng cần gặp nàng, chàng muốn tỏ bày tâm sự Từ lâu ấp ủ trong tim. Dạ Thảo ơi! Em có hiểu được lòng anh? Sau hơn 1 tuần rồi, con đường này vắng bóng em tôi?

Khải đưa điếu thuốc lên môi, hít 1 hơi thật sâu mà nghe tâm tư rã rời. Chàng hối tiếc nhiều. Chàng trách mình vong phụ. Dạ Thảo, anh sẽ quỳ dưới chân em đền bồi mọi đau khổ của lòng em.

Trên con đường trưa nắng, dáng Dạ Thảo bước nghiêng nghiêng. Chiếc nón lá củ Che ngang khuôn mặt nhỏ. Tim Lê Khải đập nhanh rộn rã. Dạ Thảo ơi, em có biết là anh chờ em từ lâu lắm rồi khô?

- Dạ Thảo

Chàng bước nhanh ra khỏi quán đứng chắn trước mặt nàng.

- Anh!

Dạ Thảo hốt hoảng lùi lại 1 bước, đảo mắt nhìn quanh, nàng cất giọng run run

- Xin anh tránh đường cho tôi đi chợ. Anh đã có vợ rồi sao còn chặn đường chặn lối làm chi?

Lê Khải vụt nắm lấy tay nàng. Dạ Thảo cố vùng ra nhưng khô nổi, nàng yếu ớt van xin:

- Anh Khải, buông em ra kéo mọi người nhìn thấy bây giờ.

Khải lôi nàng về quán cất tiếng yêu thương:

- Thảo, anh xin em 1 phút, xin em vào quán cho anh nói 1 lời

Sợ Cảnh giằng co làm mọi người chú ý. Dạ Thảo đành bước theo chàng nói nhỏ:

- Anh buông tay ra, đừng để mọi người dị Nghi.

Khải buông tay. Nhìn nàng cúi đầu, tay vân vê tà áo bước vào quán mà lòng chàng lửng lơ không biết phải nói lời chi an ủi cho nàng. Người con gái đáng thương bị anh phụ bạc.

- Em uống gì? – Khải kéo ghế hỏi dịu dàng

Dạ Thảo e dè đưa mắt nhìn quanh, lòng bớt lo khi thấy quán hôm nay vắng khách.

- Em không uống. Anh muốn nói gì thì nói lẹ đi. Em còn đi chợ nữa.

Lê Khải lắc đầu gọi cho nàng 1 soda hột gà. Tay quay đều chiếc muỗng, anh cất giọng chân thành.

- Thảo ơi, anh đã làm em đau khổ, em có căm thù oán ghét anh không?

Giọt lệ rưng rưng trên má. Dạ Thảo cắn môi lặng lẽ lắc đầu. Khải đưa tay lên hứng lấy giọt nước mắt long lanh, nhìn say đắm vào gương mặt người tình bé nhỏ. Gương mặt này quen thuộc biết bao nhiêu. Sao hôm nay anh thấy thật tuyệt đẹp. Làn da đen rám vì nắng gió phong trần kia sao có sức hút hơn làn da trắng mịn màng của Trinh Trinh gấp triệu lần.

Dạ Thảo của anh đẹp lắm! Nàng không có được vẻ Đẹp kiêu sa đài các của Trinh Trinh, nhưng bù lại nàng có vẻ Đẹp ngây thơ của 1 cô gái quê mùa chất phác. Ánh mắt nàng không có vẻ Buồn vời vợi, đôi mi nàng không cong vút ước mơ hoa. Song đôi mắt nàng lại to tròn mọng nước, thường ánh lên nhìn chàng bằng những tia nồng ấm thương yêu. Bờ môi nàng không mọng son, trề ra nũng nịu, nhưng biết nói vạ lời trọn vẹn thủy chung, biết mím chặt môi im lặng, cam phận số kiếp bẽ bàng chẳng trách hờn ai.

- Thảo, sao em không sí vả, chửi mắng anh đi?

Dạ Thảo lắc đầu, mái tóc loe hoe cháy nắng cháy dài xuống cánh tay trần, giọng nàng nghe sao nghẹn ngào, xa vắng:

- Em không dám giận hờn anh, em biết phận mình nghèo hèn, xấu xí nên anh mới bỏ em đi lấy vợ giàu. Người ta đẹp, lại có học hành hơn em nhiều

lắm, em không giám so bì. Anh Khải ơi, anh dê/ em yên, mà em nói rồi, sang năm má em gả em cho anh Út Trọng.

- Không – Khải chột kêu lên, anh nắm lấy vai nàng lắc mạnh: _ Em không được phép lấy anh Út Trọng làm chồng, đời em sẽ khô?

Dạ Thảo cứng đờ trong tay chàng, nước mắt rơi lã chã:

- Anh Út nghèo hơn anh, anh Út lại không đẹp trai bằng anh. Ảnh quê mùa chơn chất nhưng ảnh lại yêu em thật dạ, ảnh sẽ chẳng phụ em để lấy người ta. Anh đã có vợ giàu rồi, hãy để mặc em. Đừng tìm em làm chi nữa. HãY để em cố tìm quên. Đừng làm em đau khô?

- Không – Khải rít lên – Em phải nghe anh nói, anh cũng khổ lắm em có biết khô?

- Hừ! Cậu Khải, cậu quả là mặt dạn mày dày, không biết chi là liêm sĩ – Giọng bà Tư chột vang lên lạnh ngắt.

Cả 2 giật mình rời nhau ra ngẩng dậy bảbg hoảbg, thì ra bà Tư đã đến tự nãy giờ, bà nói nghiêm nghị:

- Cậu đã có vợ rồi, tại sao cứ theo quyến rũ con Dạ Thảo hả? Cậu muốn gì? Cậu nói ra đi

Lê Khải cúi đầu:

- Bác Thảo ơi! cháu khôg ...

Bà Thảo cắt ngang:

- Tôi khôg cần cậu thanh minh. tôi chẳng cần hiểu vì lý do gì cậu phụ bỏ con tôi. Tôi chỉ cần biết rằng cậu là 1 thằng đàn ông đã có vợ, và tôi khôg cho phép cậu quyến rũ con tôi. Nếu con Thảo có bề gì thì cậu đừng có trách.

Bà nhìn xuống Dạ Thảo nói giọng dịu dàng:

- Về thôi con, đừng tin những lời đường mật mà khổ vào thân. Mình nghèo cam chịu phận nghèo, đừng mơ ước trèo cao té đau lắm con ơi

Dạ Thảo như kẻ mất hồn, mặc cho mẹ diu đi. Qua làn nước mắt nhạt nhoà, nàng chột nhìn thấy ngón tay Khải giơ lên cao rồi cụp xuống. Tưởng mình bị hoa mắt nàng đưa tay lên dụi. Khôg, nàng đã khôg lầm. Lê Khải

vừa lập lại lần hai ký hiệu hẹn hò từ thuở 2 đứa mới yêu nhau, nét mặt chàng thành khẩn hàm ý đợi chờ đến mức phải se lòng.

Tại sao chàng lại hẹn nàng? Dạ Thảo không còn thời gian suy nghĩ. Bà Thảo đã lôi nàng về đến hiên nhà.

- Thảo, Sao con lại đến hẹn hò với nó chứ?

Giọng bà Tư gay gắt nhưng ánh mắt lại dịu dàng. Dạ Thảo nghẹn ngào úp mặt vào lòng mẹ keU lên:

- Má ơi, Con có hẹn đâu, tại ảnh lôi con vào chứ bà.

Bà Thảo dịu giọng với chiếc quạt lá khế quạt cho con:

- Mai mốt có gặp nó, con cứ tránh sang đường khác để đi. Con trai đời nay gian xảo lắm, con còn ngu ngơ dại khờ, má sợ Rồi đây con sẽ sa vào lời đường mật của người ta mà khổ 1 đời.

Dạ Thảo vẫn tức tưởi nghẹn ngào. Bà Thảo nói tiếp:

- Nín đi con, mai mốt thằng Út Trọng về má sẽ bảo nó ...

- Không, không má ơi! – Dạ Thảo kêu lên: – Con không chụi lấy chồng đâu. Con ở vậy trọn đời.

- Con coi đó. – Bà Thảo lấy giọng khuyên răn:- Con còn tiếc nuối kẻ phản bội đó làm gì? Thằng Út nó thương con thật tình. Tội nghiệp nhà nó cũng nghèo.

Trước mắt Dạ Thảo, bỗng hiện ra hiện ra hình ảnh 1 thanh niên vạm vỡ, nước da đen bóng. Có nụ cười bối rối trên môi. Trời ơi, nàng phải gọi con người xa lạ đó là chồng, sẽ đê/ cho người ta ôm ấp trong vòng tay thô cứng. không! Dạ Thảo rùng mình đưa tay lên miệng. Không, đôi môi nàng từng nhận bao nụ hôn say đắm của Lê Khải, lẽ nào còn để cho kẻ khác hôn lên. Không, không mà ...

- Thôi con nằm nghỉ đi, má đi chợ cho con.

Bà Thảo thở dài kéo chăn lên đắp cho con rồi xách giỏ đơn đả bước đi. Dạ Thảo tiếp tục đắm chìm trong cơn mê tuyệt vọng. Má ơi, xin đừng con lấy người con không yêu mến. Người con yêu là Khải, con không thể quên

chàng được má ơi. Khải ơi, sao anh nữ phụ em? Anh có biết là em yêu anh đến dường nào không? Bao nhiêu kỷ Niệm êm đềm chập chờn ẩn hiện. Dạ Thảo buông mình vào giấc ngủ sâu đây mộng đẹp.

Phải thật lâu nàng mới bàng hoàng tỉnh giấc. Mặt trời đã lặn từ lâu, bóng tối bao trùm lên vạn vật, mẹ nàng đã sang hàng xóm trò chuyện tự bao giờ. Dạ Thảo chống tay ngồi dậy, tựa cửa nhìn qua khung cửa sổ, lòng nôn nao 1 cảm giác lạ kỳ. Phía trời xa, những vì sao âm thầm, nhấp nháy, như đôi mắt ai vẫy gọi ân cần. Khải ơi, bây giờ anh đang ấm êm bên cô vợ trẻ, nhớn nhớn chờ người ta trên chiếc Dream láng bóng. Rồi anh cùng người ta thân mật khoát tay nhau vào 1 nhà hàng nổi tiếng. Chớ có phải như thuở nào anh nói tiếng yêu em. Hai đứa đèo nhau trên chiếc xe đạp cà tàng củ rích. Chẳng có tiền vào quán uống nước như mọi người. Phải ngồi tạm bên nhau trên phiến đá. Tay nắm tay nhau dệt ước mơ hy vọng. Vụng dại trao nhau những nụ hôn đầu đời mà cứ sợ Mọi người bắt gặp.

Dạ Thảo cúi đầu vào líp cửa, nhớ ánh mắt chàng ngạo nghễ, ngang tàng, khễ nheo nheo đưa ngón trỏ lên cao rồi cúp xuống nhanh. Rủ nàng đến nơi hò hẹn, nếu nàng bướng bỉnh lắc đầu thì chàng lại kiên nhẫn làm lại lần hai, lần ba, cho đến bao giờ nàng bật cười vang khanh khách bỏ chạy đi thì chàng mới chụi thôi.

Hồi sáng này, chàng lại có thái độ rừ rừ. Chàng muốn gì với nàng ư? Dạ Thảo hoang mang tự hỏi: Nàng có nên ra chỗ hẹn cùng chàng? Ra để làm gì? Mẹ nàng đã cấm rồi mà! Người ta đã có vợ, nàng còn lưu luyến nữa làm gì?

Nhưng phải có điều gì cần kíp lắm chàng mới phải bạo gan đánh liều chặn nàng ở giữa đường để hẹn gặp cùng nàng. Có lẽ giờ này chàng đang nóng lòng chờ đợi. Gan ruột bỗng cồn cào tâm trí nao nao. Tình yêu đã che mờ lý trí. Dạ Thảo vội vã thay đồ lén lút tìm đến chỗ hẹn hò.

Ôi, bao lần rồi, nàng trốn mẹ tìm đến tảng đá kia ngồi tình tự cùng Khải. Một tiếng lá rơi cũng làm nàng giật mình bờ ngõ. Từ nụ hôn run rẩy trao vội trao vàng, đến lúc tình yêu đủ chín, nắm trong tay nhau nghe hạnh phúc tràn đầy. Hai năm rồi. Thời gian đủ Làm tan nát con tim khi nói lời chia cách.

- Dạ Thảo! – một giọng nói thì thầm vang lên khe khẽ. Dạ Thảo giật thót mình sửng sốt, chưa kịp định thần đã bị 1 bàn tay kéo tọt vào bụi rậm: – Trời ơi! vậy mà anh vẫn lo là em không đến.

- Khải ơi! – Trong bóng tối, tình yêu không nhẫn được, nàng gục đầu lên vai chàng và khóc: – Còn gì để nói với nhau nữa đâu anh?

- Nói nữa đi em! – Khải siết chặt nàng trong vòng tay cuồng nhiệt: – Hãy xỉ Vả, mắng chửi anh rồi anh sẽ nói 1 lời.

- Em không dám – Nàng rúc sâu vào lòng anh thổ thê: – Sao anh lại bỏ em hả Anh? Anh hết yêu em rồi có phải không?

Khải nâng mặt nàng lên cao, trong ánh trăng mờ ảo, gương mặt nàng đầm đây nước mắt trông thật thê lương thảm nảo. Chàng cúi xuống khẽ uống vào môi dòng lệ nóng:

- Không, Thảo ơi, không bao giờ anh hết yêu em. Nhưng tết này em đã có chồng. Em quên anh để lấy anh Út sao Thảo?

Dạ Thảo lắc đầu nhanh:

- Không, em sẽ không lấy chồng. Em ở vậy trọn đời. Em không bao giờ hết yêu anh.

- Trời ơi! Dạ Thảo! – Khải cúi xuống môi nàng uống trọn lời nói yêu thương: - Em ngoan quá Thảo ơi, vậy mà anh đành đoạn phụ tình em, tội anh đáng chết muôn phần Thảo ơi. Đôi môi em ngọt ngào, êm ái làm sao. Từ nhỏ đến lớn lên, đôi môi này chỉ biết một mình anh, lẽ nào em lại san sẻ cho người. Không Thảo ơi, em phải thuộc về anh vĩnh viễn. Vĩnh viễn Thảo ơi.

Nàng rời khỏi vòng tay chàng, đưa tay lên môi hỏi ngở Ngàng:

- Chuyện này là thế nào? Khải ơi, anh đã có vợ rồi, sao còn hẹn hò với em làm chi nữa?

Khải lại ghì chặt lấy người nàng:

- Dạ Thảo, em nghe anh hỏi: Em có còn yêu anh nữa không khi biết anh là thằng khốn nạn?

Nàng rũ rượi trong tay chàng:

- Mãi mãi em yêu anh, dù anh có thể nào đi nữa.

- Thảo hế em có dám đi theo anh đến tận cùng trời cuối đất, dám vượt qua dư luận để đến với anh không?

Dạ Thảo nhắm mắt buông xuôi:

- Vì anh, em dám làm tất cả?

- Dạ Thảo!

Một lần nữa chàng cúi hôn nàng say đắm:

- Trời ơi! co phạm tội mất thôi. Dạ Thảo ơi giờ đây anh sẵn sàng đánh đổi cả cuộc đời để được ôm em trong vòng tay yêu mến. Dạ Thảo của anh, cuộc đời của anh, anh không để/ em vượt mất khỏi tầm tay. Bằng mọi giá anh phải có em. Anh sẽ đền bù mọi đau thương của em bằng hạnh phúc tột cùng.

Nhưng Dạ Thảo chợt kêu lên lo lắng:

- Còn vợ anh thì sao?

- Vợ anh. Hừ!

Khải nghiến răng căm tức làm Dạ Thảo hãi hùng nép sát vào ngực chàng:

- Anh Khải, anh làm sao vậy?

Khải buông tay thở dài:

- Dạ Thảo, em hãy nghe anh nói, hiện tại anh là người khốn khổ nhất trên đời, nếu không ...

- Dạ Thảo ơi!: – Tiếng bà Tư rưng gọi vang vang ngoài đầu ngõ. Nàng hốt hoảng đẩy Khải ra:

- Chết, má em gọi, em phải về đây

Khải lưu luyến:

- Thảo, hãy ở lại với anh thêm năm phút nữa

Nàng lắc đầu:

- Không được đâu, má cấm em giao du với anh. Nếu biết được má em sẽ buồn nhiều lắm đó.

Khải nắm lấy tay nàng đứng dậy:

- Anh biết, lỗi tại anh tất cả. Nhưng Dạ Thảo ơi!:- Chàng vụt kéo nàng sát vào lòng mình lo lắng:- Em sẽ không bỏ anh chứ? Ngày mai anh vẫn chờ em ở nơi này. Thảo ơi, anh chờ em, em nhớ nghe!

Dạ Thảo gật đầu vội vã, nàng rời vòng tay Khải vụt chạy đi nhanh. Ngày mai nàng có đến chỗ hẹn cùng Khải nữa không? Như con thiêu thân, biết rằng lao vào quầng sáng kia là tự tìm cho mình cái chết. Nàng chẳng ngại ngần ngã vào vòng tay Khải.

Chương 3

Trời ơi, con của má hôm nay đẹp quá. Bà Tư nhắm nhìn con mình chặc lưỡi ngợi khen. Dạ Thảo nhìn lại mình 1 lúc nữa trong gương rồi mỉm cười rạng rỡ. Quả thật hôm nay nàng đẹp quá. Chỉ có tí phấn hồng lên má, 1 làn mắt xanh mơ mộng, 1 ít son lên đôi môi mộng đỏ. Nàng không còn là cô gái gánh nước nghèo hèn. Giờ đây trong gương là 1 cô con gái mặn mà, với tóc dài buông xõa trên vai với chiếc mái bông lên ôm lấy khuôn mặt trái xoan thanh tú. Nàng có thua gì ai đâu chứ?

- Thôi đến giờ rồi, thưa má con đi.

Bà Tư mỉm cười trao cái giỏ nhỏ cho nàng:

- Cần thận nghe con.

Dạ Thảo nheo nheo mắt tinh nghịch:

- Vâng, con sẽ cần thận 1 trăm phần trăm.

Bà Tư bật cười:

- Cái con khi gió này. Nghe mẹ giận đây. Đối với người con gái chữ trinh là quý nhất trên đời, nếu ai không biết giữ gìn sẽ phải khổ suốt cuộc đời con biết không?

Dạ Thảo giậm chân nũng nịu:

- Má, má nói gì vậy? Con đi với bạn gái chứ bộ!

Bà Tư bước đến gần cô:

- Ừ thì đi với bạn gái má mới cho con đi như vậy, chứ bạn trai thì đừng hòng. Nhưng Thảo, con phải nhớ lời má dặn đó

Dạ Thảo bặm môi, ánh mắt thoáng tia bối rối nhưng vội vụt cười ngay:

- Vâng, má đừng lo, con nhớ lời má dặn rồi: Chữ trinh là cái mà con phải gìn giữ cho má suốt đời.

Bà Tư sửa lại cho con làn tóc rối:

- Cô lại nói bậy nữa rồi! Cô chỉ giữ cho chồng cô thôi, sao lại phải giữ cho tôi đến suốt đời?

Dạ Thảo quàng chiếc túi lên vai nói vọng lại:

- Vâng, con sẽ giữ kỷ và chỉ tặng cho chồng thôi, má đừng lo.

Nói xong nàng bước đi nhanh. Qua khỏi cửa queo Dạ Thảo thở dài nhẹ nhõm. Thật là hú vía. Má nàng chưa biết gì hết, vậy mà lúc nghe bà nhắc nàng bảo trọng chữ trinh, nàng cứ nghe lòng thon thót, ngỡ mẹ đã đoán được âm mưu của mình rồi.

Thật tình thì hôm nay nàng đi Vũng Tàu không phải với 2 đứa bạn gái thân như lời nàng đã thưa cùng má. Mà nàng đi Vũng Tàu cùng Khải. Ngon không chứ? Phải hơn 2 tuần rồi, chàng và nàng nối lại tình xưa. Mỗi đêm trời vừa sụp tối là nàng lên mẹ ra chỗ hẹn hò cùng Khải, nghe chàng tâm sự Bao nỗi ưu phiền. Nàng thấy thương chàng vô hạn. Chàng vẫn yêu nàng nhưng phải vâng lời mẹ lấy Trinh Trinh. Ôi có chàng trai nào can đảm hơn chàng. Chàng dám thú nhận với nàng rằng: Mình lấy Trinh Trinh chỉ vì tiền.

Tội nghiệp cho chàng biết bao nhiêu khi biết lầm lẫn thì mọi chuyện đã lỡ làng rồi. Chàng vẫn yêu nàng, yêu nàng cuồng nhiệt. Dù biết rằng chàng đã có vợ, dù biết mình quan hệ với chàng là sai quấy, Dạ Thảo vẫn không ngăn được tim yêu thổn thức, mỗi khi đèn đường bật sáng là lòng nàng lại ray rứt không an. Động lực nào đã thúc đẩy bước chân nàng tìm đến chàng để được úp mặt vào lòng chàng khóc cho thỏa thích. Để được ngọt lịm trong cảm giác mê mị của những nụ hôn tình ái. Để mỗi đêm về âm thầm dệt mộng ước mơ!

Tình yêu mật ngọt ngon lành nhiều cạm bẫy, đã khiến nàng chẳng ngại ngần dấn bước làm 1 cuộc phiêu lưu đầy mạo hiểm và mê mị vừa kỳ bí.

Dưới tàn cây lớn, cách con đường đá đỏ 1 quang khá to, Lê Khải đứng dựa lưng vào chiếc Toyota màu trắng mới tinh, bóng lộn dưới ánh nắng mặt trời, mắt dõi nhìn về phía trước lòng nôn nao chờ đợi.

Chàng móc thuốc hút và hình dung khuôn mặt nàng ngạc nhiên và thích thú vô cùng. Tội nghiệp cho nàng. Từ nhỏ đến lớn chưa biết Đà Lạt, Vũng Tàu là gì cả, lòng chàng bỗng ngậm ngùi thương cho cuộc đời người con gái nghèo khổ. Sáng đến chiều chỉ quanh quẩn trong căn nhà nhỏ của mình. Tâm mắt hạn hẹp nào hay ngoài chiếc giếng nhỏ đầu làng, đất nước mình

rộng lớn biết bao, nào sông lớn, nào núi cao, nào biển rộng, nào những mưu sâu thâm hiểm của con người.

Dạ Thảo ơi, chỉ chốc nữa thôi anh sẽ cho em được nhìn thấy Vũng Tàu. Chân em sẽ được dẫm lên làn cát biển mịn màng, sẽ được tận mắt trông thấy từng con sóng nhỏ lãng tãng. Em sẽ được ngâm mình trong làn nước trong xanh và em sẽ kêu lên ngỡ ngàng trước vị mặn của biển bao la. Không phải 1 lần mà nhiều lần nữa anh sẽ đưa em đi tham quan mọi cảnh đẹp trên đời. Tất cả những gì em mơ ước sẽ trở thành sự Thật. Anh sẽ lo cho em tất cả Dạ Thảo ơi.

- Anh, anh chờ em có lâu không?

Tiếng nàng cất lên từ phía sau, Lê Khải quay lại chột kêu lên thích thú:

- Ôi Dạ Thảo, em đẹp quá, đẹp đến mức anh cứ ngỡ mình nhìn 1 nàng tiên nào chứ.

Nghe chàng khen, nàng sung sướng cúi mặt thẹn thùng, đôi má đỏ hây hây màu hạnh phúc. Lê Khải phải nhìn nàng trân trối như lần đầu được gặp. Phải, bây giờ chàng mới nhận ra vẻ Đẹp của người yêu. Nàng không ốm yếu mảnh mai như người vợ chính thức của chàng. Trong chiếc áo sơ mi bằng vải catê nọi địa. Màu trắng, đống thùng gọn gàng trong chiếc quần tây hơi củ màu tím bồ quân toàn thân Dạ Thảo toát ra 1 sức sống mãnh liệt, 1 vẻ Đẹp gọn gàng mạnh khỏe.

- Anh, sao anh nhìn em ghê thế?

Dạ Thảo cuốn cuốn cái quai chiếc túi xách kêu lên.

Lê Khải sực tỉnh mở cửa xe:

- A! Anh xin lỗi, mời em lên xe.

Dạ Thảo lùi lại 1 bước kêu lên kinh ngạc:

- Đi bằng xe hơi hả?

Khải nhướng mắt tinh nghịch:

- Thảo hế em tưởng mình đi bộ hay sao?

Dạ Thảo chui vào xe cười khúc khích:

- Không, em ngỡ là mình đón xe đò để mà đi chứ. Ôi, nệm êm thật anh há
Lê Khải không còn cười nữa, sóng mũi cay cay, chàng thấy tội nghiệp cho
nàng quá. Dạ Thảo vẫn vô tư, nàng quay người bỏ chiếc giỏ Ra sau hỏi:

- Anh cũng biết lái xe nữa hả Anh?

Khải gật đầu nhấn ga, cho xe nô/ máy lao đi, nàng vẫn như chim riu rít:

- Anh giỏi thật đó, vừa biết bán thuốc vừa biết lái xe đi. Hèn gì mà chẳng
có nhiều người yêu chứ.

Đã ra đến sa lộ. Khải nhấn nút cho máy điều hoà hoạt động, quay sang
mỉm cười nói với nàng:

- Nhiều người yêu anh nhưng anh chỉ yêu có 1 mình Dạ Thảo của anh
thôi.

Đôi mắt nàng sáng long lanh:

- Anh nói thật nhé!

- Thảo hệt mà, Dạ Thảo, anh mở nhạc cho em nghe nhé?

Dạ Thảo háo hức:

- Dạ, bộ anh có đem “radio” theo hả?

Lê Khải phì cười:

- Không, nhưng anh có phép, em nghe nhé!

Chàng nhấn băng cassette vào rồi mở máy. Lập tức giọng ca của Minh
Vương vang lên lạnh lốt. Dạ Thảo kêu lên ngạc nhiên:

- Ô, Trong xe cũng có máy nữa hả Anh? Em biết rồi, tuồng này là tuồng
cải lương Kiếp chồng chung, em có xem rồi

Khải nhìn sang nàng trong lúc tay vẫn để trên vô lăng âu yếm hỏi:

- Thảo hế à! Có hay không vậy?

Dạ Thảo gật đầu mơ màng:

- Hay lắm, nhưng buồn lắm anh à, vở cải lương viết về đời 1 cô gái đẹp đi
làm lẽ cho người. Bị xã hội lên án, phê phán dữ dội. Họ không chấp nhận cái
tình yêu ngoài giá thú kia.

Lê Khải giật mình hỏi tiếp:

- Rồi kết thúc ra sao em? Họ có thành với nhau không?

Dạ Thảo lắc đầu, đôi mắt rưng rưng:

- Không, kết thúc bi thảm lắm, gia đình chàng trai tan nát, vợ lớn điên, chàng vô tù, còn vợ nhỏ chịu 1 đời cô độc, bẽ bàng.

Lê Khải tắt máy hát, tắt xe vô lẽ, lặng lẽ rút khăn lau nước mắt cho nàng:

- Anh xin lỗi vì đã làm em buồn. Anh vốn không thích cái lương, nhưng biết em mê nó nên mới ra chợ mua đại 1 băng. Ngờ làm em vui, ai dè làm em phải khóc.

Dạ Thảo lắc đầu mỉm cười:

- Đâu phải lỗi tại anh, tại em hay xúc động. Mỗi lần nghe 1 đoạn cái lương buồn hay nghe ai kể chuyện thương tâm em đều để rơi nước mắt. Anh đừng chú ý làm gì.

Khải với ra sau lấy 1 bịch nho trao cho nàng.

- Em ăn đi, mình tiếp tục nghe em.

Dạ Thảo nhoẻn miệng cười, khẽ gật đầu, nhìn chiếc miệng tròn cắn nhẹ trái nho mọng nước lòng Khải bỗng lâng lâng. Chàng nổ máy cho xe chạy vội đi nhanh

Dạ Thảo bỏ 1 trái nho vào miệng chàng:

- Anh Khải, mở cái lương cho em nghe tiếp đi

Chàng nuốt trọn trái nho vào cổ, đưa tay nhấn nút. Giọng ca ngọt lịm của Lệ Thủy lại vang lên. Nàng đang đóng vai 1 người vợ lớn cất tiếng oán trách ông chồng bạc bẽo. Lời ca thật ai oán, bi thương bỗng dừng nghe trong dạ Bồn chồn, chàng đưa mắt sang nhìn Dạ Thảo, nàng vẫn thản nhiên dựa lưng vào ghế dựa thả hồn vào lời ca, tay đều đặn rút từng trái nho bỏ vào miệng nhai gọn lỏn

Không khí chùn xuống theo từng lời ca thấm náo, những tiếng kêu gào nghe náy ruột. Suốt chặng đường dài Khải cùng Dạ Thảo không ai mở miệng nói với ai 1 lời nào nữa.

Xế trưa họ mới đến địa phận Vũng Tàu. Khải tắt máy quay sang mỉm cười với nàng:

- Dạ Thảo, em hãy chuẩn bị tinh thần để mà nhìn biển nhé

Dạ Thảo vỗ tay reo vui hí hửng:

- Ôi, đến nơi rồi hả Anh?

Lê Khải cười không đáp, với tay sang quay kiếng xuống ch nàng nhìn rõ cảnh vật bên ngoài. Dạ Thảo thò đầu ra ngoài cửa xe nhằm nhìn khách bộ hành qua lại. Chàng kéo áo nàng khẽ nhắc:

- Lấy đầu vào kéo nguy hiểm em

- Dạ, – Nàng ngoan ngoán rụt đầu vào nhìn chàng cười vui – Vũng Tàu tấp nập hơn dưới mình nhiều anh hén

Khải cho xe cua qua 1 bùng binh:

- Không tấp nập hơn đâu em. Vũng Tàu chỉ ồn ào ở khu vực gần biển, chủ yếu là khách tham quan đến, còn mọi khu vực khác người dân sống trầm lặng hơn nhiều.

Khải dừng xe bước vào 1 gian nhà nhỏ đóng tiền bảo hiểm cho 2 người, gửi xe cẩn thận rồi nắm tay nàng cười bí mật:

- Em xem biển có lạ lùng không nhé?

Chân nàng giẫm lên lớp cát mịn màng, mắt nàng mở to chiêm ngưỡng cảnh trời biển bao la. Ôi mệnh mông, ôi ngút ngàn vô tận. Biển xanh trải rộng thênh thang, ánh nắng chiều chênh chếch ngả về tây, chiếu trên mặt biển những tia nắng dài bàng bạc, lóng lánh như ánh kim cương, lăn tăn theo từng con sóng nhỏ chập chùng

Gió chiều lồng lộng, tiếng sóng vỗ âm ỉ. Dạ Thảo cứ ngỡ mình mơ ngủ. Biển đây rồi. Giống y hệt như trong phim. Dạ Thảo kéo tay chàng nói với vẻ biết ơn.

- Anh Khải ơi, em cảm ơn anh nhiều lắm

Khải vén khỏi má nàng những sợi tóc rối phủ lòa xòa:

- Còn nhiều nơi đẹp hơn thế này nữa. Rồi đây anh sẽ đưa em đi khắp mọi danh lam thắng cảnh. Còn bây giờ, mình kiếm gì bỏ bụng, anh đói quá rồi.

Dạ Thảo kéo tay chàng năn ni?

- Anh cho em đứng xem biển thêm 1 chút nữa. Anh ơi, em muốn vọc nước biết bao

Khải mỉm cười:

- Cứ vào ăn xong anh sẽ cho em tha hồ vọc nước. Em thích như những người con gái kia không?

Dạ Thảo nói với vẻ háo hức trẻ Con:

- Em thích lắm, nhưng em lại không biết bơi

Chàng khoát vai nàng thân mật:

- Đừng lo, anh lợi giỏi lắm, rồi anh sẽ dìu em.

Cả 2 bước vào 1 nhà hàng sang trọng. Khải gọi thật nhiều đồ ăn thức uống. Dạ Thảo chớp mắt hỏi nhỏ chàng:

- Anh Khải ơi, dạo này anh giàu lắm rồi hay sao mà sộp dữ vậy?

Lê Khải mỉm cười gật đầu chua chát. Lòng bồi hồi nhớ đến những ly đá đậu ven đường mà chàng và nàng đã uống. Những trái ổi, trái me mà 2 đứa đã nhường nhau. Ôi kỷ Niệm đơn sơ nhưng đậm đà tình nghĩa

- Anh Khải, anh nghĩ gì vậy?

Dạ Thảo lay chàng khẽ gọi. Lê Khải giật mình gấp thức ăn bỏ vào chén cho nàng:

- Ăn đi em, anh đang nhớ đến những gói xôi mà ngày nào em đã bán cho anh.

Dạ Thảo cúi đầu mặc cỡ. Ngày ấy dù nghèo, dù 2 mẹ con nàng chỉ sống nhờ vào số tiền lời ít ỏi của thúng xôi kiến được, nàng vẫn chắt ngại ngần mỗi ngày nấu cho chàng 1 gói xôi to, rồi chắt chiu lấy tiền. Ôi, kỷ Niệm ngày xưa sao ngây thơ vụng dại

- Ăn đi em, em lại ngần ngại gì nữa vậy?

Miệng nàng khẽ cắn miếng thịt gà:

- Em nhớ ngày nào anh đã nói yêu em

Khải hấp háy mắt hỏi tinh nghịch

- Vậy à? Thế ngày đó em có đồng ý không? Em đã nói thế nào?

Dạ Thảo phóng tầm nhìn ra tít khơi xa:

- Em đã nói là em yêu anh mãi mãi

Khải sung sướng chồm lên hỏi tiếp

- Còn bây giờ?

Đôi mắt chột cụp xuống nhanh, nàng thở dài buồn bã:

- Bây giờ anh đã có vợ rồi, dù có yêu anh em cũng không dám nói

Bàn tay chàng tìm lấy tay nàng:

- Thảo, dù có vợ hay không, tình của anh đối với em vẫn không hề thay đổi. Em tin lời anh nói không?

Nàng ngấn đầu dậy trao cho chàng tia nhìn nồng nàn:

- Em tin

Ăn uống xong Khải dẫn nàng ra biển, mua cho nàng 1 bộ đồ tắm thật model, rồi cùng nhau đùa giỡn trên sóng nước.

Dạ Thảo như đứa bé con, nàng tung tăng vui đùa trên sóng. Tiếng cười vang như tiếng pha lê vỡ tan giòn giã. Đùa giỡn chán, nàng còn bắt Khải nằm dài trên mặt cát, rồi vốc từng nắm cát nhỏ bỏ lên mình chàng.

Khải nằm im nhắm mắt nghe cảm giác nhột nhột chạy khắp châu thân mà mê mê, mà ngây ngất.

- Khải ơi, anh ngủ rồi sao? Dậy đi! tối rồi em lạnh lắm.

Dạ Thảo khẽ lay người chàng:

- Ồ!

Khải bật ngồi dậy ôm chặt nàng vào vòng tay, hôn mạnh vào môi nàng say đắm. Dạ Thảo chơi với, cát từ người chàng rơi vào người nàng nhột nhạt

Gió vùng thổi mạnh, mái tóc nàng quện chặt 2 người vào nhau như bảo rằng không 1 thế lực nào chia rẽ được tình yêu nồng mặn đó

Khải ngã người nằm dài trên ghế salon, thả Từng hơi thuốc nhẹ nhàng, lặng ngắm người yêu đang thờ thần bên cửa sổ. Ánh đèn hồng mờ ảo trên tường đã làm cho Dạ Thảo có 1 sức hút kỳ lạ. Từng đường cong trên thân thể nàng hiện lên lồ lộ Trong lớp áo ngủ mỏng tanh làm cho lòng Khải phải sôi lên bao ước muốn lạ kỳ.

Vô tình nàng đứng tựa người bên bức rèm hồng. Tay chống cằm nàng mơ màng ngắm ánh trăng treo nghe tiếng sóng rì rào từ xa vọng lại. Vẻ mặt nàng trông nghiêng thật quyến rũ mơ màng. Đôi rèm mi nhìn mãi phía trời xa, chiếc mũi cao nổi bật trên nền trời đen tối, bờ môi mím chặt 1 cách trẻ Con, mái tóc khê phất phơ theo làn gió nhẹ, nàng như 1 pho tượng đá đẹp mê hồn

- Dạ Thảo, em đang nhìn gì vậy?

Khải cất tiếng gọi nàng. Dạ Thảo giật mình quay lại nhoèn nụ cười thật tươi với đôi hàm răng trắng đều như ngọc

- Em nhớ nhà quá!

Khải thả 1 vòng tròn khói thuốc:

- Nhớ nhà hay nhớ người yêu?

Nàng rời khung cửa sà ngồi vào lòng chàng, 2 tay bá cổ chu môi nũng nịu:

- Người yêu đây rồi còn nhớ ai nữa chứ?

Khải choàng tay ôm lấy nàng nhìn say đắm:

- Dạ Thảo, em có biết la `hôm nay em đẹp lắm không?

Nàng không trả lời, má hây hây đỏ, đôi mắt khê lim dim. Bờ mi nàng gài quá nhưng chẳng cong vút như những người con gái khác, vẻ mời chào quyến rũ chợt hiện lên giữa đôi môi chúm chím. Con tim bỗng đập nhanh, cảm xúc rạt rào, Khải từ từ cúi xuống ...

- Ui da!

Dạ Thảo chợt giật nảy mình kêu lên đau đớn làm Khải bàng hoàng lo lắng hỏi:

- Em làm sao vậy?

Nàng phụng phịu, thân hình nhún nhảy trong lòng chàng.

- Coi anh đó, điếu thuốc của anh làm phỏng tay em rồi.

Khải bật cười, dụi nhanh điếu thuốc. Cúi nhìn vết bỏng đỏ trên bắp tay nàng xuýt xoa nói:

- Anh xin lỗi em nhé. Anh thật là đãng trí, có ai hôn người yêu mà cầm thuốc bao giờ.

Dạ Thảo cười khúc khích, nàng rúc đầu vào ngực chàng, bàn tay vuốt vuốt mái tóc rối bù của người yêu:

- Anh Khải nè! ở cạnh bên anh em hạnh phúc vô cùng, tự dưng em muốn được ở cạnh bên anh mãi

Khải bế nàng đứng dậy, gọn gàng như người ta bế 1 con mèo, vừa bước lại giường, chàng vừa nói yêu thương:

- Em sẽ toại nguyện. Dạ Thảo ơi, anh muốn cưới em làm vợ.

Một rung động mơ hồ vang lên bên trong cơ thể của Dạ Thảo, nàng nhắm mắt nói:

- Vợ bé của anh à?

Chàng đặt nàng nhẹ xuống tấm ra trắng. Cuối sát mặt nàng thì thào:

- Không, em là vợ chính thức của anh, Dạ Thảo, anh yêu em (điều thiết)

Dạ Thảo mím cười quàng tay qua cổ ghì chàng xuống, hôn lên môi chàng say đắm:

- Dù anh không xem em là vợ, em cũng sẵn sàng cho anh tất cả. (Trời! Sao ngu dị) Khải ơi, em đã là của anh, anh còn chưa biết điều đó sao?

Khải chồm lên tắt đèn rồi siết chặt vòng tay.

- Á!

Dạ Thảo chột rú lên 1 tiếng đau đớn. Khải lo lắng hỏi nàng:

- Em làm sao vậy?

- Không, em sung sướng quá đó thôi

Thảo trả lời yếu ớt, bàn tay nàng bấu chặt hơn chút nữa. Những móng tay nhọn khế bám sâu vào da thịt chàng.

Khải ngủ say sau cơn thỏa mãn tốt cùng, chưa có bao giờ chàng thấy lòng mình bình thản giống lúc này. Dạ Thảo, Dạ Thảo của nah toàn vẹn quá, nàng đúng là viên ngọc trong lành không tì vết. Dạ Thảo ơi, em xứng đáng là vợ của anh.

Chàng đưa tay sang toan ôm ghì nàng vào lòng để biểu lộ tình thương yêu không kìm được. Nhưng tay chàng bỗng chạm vào khoảng không hụt hẫng. Khải rùng mình mở mắt. Dạ Thảo biến mất rồi, chỗ nằm của nàng giờ đây lạnh ngắt trống không. Chàng hốt hoảng bật dậy với tay tìm công tắc. Ánh sáng bừng lên, Khải thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy Dạ Thảo đang gục đầu vào cửa sổ, âm thầm ngồi khóc. Chàng nhẹ bước đến gần nàng:

- Dạ Thảo! Sao em lại khóc? Em giận anh à?

Dạ Thảo ngẩng đầu dậy, nước mắt ràn rụa trên môi, nàng nói nghẹn ngào:

- Khải ơi, vì quá yêu anh, em đã cải lại lời má dặn mất rồi.

Khải kéo đầu nàng ngả vào tay mình, dùng khăn ôu yếm lau khô lệ cho nàng:

- Má đã giận gì em?

Nàng vẫn không thôi nức nở:

- Má em bảo rằng chữ Trinh là cái quý nhất của đời người con gái. Nếu ai không biết giữ gìn sẽ chịu khổ suốt đời.

Lê Khải gật đầu, chàng chợt nhớ đến Trinh Trinh, người vợ chính thức bị chàng khinh khi rẽ rúng vì thiếu mất chữ trinh.

- Phải, em à, má em đã nói đúng. Nhưng em đừng lo, đời em sẽ không bao giờ khổ đâu!

Dạ Thảo mở to mắt nhìn chàng ngỡ ngác:

- Vì sao hả Anh?

Khải mỉm cười:

- Vì chữ trinh em mất bởi tay anh mà anh thì không bao giờ đê/ em lọt vào tay người khác, em hiểu chưa?

- Anh!

Dạ Thảo nép sát vào lòng Khải tin yêu. Chàng lặng lẽ đưa tay vuốt mãi mái tóc dài buông óng ả của người con gái vừa trở thành vợ của mình. Lòng thầm vạch ra 1 kế hoạch làm sao đền bù xứng đáng cho nàng cái chữ trinh kia.

Tia mắt chàng chợt dừng lại trên tấm ra trắng, nơi có mấy giọt máu tinh khô. Máu đỏ của người trinh nữ vì tay chàng rơi xuống đó. Môi chàng bỗng nở nụ cười hạnh phúc.

Reng ...Reng ...Reng ...

Chiếc đồng hồ ré kéo 1 hồi chuông dài giòn giã. Trinh Trinh chống tay ngồi dậy. Mười lăm phút nữa mới 6 giờ hãy còn sớm lắm. Nhưng để tránh cho chàng khỏi có cảm giác bức mình, nàng lẹ tay cuốn gọn cái mùng rồi rón rén đi ra sau bếp.

Trời mùa đông se sẽ lạnh. Tất cả mọi người đều vùi sâu trong lớp chăn mềm ấp áp. Nhà trống vắng lạnh lùng. Trinh Trinh se sẽ bật lò nấu nước, nhờ ngọn lửa hồng sưởi ấm cái lạnh tâm can. Hai tháng rồi nàng sống như 1 cái bóng âm thầm đơn độc. Đêm đêm nghìn chồng ôm gối ngủ 1 mình trên chiếc giường rộng thênh thang, nàng chỉ còn biết tựa đầu vào chân giường thốn thức.

Giữa khy lạnh, đôi lúc nàng muốn leo lên giường ngủ cạnh bên chàng để tìm 1 chút hơi ấm tình thương, rồi lại ngại ngùng không dám. Khải ơi, anh có chút động tâm khi nhìn em phong phanh lạnh lẽo (Chưa thấy cha nào dễ ghét như vậy)

Sáng nào nàng cũng dậy sớm để tránh cho chàng cảnh gai mắt trái tai. Không tự thức được nàng phải để đồng hồ báo thức bên tai, nàng còn sợ Tiếng chuông reo lôi chàng khỏi giấc ngủ mơ màng. Đêm đêm nàng cũng cẩn thận bọc chiếc đồng hồ vào nhiều lớp chăn dày để hạn chế âm thanh.

Nước sôi, Trinh Trinh lạng lẽ chằm vào bình thủy. Mồ hôi nay trời trở đông lạnh lẽo, nàng còn phải nấu nước nhiều hơn nữa để mọi người còn rửa mặt. Đặt bình thủy lên bàn, nàng đem bộ tách kiểu ra ngoài sàn nước để rửa. Lạnh quá, nàng co rúm cả người lại khi chạm tay vào dòng nước lạnh như băng kia. Khi nàng rửa đến chiếc phin cà phê, bỗng dưng đôi mắt lại rưng rưng. Ngày nào nàng cũng pha cà phê cho chàng rồi âm thầm đem đổ. Chàng không đụng tay vào bất cứ vật gì có tay nàng mò đến.

Chiếc nồi trên lò sôi ục ục. Trinh Trinh chùi tay vào chiếc khăn trắng bên tường, vội vã mở tủ lạnh lấy ra nửa con gà sống. Hôm nay nàng sẽ đãi mọi người 1 bữa điểm tâm ngon tuyệt. Bún thang này mẹ nàng đã dạy cho nàng nấu từ thuở 15. Bỏ cả nửa con gà vào nồi măng nghi ngút khói, đôi mắt nàng sáng long lanh hình dung mọi người xuýt xoa ăn bún nóng.

Khả thích nhất món này, tuy chỉ mới làm dâu hơn 2 tháng, nàng đã nắm biết khẩu vị của từng người. Từ bà má chồng hiền lành chất phát đến cô em gái chồng lý lắc để thương và đặc biệt là chồng nàng. Nàng hiểu từng chiếc quần lót cho chồng, tận tường tìm phục vụ Chả “ng phật ý 1 ai. Vậy mà chàng vẫn chẳng đỏi hoài

- Chị Thảo, chị thức dậy rồi à? Bộ chị hồng lạnh sao?

Trinh Trinh ngấn đầu lên, vén 1 cọng tóc loà xoà bên má rồi nói:

- Cũng lạnh chút ít nhưng giờ hết lạnh rồi.

- Phục chị sát đất luôn.

Thiên Trang vừa nói vừa nhón chân đi vào toilet. Trinh Trinh cặm cùi lau cho xong những hàng gạch cuối cùng. Bà Lệ cũng vừa thức dậy, bà kêu lên:

- Thảo để đó 1 lát con Thảo nó lau cho, má đã dặn hoài sao con cứ dậy sớm vậy?

Trinh Trinh ngấn đầu dậy mỉm cười:

- Dạ, không sao đâu mẹ, chuyện không có gì đâu.

- Chị Thảo ơi! – Tiếng Thảo Trang từ sau bếp vọng lên:- Nước sôi quá, em bỏ bún vô được chưa?

Trình Trình ngoái đầu ra sau nhỏ nhẹ:

- Được rồi, em bỏ vô dùm chị đi. Nè nhớ vừa bỏ vô nhấc xuống liền nha, lau xong hàng gạch này chị xuống nê cho.

- Dạ – Thảo Trang lẩm bẩm 1 mình dưới bếp – Hấp dẫn ghê, bữa nay thế nào mình cùng ăn hết 2 tô cho xem.

Khải vừa trên lầu đi xuống. Anh càu nhàu:

- Cái gì mà mới sáng bảnh mắt ra đã ồn ào rồi. Không cho ai ngủ cả.

Bà Lệ đang lau khô tô nghe con nói quay ra cười giả lã:

- Cái con Trang đã dặn rồi mà lúc nào miệng nó cũng như cái loa. À! Khải, má thấy vợ con cực quá, tính bàn với con mượn thêm người giúp việc.

Khải đã đi đến cửa toilet, chán g quay lại nhìn vợ 1 cái rồi nói thân nhiên:

- Con thấy công việc nhà cũng không có chi là khó, còn nếu ai dư tiền muốn mượn người làm thì tùy ý, con không can hệ (Xí, cha cà chớn)

Cánh cửa đóng sập lại sau lưng, bà Lệ nhìn dâu nói như thể phân bua:

- Cái thằng! Ăn với nói.

Trình Trình đổ ào thau nước nói nhẹ nhàng:

- Anh Khải nói đúng đó má à, công việc nhà có là bao nhiêu, 1 mình con làm cũng được

Bà Lệ đặt tay lên vai nàng:

- Nhưng má thấy con từ nhỏ đã quen sung sướng sợ Rằng anh chị bên nhà trách má ...

Trình Trình lắc đầu:

- Không, ba mẹ con không để ý đến mấy chuyện vụn vặt này đâu, má đừng lo.

Trình Trinhrang thò đầu lên, tay vẫn cầm theo cái vá:

- Thôi ăn đi chứ, tôi đói bụng quá rồi.

Bà Lệ phì cười nắm tay Trình Trình bước vào nhà cùng lúc Khải đi ngược trở lên. Thảo Trang kéo áo anh:

- Xuống ăn điểm tâm, bữa nay chị Thảo nấu bún măng ngon lắm.

Khải lừ mắt nhìn em:

- Thảoao không ăn – Rồi chàng quay qua bảo Trinh Trinh: – Trinh Trinh, đem cà phê vào phòng cho anh, anh muốn nói chuyện với em.

Trống ngực nhảy loạn xạ. Phải cố gắng lắm Trinh Trinh mới giữ cho mình khỏi lộ Vẻ vui mừng. Lần đầu tiên sau 2 tháng dài câm lặng, Khải đã chịu mở lời cùng nàng. Ôi, chàng còn bảo nàng đem cà phê vào phòng. Chàng đã chấp nhận sự Sấn sóc của nàng. Có phải chăng chàng đã suy nghĩ lại mà tha thứ cho nàng?

Chân suýt vấp vào gạch cầu thang, ly cà phê nóng bỏng trên tay nhưng Trinh Trinh không còn biết gì đến cảm giác đau hay nóng. Lòng sướng vui như mở hội, nàng đẩy vội cửa phòng mình. Đến ghế salon, Khải đã ngồi đấy từ bao giờ, áo quần nghiêm chỉnh, tóc tai gọn gàng. Trên tay cầm điều thuốc Craven “A”, trông chàng như trẻ Ra, đẹp trai lên hẳn. Nàng nhẹ đặt tách cà phê xuống trước mặt chàng:

- Dạ, anh gọi em

Khải búng ngón tay cho tàn thuốc rơi xuống chiếc gạt kiếu đắt tiền, nghiêm giọng nói:

- Phải, cô ngồi xuống ghế kia cho tôi hỏi chuyện

Cách thay đổi xưng hô đột ngột này đã làm Trinh Trinh hoang mang lo sợ. Mặt cắt không còn 1 hột máu, nàng khép nép ngồi vào chiếc ghế rộng thênh thang. Khải vẫn tiếp tục lạnh lùng:

- Tôi xin lỗi vì đã đường đột gọi cô bằng em lúc nãy, cô thông cảm, trước mặt má và em Trang tôi không muốn làm cho họ phải buồn khi hiểu rõ sự Tình.

Trinh Trinh cắn chặt môi, đã dặn lòng không khóc sao nàng không cầm được giọt lệ tuôn rơi. Còn lời nào đau đớn nữa không? Khải ơi, sao anh chẳng nghĩ suy mà tha thứ?

- Cô đừng khóc, nước mắt không làm mềm nổi lòng tôi.

Khải cho tay vào túi quần rút ra chiếc khăn tay, dẫn xuống góc bàn bảo:

- Lau khô nước mắt đi rồi nghe tôi nói tiếp đây.

Trinh Trinh không dám cãi lời, nàng se sẽ cầm lấy chiếc khăn chặm khô dòng nước mắt, ngược nhìn chàng chờ đợi. Khải đưa điếu thuốc lên môi rít nhẹ rồi gằn từng tiếng:

- Tôi muốn mượn cô 20 lượng vàng hôm bữa của ba cô để mở hiệu thuốc

Trinh Trinh chớp mắt vội vàng nói nhanh:

- Vâng, số tiền đó là của anh. Anh cứ bảo em đưa, lựa gì phải nói là mượn chứ?

Nói xong nàng bước đến chiếc tủ để quần áo của 2 người, lấy ra 1 gói vuông vuông đặt vào tay chàng.

- Em gửi anh.

Khải đón lấy bỏ vào cặp táp mỉm 1 nụ cười khó hiểu rồi lặng lẽ đứng dậy.

- Cám ơn cô

Trinh Trinh gọi theo chàng:

- Anh Khải, anh đã tìm được địa điểm tốt rồi phải không? Ở đâu vậy cho em cùng biết với.

Khải dừng chân đôi mắt nheo nheo, chàng cất lời khinh bạc:

- Thảo, nếu cô nghĩ rằng với 20 cây vàng kia, Lê Khải này sẽ thay đổi thái độ với cô thì cô đã lầm to rồi đấy. Số tiền này tôi không xin mà cũng chẳng mượn cô. Cha mẹ cô muốn ém nhem miệng tôi về sự thất tiết của cô Tôi cam miệng lâu rồi, tôi phải đòi quyền lợi củ a tôi.

Trinh Trinh trợn mắt kêu lên ngẹn ngào:

- Anh Khải! ...

Chàng đặt tay lên nạm cửa, nhếch mép cười:

- Đây chỉ là 1 cuộc đổi trao sòng phẳng. Giữa chúng ta chẳng ai nợ ai 1 cái gì cả. Nên tôi khuyên cô đừng để tâm xen vô chuyện của tôi làm gì. Hãy chấp nhận số phận của mình. Chào cô. (Trời, tên này đều và ác thật)

Cánh cửa đóng sập sau lưng. Trinh Trinh nhào theo nước nỡ.

- Anh Khải!

Nhưng vô vọng, chàng đã đi xa rồi. Trời ơi, nàng phải kéo dài cuộc sống vô vị này đến bao giờ? Khải ơi, anh không hiê/u lòng tốt của cha mẹ em. Thật ra họ không hề có ý nghĩ như anh vừa nói. Họ thương anh thật tình. Anh làm sao hiểu rằng: Để tạo hạnh phúc cho em, cha mẹ em không tiếc 1 cái gì. Họ già rồi, chỉ có em là nguồn an ủi. Khải ơi, bao giờ anh mới chịu hiểu cho ~ tấm lòng chân thật.

- Chị Thảo ơi, ra ăn bún đi chi.

Thảo Trang gọi vang dưới lầu. Trinh Trinh hốt hoảng lau vội nước mắt, bước đến bên bàn, bưng ly cà phê của Khải uống cạn. Vị đắng của cà phê đã làm môi nàng tê dại nhưng lại làm cho tinh thần sáng khoái hơn nhiều.

Trinh Trinh đẩy cửa, lầy bộ mặt tươi cười bước xuống. Thảo Trang đón nàng ở chân cầu thang cười hỏi:

- Anh Khải gọi chị vào phòng để làm gì vậy? Bộ cả đêm dài còn chưa đủ hay sao?

Ruột đau như cắt, mặt đỏ như vì xấu hổ. Trinh Trinh gượng cười:

- Đâu có, anh Khải nhờ chị ủi giùm cho ảnh cái áo.

Trinh Trinh nheo mắt:

- Chị dâu của em lo cho chồng hết mực vậy đó! Hèn gì lúc này anh Khải của em diện ghê! Mặc toàn áo mới, lại còn xúc nước hoa nữa chứ!

Trinh Trinh chớp mắt hỏi lại:

- Em bảo anh Khải xúc nước hoa?

Thảo Trang cười xòa:

- Chị còn khéo hỏi, bộ lúc này chị không nghe thấy mùi nước hoa nồng nặc à?

Trinh Trinh lại nở 1 nụ cười héo hắt:

- Chị hỏi đùa cho vui vậy thôi, chứ tự tay chị xịt nước hoa cho anh ấy đó

Thảo Trang rùn vai cười khúc khích:

- Thì em đã nói rồi mà.

- Thảo Trang, - Bà lệ từ nhà trước gọi vọng vào: - Con nói nhảm gì đó, để chị con ăn đi kẹo nguội hết ngon. Còn con lên đây má biểu.

- Da.

Thảo Trang rứt đầu le lưỡi bảo Trinh Trinh:

- Chưa có bà má chồng nào lại bình dẫu như má em. Thôi chị đi ăn đi kẹo em bị la.

Trinh Trinh vuốt nhẹ lên mái tóc ngang vai của cô em chồng lý lắc, rồi nhẹ gúi đi ra sau. Thảo Trang quày quả bước lên trước, nó búng ngón tay trỏ tróc đếm nhịp nhạc:

- Má, má kêu con làm chi vậy?

Bà Lệ đặt cuốn truyện xuống bộ ván, hạ giọng hỏi con:

- Thảo Trang, con thấy thái độ của chị Thảo con ra sao?

Thảo Trang ngồi xuống bên mẹ ngơ ngác hỏi:

- Sao là sao?

Bà Lệ trầm ngâm:

- Má thấy dạo này thái độ thằng Khải lạ lùng lắm, má sợ vợ chồng nó có chuyện lục đục với nhau.

Thảo Trang nhú mày:

- Dâu nào, con thấy anh Khải và chị Thảo hạnh phúc, tâm đầu ý hợp lắm mà.

Bà Lệ lắc đầu:

- Không, linh cảm cho má biết giữa 2 vợ chồng nó có cái khác thường. Con có thấy là thằng Khải ít khi nào nói chuyện với con Thảo không?

Thảo Trang gật đầu ngẫm nghĩ 1 chút chột nó reo lên:

- Đúng rồi, nhưng mà này, má có biết sao hôn. Con nghe anh Tâm bạn anh Khải nói là trước khi cưới chị Trinh Trinh, anh Khải ảnh có yêu 1 người rồi.

Bà Lệ thở dài:

- Má cũng biết chuyện đó. Nhưng con trai mà, thằng nào không có 2, 3 mỗi tình trước khi cưới vợ!

Thảo Trang cắn môi:

- Có lẽ ảnh chưa yêu chị Thảo. Hay là ảnh mang mặc cảm nghèo hơn chị?

Bà Lệ gật đầu:

- Má cũng lo như vậy. Tội nghiệp cho con Thảo.

Thảo Trang trở mặt:

- Sao má lại nói vậy?

Bà Lệ vuốt tóc con:

- Con chưa hiểu đâu, cái gì khổ hơn người con gái sống bên chồng mà chồng không thương tưởng.

Thảo Trang mỉm cười:

- Má đừng lo chuyện đó. Anh Khải và chị Thảo mùi lắm kìa. Lúc này ảnh bảo chỉ vào ủi đồ cho ảnh rồi còn xịt nước dầu thơm cho ảnh nữa.

Bà Lệ bật cười cốc nhẹ đầu con:

- Cái con này, sao lại tò mò xen vào chuyện vợ chồng của người ta chứ? Đấy! Khải nó đánh cho có ngày.

Thảo Trang hất mặt:

- Con không sợ anh Khải nữa đâu. Bây giờ con có chị Thảo làm đồng minh rồi.

Bà Lệ mỉm cười không nói. Lời Thảo Trang vừa phân qua có làm cho bà yên lòng đấy nhưng không hiểu sao bà vẫn mang máng hoài nghi. Dường như có 1 điều gì đó bất thường đang diễn ra giữa Lê Khải và Trinh Trinh. Song điều bất thường đó là điều gì bà không tài nào đoán nổi. Mà nếu bà có đoán bà cũng sẽ không thể nào dám ngờ nó lại là như vậy.

Lê Khải mỉm cười nhún ga, rồ xe phóng tới. Bên kia vệ đường Dạ Thảo vẫn vô tư cười nói với mấy người bán kẹo bánh, chợt nghe tiếng xe tăng rít bên tai nàng mới giật mình quay lại. Khải vẫn ngồi trên xe đưa tay vẫy gọi:

- Dạ Thảo, Dạ Thảo

Nàng mừng rỡ bỏ mặc các bạn chạy đến bên chàng cười toe toét. Trên tay nàng bịch cốm nhỏ đong đưa:

- Ủa! Anh Khải, anh đi đâu đây vậy?

Khải nhìn nàng mỉm cười không nói. Tự dưng chàng thấy yêu cái tính trẻ con hồn nhiên này của nàng quá. Không diêm dúa phấn son, giản dị bình thường mà đẹp xinh vô hạn.

- Anh Khải, anh cười em gì vậy?

Dạ Thảo giậm chân kêu lên. Khải giật mình chớp mắt:

- Em đang làm gì đó?

Nàng lùi lại sau 1 bước, dáng bẽn lẽn nàng quay quay bịch cốm nhỏ trong tay:

- Em đang chờ gánh nước.

Bây giờ Khải mới nhìn xuống y phục của nàng. Một chiếc áo hoa củ kỹ, 1 chiếc quần đen ướn át xắn cao quá gối để lộ ra 1 cặp bắp chân thon lẳn chắc nịch. Chàng nghe thương bàn chân nhỏ lấm tẩm những hạt cát nhỏ kia.

- Kìa anh Khải, sao hôm nay anh có ~ thái độ kỳ lạ vậy? Bộ lần đầu anh thấy em gánh nước hay sao?

Khải kéo nàng lại gần, dùng khăn chặm khô ~ giọt mồ hôi long lanh trên thái dương của nàng giọng đùa giỡn:

- Không phải lần đầu anh nhìn thấy em gánh nước, mà là lần đầu anh nhìn thấy em ăn quà vặt.

Lạ lùng thay, Dạ Thảo không có vẻ thẹn thùng, cùng kêu lên 1 tiếng vui:

- Ủa! Vậy mà em quên mất chứ. Ăn cốm đi anh Khải.

Nói xong nàng bẻ miếng cốm làm 2 chia cho chàng một nữa. Không nhịn nổi, Khải cười ngất, đón phần cốm của mình bỏ vào miệng nhai gọn lỏn, xoa 2 tay vào nhau chàng bảo nàng:

- Anh muốn chờ em lại đây 1 chút, em có đi được không?

- Được, anh chờ em 1 chút.

Chẳng đợi chàng trả Lời, nàng co chân vọt chạy, mái tóc kẹp lỏng sau lưng nhấp nhô theo từng bước nhảy. Khải còn kịp nhìn thấy bết mồ hôi ướt đẫm lưng nàng. Chàng cúi xuống kiếng xe soi mặt mình trong ấy. Một thanh niên đẹp trai gương mặt răn rỏi tự tin đang nhìn lại chàng bằng đôi mắt buồn thăm thẳm. Chàng sắp có 1 quyết định chẳng biết đúng hay là sai? Bất hạnh hay là hạnh phúc đang đón chờ chàng sau cái quyết định này?

- Anh Khải, em xong rồi đây, anh định chở em đi đâu vậy?

Khải lặng lẽ nhìn nàng. Vẫn bộ đồ hôm nào nàng mặc cùng anh đi chơi biển Vũng Tàu. Tội nghiệp nàng chỉ có mỗi 1 bộ đồ này là tinh tươm nhất. Không để nàng đọc được tâm sự của mình chàng vờ mỉm cười giả lả:

- Má đâu em?

Dạ Thảo cúi đầu:

- Dạ Má em đi chợ rồi.

- Lên đây.

Khải nổ máy xe. Dạ Thảo bước lên. Chiếc xe vọt lao đi êm như gió. Phía sau mấy cô bán quán vừa chụm đầu vào nhau bàn tán. Chê bai hay là đang ganh tị?

Xe chạy được 1 lúc xa. Dạ Thảo mới dám úp mặt vào lưng chàng cười khúc khích:

- Thảo hật là hú vía.

Khải nghe toàn thân lâng lâng trong 1 cảm giác dễ chịu ngọt ngào. Giọng chàng ấm như nắng ban mai:

- Sao mà em hú vía

Vòng tay nàng siết chặt hông chàng:

- Hôm đi Vũng Tàu về, em cứ nghĩ đến anh. Mấy lần suýt lộ ra với má, may mà em nói lảng kịp.

Giọng chàng chột nghiêm trang:

- Dạ Thảo, anh nghĩ là đã đến lúc em nói thật chuyện này cùng má.

Dạ Thảo giật mình:

- Không được đâu! Má đánh em chết.

Khải lắc đầu:

- Má hiền lắm không đánh em đâu

Nàng thở dài:

- Má không đánh em thì má sẽ buồn, sẽ khổ vì em dám cãi lời má dặn.

Phải chi anh chưa vó vợ em đã

Khải quay lại nhìn nàng:

- Em nghe lời anh về thưa lại với má là anh xin phép được cưới em làm vợ.

Dạ Thảo lại giật mình, xuýt rơi xuống đất:

- Anh Khải, anh không đùa em đó chứ?

Giọng chàng trang trọng:

- Không, làm sao anh đùa với em được chứ? Em nghe anh hỏi đây: Em có đồng ý cho anh cưới em làm vợ không?

Dạ Thảo run run:

- Nếu không đồng ý sao hôm đó em lại

Khải nắm lấy tay nàng, thấy bàn tay nàng lạnh giá, chàng mỉm cười:

- Em an tâm, mọi chuyện để mặc anh lo. Bây giờ anh đưa em đi xem nhà mới của tụi mình.

Dạ Thảo bật khóc:

- Nhưng má em đã nhất quyết gả em cho anh Út Trọng rồi.

Giọng Khải gầm lên hung dữ:

- Không, em chỉ được phép làm vợ anh thôi, em hiểu không?

Đầu nàng gật nhẹ trên lưng chàng:

- Em hiểu

Chàng dừng xe lại trước 1 căn nhà 2 tầng lâu năm ở mặt tiền thành phố, mỉm cười bảo nàng:

- Lau nước mắt đi, rồi cùng anh tham quan nhà mới của mình.

Dạ Thảo ngơ ngác nhìn quanh rồi chột kêu lên sừng sốt:

- Ôi, anh định mua căn nhà lớn thế này ư?

Khải gật đầu khoát tay nàng bước vào nhà. Thật ra thì căn nhà này không lớn lắm nhưng được xây cất tân thời, tiện nghi sang trọng lại sát mặt tiền thuận bề buôn bán. Chủ căn nhà này không phải bán vì túng thiếu mà ông ta bán nhà để được đoàn tụ cùng con bên Pháp. Đầu tháng này là ông đã lên máy bay đi xuất ngoại rồi.

Là chỗ quen thân với ông Vạn Hưng Long, biết Khải mua căn nhà để mở hiệu thuốc, ông ta vui vẻ sang lại ngôi nhà với toàn bộ đồ đạc dùng với giá rẻ như cho: 13 cây vàng.

Khải không nhờ mình mua được căn nhà với giá rẻ Như vậy, anh lập tức chòng tiền không cò kè thêm bớt. Đợi ông ta đi rồi là cho đăng bảng mở hiệu thuốc ngay.

- Anh Khải, ông Thành thật là tốt bụng và dễ dãi hả anh?

Dạ Thảo khẽ bảo với chàng khi 2 người cặp tay nhau bước xuống thang lầu. Khải nhìn nàng trù mến:

- Vì anh đi với em nên ông ta mới dễ dàng và bán rẻ như vậy đó.

Dạ Thảo thở dài:

- Anh giàu quá, những 13 cây vàng mà còn la rẽ. Trong lúc cả đời em không biết đến 1 phân vàng.

Giọng nàng thật tình không pha 1 chút gì tà ý. Khải đưa mắt ngăm địa hình:

- Em nghĩ sao nếu anh quyết định mở hiệu thuốc ở đây?

Dạ Thảo đưa mắt nhìn quanh rồi lắc đầu:

- Em không biết nữa. Em chỉ là cô gái gánh nước mướn vừa nghèo vừa dốt làm sao trả lời anh cho được?

Khải bẹo má nàng:

- Rồi em sẽ quen thôi. Dạ Thảo, anh sẽ lấy tên em đặt cho hiệu thuốc của mình. Em sẽ là bà chủ ở đây.

Nàng kêu lên sợ Hải:

- Không được đâu. Em không dám, em sợ Minh làm mất tiền của anh. Em chẳng có tiền để đền lại cho anh.

Khải nghiêm sắc mặt:

- Em nói gì lạ vậy Dạ Thảo? Của anh không phải là của em sao? Em đừng nói 1 câu gì hết, mọi việc để anh lo. Còn bây giờ nếu em không dám thừa với má, anh sẽ thừa.

Dạ Thảo tái mặt xoa tay lia lịa:

- Không, không để em nói, anh mà bước vào nhà là má em đuổi ra ngay.

Gương mặt lúc đó trông thật là tội nghiệp. Khải bật cười, ngồi vào yên xe:

- Thì em nói. Anh có giành đâu mà hét lớn dữ vậy? Nhưng anh nói rồi, anh sẽ phải là chồng của em vĩnh viễn.

Thảo không nói gì, nàng còn bận tâm nghĩ đến cảnh má mình nổi giận tam bành khi nghe nàng nói. Nàng liều lĩnh quá mà Khải cũng vậy. Những lúc anh ấy trợn mắt lên trông thật là đáng sợ. Anh đòi cưới nàng làm vợ, đó là điều nàng mơ ước nhất đời, nhưng sao mà đột ngột và lạ lùng như từ cung trăng rơi xuống.

Lòng hoang mang sợ Hải. Dạ Thảo thấy mình như thể đang say. Tất cả mọi thứ diễn ra như 1 giấc mộng chập chờn. Khải cưới nàng làm vợ? Còn Trinh Trinh vợ của chàng, chàng để ở đâu hả Khải.

- Dạ Thảo, Dạ Thảo.

Khải phải gọi đến lần thứ hai nàng mới giật mình tỉnh trí, sững sờ nhận ra mình đã đến hẻm nhà. Chàng nắm lấy tay nàng:

- Thảo, những lời anh nói với em hôm qua là sự thật đó. Nếu má tha tội, anh sẽ vào gọi má, xin má chọn ngày lành để 2 đứa mình thành vợ thành chồng.

Dạ Thảo gật đầu. Khải lại móc tay lấy ra 1 xấp tiền đặt vào tay nàng. Dạ Thảo giật mình đẩy ra:

- Ở kìa! anh Khải, anh làm gì vậy?

1 tay chàng nắm lấy tay nàng, 1 tay chàng đặt xấp tiền lên đó. Nhìn thẳng vào mắt của nàng, chàng nói gần từng tiếng:

- Anh không muốn vợ của anh đi gánh nước mướn cho người ta nữa.

Dạ Thảo rút tay về nhưng không được, nàng ấp úng:

- Em ... Em ... không ...

Chàng nghiêm giọng:

- Là vợ, em không được cãi lời chồng, ngày mai anh chờ em ở nơi hẹn cũ.

Dạ Thảo, anh hy vọng ở em.

Khải buông tay nàng. Dạ Thảo bối rối mân mê sắp tiền. Khải rờ máy xe mỉm cười:

- Ngoan nghe lời anh mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi. Anh đi đây.

Nói xong Khải cho xe nổ máy vọt đi nhanh. Dạ Thảo tần ngần nhìn theo 1 lúc lâu rồi quay lưng trở gót đi chậm chậm vào con hẻm nhỏ.

Trời ơi! Nếu như má nàng từ chối, không nhận lời Khải cầu hôn thì sao? Dạ Thảo lo sợ nghĩ thầm. Viễn cảnh được sống sung sướng giữa vòng tay thương yêu của chồng đã làm cho tâm hồn nàng bay bổng. Chấm dứt cuộc sống nghèo khổ rất vai vì những đôi nước nặng oằn lưng. Ôi con cầu mong phật trời phù hộ cho má con thay lòng đổi ý chấp nhận duyên con.

Má ơi, xin má hãy thương con mà tha thứ cho Khải. Nếu má chẳng bằng lòng thì ... thì có lẽ con cam phận bất hiếu. Dạ Thảo rùng mình khi mình vừa có ý nghĩ bỏ mẹ trốn theo chàng. Nhưng ... nhưng nàng không còn con đường nào khác, nàng đã yêu Khải đến mức quên hết mọi thứ trên đời. Bằng mọi giá nàng sẽ phải là vợ của Khải. Không làm vợ chàng có lẽ nàng không sống nổi.

- Cô Thảo, cô mới đi chợ về đó à?

- Ủa! - Dạ Thảo lùi lại ngạc nhiên trốgn ngực đập vang thành thạch trong lồng ngực, nàng lắp bắp - Anh Út, anh mới về đó hả?

Phải, chàng trai vừa từ trong nhà đi ra tay cầm chiếc bay chính là Trọng. Chàng trai từng mang lễ vật sang hỏi cưới nàng làm vợ bị nàng từ chối rồi

thất tình bỏ xứ đi xa. Lớn hơn, cao hơn trắng hơn và chững chạc hơn nhiều.

Út Trọng cũng sững sờ không khác chi nàng. Chàng không ngờ chỉ mới có 1 năm mà Dạ Thảo đã hoàn toàn thay đổi. Nàng đẹp, đẹp đến mức khiến chàng đờ đẫn. Phải 1 lúc lâu mới lắp bắp thành lời:

- Dạ Tôi mới về hồi sáng. Còn cô Thảo, cô đi đâu về mà ... mà đẹp thế này?

Dạ Thảo chớp mắt, nàng đã trấn tĩnh được phần nào

- Tôi đi công chuyện, ủa má tôi đâu rồi anh Út?

Út Trọng xoa xoa 2 bàn tay vào nhau bối rối:

- À, Bác Tư vừa mới đi chợ. Bác nhờ tôi coi nhà dùm. À! Cô Thảo, cô ra sau xem tôi vừa xây cho cô 1 bồn hoa, cô coi có đẹp không?

Dạ Thảo theo chân UThảo ra sau. Nhìn chiếc bồn hoa nhỏ xinh xinh hình lục giác nàng không khỏi ngậm ngùi thầm nghĩ: “Anh UThảo ơi, anh chỉ hoài công vô ích thôi. Mai một tôi đâu còn ở đây để ngắm hoa trong bồn anh nữa.”

- Sao cô Thảo? cô có vừa ý không?

UThảo nhìn nàng háo hức. Nàng khẽ nở 1 nụ cười:

- Đẹp lắm, nhưng

UThảo hồi hộp:

- Nhưng sao hả cô Thảo?

Không nở nói thẳng ra, Thảo chuyển câu trả lời theo hướng khác:

- Nhưng tiếc quá không có bông.

UThảo thở phào:

- Thảo ờng chuyện gì? Không có rồi sẽ có. Thời gian còn dài mà cô Thảo.

Thảo chợt quay sang hỏi:

- Anh Út không đi làm ở Long Khánh nữa sao?

Út mỉm cười lắc đầu ngượng nghịu:

- Tôi không đi nữa đâu. Cô Thảo nè ...

Chàng chột xích lại đưa tay gãi tóc hồi lâu rồi thu hết can đảm nói với nàng:

- Năm ngoái má tôi sang nhà cô Thảo, hỏi Thảo cho tôi, Thảo từ chối tôi buồn quá mới bỏ nhà lên Long Khánh làm ăn. Tưởng sẽ bớt buồn nhưng không ngờ lên trên đó tôi càng thấy buồn thấy nhớ Thảo nhiều hơn.

Biết UThảo nói thật, Dạ Thảo nghe trong lòng áy náy vô cùng. Nhưng anh UThảo ơi, đôi mắt nàng nhìn chàng buồn bã, anh lại sắp thất vọng nữa rồi.

Trọng vẫn vô tình nói tiếp:

- Hôm tuần trước có nhận thư, má tôi bảo là Thảo đã đổi ý, kêu tôi về để bàn chuyện hôn nhân. Tôi mừng quá Thảo ơi và tôi đã nói với má tôi cho 2 đứa mình cưới nhau trước tết. Tôi sẽ không ở Long Khánh nữa, tôi ở nhà luôn với Thảo, Thảo có chịu không?

Tin như sét đánh ngang tai, Dạ Thảo bàng hoàng lão đảo. Má ơi sao má lại nhận lời, má nỡ làm lỡ dở duyên con.

- Cô Thảo, cô làm sao vậy?

UThảo hốt hoảng nắm lấy tay nàng khi nhìn thấy mặt nàng biến sắc. Dạ Thảo khẽ gỡ tay chàng, khàn giọng hỏi:

- Má tôi đâu rồi?

UThảo cười bẽn lễn:

- Cô Thảo, nói cô đừng cười. Tại tôi nôn cưới cô làm vợ quá. Nghe nói cô đồng ý, tôi hối má tôi cưới ngay. Nói thiệt với cô, bác tư với má tôi lên chợ tìm thầy coi ngày làm đám cưới cho tụi mình rồi đó.

Trời! Dạ Thảo đưa tay ôm đầu choáng váng. Trời đất quay cuồng, nàng té ngã ra sau:

- Thảo, cô trúng gió rồi phải không? - U Thảo luống cuống đỡ nàng vào chiếc giường tre - Thảo, cô uống nước đi.

Chàng kê ly nước sát môi nàng lo lắng. Dạ Thảo lắc đầu yếu ớt:

- Không, tôi không sao.

- Ủa, Thảo sao vậy con?

Bà Tư vừa đi chợ về nhìn thất con nằm trong vòng tay của Trọng, bà cất lời nhắc khéo trong lúc bà Sáu má Trọng tươi cười đặt chiếc nón xuống bàn:

- Thảo rộng, con làm gì con Thảo giận vậy?

Trọng lúng túng. Anh đỡ nàng nằm xuống giường đứng dậy nói thanh minh:

- Dạ Thảo bị mệt má à!

Rồi chàng nôn nóng đến gần mẹ, hạ giọng hỏi:

- Chừng nào má?

Bà Sáu quay sang cười với bà Tư đang ngồi thao đầu cho Thảo. Nàng vờ nằm yên, lắng nghe lời đối thoại của mọi người.

- Đó, chị xem. Tôi chưa thấy ai nôn cưới vợ như cái thằng con tôi cả.

Bà Tư cười xởi lởi:

- Con trai mà chị! Trọng nè, để bác nói cho mà mừng. Bác và má cháu đã tìm được ngày cho 2 đứa bây rồi đó.

Trọng nhảy lên như con nít:

- Ôi, được rồi hả bác, mà bao giờ lận?

Bà Sáu lờm con mắng yêu:

- Đàng hoàng 1 chút lại con. Làm gì mà nhảy lên như khi vậy. 20 ngày nữa. Vừa ý cậu chưa?

Trọng xoay người bèn lên:

- Dạ chịu.

Bà S cất cái nón đứng dậy:

- Thôi về đi, nói cho ba mà ổng biết rồi lo chuẩn bị. Chộn rộn vậy mà tới hồi nào hổng biết.

Bà xoay sang cười với bà Tư:

- Thôi xin phép chị Tư tôi về.

Bà Tư cũng lật đật đứng dậy tiến chân:

- Dạ, chị Sáu về, mọi chuyện chúng ta cứ vậy mà tiến hành.

Trọng khoanh tay lễ phép:

- Dạ Thưa bác Tư cháu về. Tối cháu sẽ qua thăm em Thảo.

- Ủ

Bà Tư gật đầu dễ dãi. Chờ cho 2 người đi thật xa mới quay trở về nhà. Trên mặt nở 1 nụ cười mãn nguyện.

- Má, sao má lại gã con cho anh Thảo?

Dạ Thảo đã ngồi dậy, mắt lờng trờng, chờ bà vào là hỏi ngay. Bà Tư chưng hửng:

- Ủa, sao con lại hỏi má như vậy? Chứ hông phải con đã nói với má là con chịu thẳng Thảo rồi sao?

Dạ Thảo cúi đầu:

- Con c o nói nhưng sao má lại làm nhanh như vậy.

Bà Tư ngồi xuống bên con thủ thỉ:

- Dạ Thảo, năm nay con đã 24 tuổi rồi còn gì? – Bà mỉm cười nói tiếp – Má cũng không ngờ bên nhà ấy làm gấp như vậy. Nhưng má thấy vậy càng hay. Con yên bề yên phận rồi má cũng yên lòng. Chớ để tình trạng này hoài má cũng lo.

Dạ Thảo ngạc nhiên:

- Má lo gì?

Bà Tư thở Dài:

- Má lo thẳng Khải nó lại đến quỵến rũ con. Con nhẹ lòng chiềi theo ý nó thì khổ cả 1 đời con à!

Dạ Thảo không dám nhìn thẳng vào mặt bà Tư:

- Nhưng con không yêu anh Thảo. Làm sao con làm vợ của ảnh cho được?

Bà Tư vuốt tóc con:

- Không yêu rồi sẽ yêu. Như má đây, ngày trước có biết yêu là gì đâu, vẫn sống 1 đời hạnh phúc với ba con.

Dạ Thảo cố tìm cách đê/ hoãn binh:

- Sao má không để sang năm, có thể từ từ rồi con yêu anh Thảo.

Bà Tư lắc đầu:

- Nhưng bây giờ mọi chuyện đã xong. Má đã nhận tiền cưới của người ta. Con xem, má và má thằng Thảo lựa cho con cặp áo dài này có đẹp không chứ?

2 xấp vải đồ xuống tay nàng lạnh ngắt làm tê tái cả tâm can. Bà Tư khoát thử tấm vải lên người nàng gật đầu nói.

- Đẹp lắm, Dạ Thảo, màu hồng và màu đỏ này thật hợp với con. Six bóng mỹ loại i đó. Má và chị Sáu phải đi cả buổi mới tìm được màu vừa ý.

Dạ Thảo thở dài đẩy xấp vải ra sau:

- Má ơi, má hại con rồi.

Bà Tư chưng hửng:

- Sao con lại nói như vậy?

Nàng oà khóc:

- Con không nói, má cũng biết là con yêu anh Khải. Con không lấy ai khác nữa đâu.

Bà Tư xếp 2 tấm vải lại để gọn vào 1 góc, cất tiếng vỗ về:

- Má biết, nhưng thằng Khải nó đã phụ con. Nó có vợ khác. Con còn yêu thương làm chi nữa? Nghe lời má, ưng thằng Thảo đi con. Thằng Thảo tuy không giàu bằng thằng Khải thiệt nhưng nó biết lo biết tảo tần gách vát.

Dạ Thảo vụt cắt ngang:

- Không, con không yêu anh Trọng. Con yêu anh Khải, má ơi, anh Khải không phụ con, anh nói là sẽ cưới con làm vợ.

Bà Tư trợn mắt ngó sững nàng rồi phì cười:

- Nó nói vậy mà con tin nó sao? Không đâu con ơi, con trai nó lọc lừa, mồm mép lắm, chưa chiếm được con họ sẵn sàng hứa 100 điều, nhưng khi chiếm được con rồi thì 1 điều họ cũng chẳng thèm thực hiện.

Dạ Thảo lắc đầu:

- Không đâu má ơi, anh Khải không phải là hạng người như vậy đâu.

Bà Tư hơi xẵng giọng:

- Nhưng dù cho nó có là 1 thanh niên đứng dẫn đàn hàng đi nữa, nó cũng không thể cưới con làm vợ đâu mà con hòng hy vọng đợi chờ. Má nhất định rồi, con lấy thằng Thảo, bằng không thì đừng nhìn mặt má nữa.

- Má.

Nhưng bà không buồn quay lại. Dạ Thảo gục người xuống gối nghẹn ngào. Giông tố đã nổi lên rồi!

Chương 4

- Thảo ơi, ngủ chưa con.

Vừa về đến nhà, bà Tư đã cất tiếng gọi vang. Không có tiếng trả lời, bà đẩy cửa bước vào cười nói:

- Cái con này, mới đó mà đã ngủ say rồi, ăn trộm vô khiêng hết nhà cũng ... ơ ...

Bà chột ngừng lời ngơ ngác nhìn quanh. Nhà trống không.

- Con Thảo đâu rồi cà?- Bà kêu lên ngạc nhiên rồi tặc lưỡi – Lại sang nhà con Châu tán dóc rồi đây. Đám cưới đến nơi rồi mà hổng lo gì ca?

Bà bỏ dép, giũ giũ chân cho sạch cát rồi leo lên giường giăng mùng, thiu thiu ngủ. Nhưng vừa chợp mắt lim dim bà bỗng giật mình ngồi dậy lẩm bẩm: Lạ chưa, hết chương trình Tivi rồi sao chưa thấy con Thảo về cà? có khi nào ... Bà không dám nghĩ hết, lật đật đi đến tủ quần áo xem xét rồi thở Dài nhẹ nhõm.

Lạ trời, quần áo còn nguyên. Nhưng ... bà chau mày khó nghĩ: Nó đi đâu cà? Bà ngồi xuống giường lẩm bẩm: Từ hôm qua đến nay nó nằm bẹp dí trên giường không ăn uống. Vậy mà bà mới sang nhà hàng xóm nói chuyện 1 chút nó lại biến mất tiêu.

Bà Tư bực mình toan bước ra ngoài tìm kiếm. Chợt bà đứng sững lại kêu lên ngờ ngàng, trợn mắt nhìn người thanh niên mới bước vào.

- Dạ, cháu chào bác.

Chàng ta quanh tay lễ phép. Bà Tư lùi lại rồi chột bước lên, giọng rần đanh:

- A! Cậu Khải, Đêm hôm tăm tối cậu đến đây làm gì?

Khải bước hẳn vào nhà, cúi đầu nói nhỏ nhẹ:

- Dạ Cháu dắt em Thảo đến để xin lỗi bác và nhân tiện cháu muốn thưa với bác 1 việc.

Bà Tư kêu lên ngạc nhiên:

- Con Thảo nó ở đâu?

Rồi bà vụt đứng dậy hét lớn:

- Này cậu Khải, tôi nói cho cậu biết nhé, nếu cậu còn đến rủ rê dụ dỗ con gái tôi 1 lần nữa, tôi sẽ mượn công an đến bắt cậu đó.

Từ ngoài cổng Dạ Thảo lao vào như tên bắn. Nàng nắm lấy tay bà Tư nói van lơn:

- Má, xin má đừng lớn tiếng với anh Khải, không phải lỗi của anh Khải đâu mà.

Bà Tư hất mạnh tay con:

- Vậy chớ lỗi của ai? Thảo, này giờ con đi đâu há? Tại sao má đã cấm con mà con cãi lời má ha?

Dạ Thảo tức tưởi nói lại:

- Tại con yêu anh Khải. Má ơi, con không chịu lấy ai đâu. Con chỉ làm vợ anh Khải thôi.

“Bốp “ Một cái tát đã làm nàng choáng váng. Khải bước lên kịp thời đỡ lấy nàng. Bà Tư quát lớn:

- Cậu về đi, đây là chuyện riêng của mẹ con tôi.

Khải vẫn không rời Dạ Thảo, chàng nắm tay nàng bước lên:

- Bác Thảo, cháu biết là cháu có lỗi, nhưng xin bác bớt nóng, cháu có chuyện muốn thưa cùng bác.

Bà Tư hằm hằm ngồi xuống chiếc giường:

- Cậu còn muốn nói gì nữa? Cậu đã có vợ, cậu còn đến đây để làm gì? Cậu làm khổ mẹ con tôi!

Khải cùng Dạ Thảo bước lên. Chàng quỳ xuống chân giường, nắm lấy tay bà Tư:

- Dạ Phải, con đã có vợ, nhưng mong bác thông cảm cho con, đó là do sự bắt buộc của mẹ con > Con không yêu vợ, con chỉ yêu Dạ Thảo. Bác thương con, thương Dạ Thảo mà cho phép chúng con chung sống với nhau. Xa Dạ Thảo, con chết mất bác ơi.

Giọng nói chân tình, ánh mắt thiết tha của chàng đã làm bà Tư bối rối. Bà ngược nhìn Dạ Thảo rồi nhìn Khải thờ dài không nói. Dạ Thảo nắm tay mẹ năn nì:

- Má, má thương con nghe má

Bà khẽ lắc đầu:

- Không được, nói gì thì nói. Cậu cũng đã có vợ rồi. Con Thảo vào nhà trong giảng mừng đi ngủ.

- Bác!

Khải lay mạnh tay bà. Bà khẽ gỡ tay chàng:

- Cám ơn cậu đã yêu thương con gái của tôi, nhưng nó có nơi có chỗ rồi. Chắc cậu cũng biết mười mấy ngày nữa là đến đám cưới của nó. Bữa đó nếu cậu rảnh ...

Khải lắc đầu cắt ngang:

- Không bác ơi, năm ngày nữa là đến ngày cưới của con và Dạ Thảo rồi. Bác đừng cắt chia duyên con tội nghiệp.

Bà Tư giật mình:

- Cậu nói cái gì? Pháp luật nào cho phép cậu cưới vợ lần 2?

Lê Khải kiên quyết:

- Đám cưới của con và Dạ Thảo không cần pháp luật nào công nhận. Chỉ cần trái tim chúng cháu công nhận nhau là đủ rồi.

Bà Tư cười lạt:

- Kể cả cha mẹ cũng không cần ư?

Dạ Thảo chột xen vào:

- Phải má ơi, nếu má không đồng ý gả chính thức con cho anh Khải, con cũng bỏ nhà theo anh Khải mà thôi.

- Con khốn ...

Bàn tay bà Tư giơ cao, Khải vội vàng chụp lấy tay bà:

- Bác, xin bác đừng đánh em Thảo. Con hứa sẽ lo lắng cho em Thảo tất cả. Con sẽ không để em Thảo phải khổ. Con đã sang 1 căn nhà 2 tầng cho em Thảo đứng tên ở đường Duy Tân rồi.

Thảo cũng quỳ xuống chân bà:

- Má ơi, má không đồng ý cũng muộn màng rồi, tụi con đã chung sống với nhau như chồng vợ từ lâu rồi.!

- Trời!

Bà Tư bật ra sau kêu lên thảng thốt:

- Thảo ơi, con giết má chết luôn đi.

- Bác, bác tỉnh dậy đi bác - Khải đưa tay cuốn gọn cái mùng, giật tóc mai cho bà tỉnh dậy - Bác ơi, lỗi tại con, hôm ấy ở Vũng Tàu, con vì không giữ được nên ...

- Thôi - Bà Tư mơ/ mắt đưa tay cắt ngang - Đủ lắm rồi. Thảo! Hừ, thật má không ngờ mà.

Dạ Thảo cúi đầu mân mê vạt áo. Chợt cánh cửa tre mở Kẹt 1 cái, rồi Út Trọng bước vào nhìn quanh ngơ ngác:

- Ủa? Trời ơi! Bà Tư làm sao vậy nè.

Chàng gạt Khải sang 1 bên chạy đến bên bà Tư kêu lên lo lắng:

- Bác Thảo! Bác làm sao vậy?

Bà Tư mở Mắt nhìn thấy Trọng, tự động bà trào nước mắt, ngẹn ngào:

- Thảo ơi, con đi đâu về vậy?

Trọng cúi đầu bẽn lẽn:

- Dạ, con chạy đi đưa thiệp mời mấy dì con lên dự đám cưới. Lúc về ngang đây thấy nhà còn đèn sáng, con ghé vào thăm bác và em Thảo, con có mua mấy cái bánh bao. Bác khỏe chưa, con đỡ bác ngồi dậy ăn bánh nhé!

Trong lúc Trọng nói chuyện với bà Tư, Dạ Thảo đã kịp trao cho Lê Khải tia nhìn đầy ý nghĩa. Giờ nghe Trọng nói vậy, Khải bước lên vỗ vai Trọng mỉm cười nói:

- Anh bạn, anh bạn là ai mà nửa đêm vô nhà người ta đường đột quá vậy?

Bây giờ Trọng mới chú ý sự có mặt của Khải. Anh đưa mắt nhìn gã thanh niên đẹp trai, ăn vận bảnh bao đứng bên cạnh người vợ sắp cưới của mình mà hoang mang không hiểu gì cả. Trọng kêu lên ngạc nhiên:

- Bác Thảo, anh này là ai vậy?

Bà Tư chống tay ngồi dậy, lúng túng không biết trả lời sao về sự có mặt của Khải trong nhà này vào lúc giữa khuya này. Khải lại mỉm cười vòng tay nói với bà Tư:

- Thảo hứa má, để con trả lời cho.

Chàng quay qua nheo nheo mắt bảo Trọng:

- Tôi là con rể nhà này, chồng sắp cưới của Dạ Thảo. Còn anh, anh là ai?

Út Trọng tưởng chừng đất sâ/p dưới chân, anh há hốc mồm lắp bắp:

- Ủa? ... Sao lạ vậy? Thảo là vợ sắp cưới của tôi mà! Chỉ còn không quá 20 ngày nữa là tôi với nàng làm đám cưới với nhau rồi. Sao anh nói gì kỳ vậy?

Khải cho tay vào túi móc thuốc hút, phả 1 hơi khói chàng nói với vẻ tự tin.

- Có gì đâu mà kỳ? 20 ngày nữa ông bạn cưới vợ. Còn tôi 5 ngày nữa. Vậy thì trong cuộc chiến này anh nên tự rút lui trước thì hơn.

Mặt Tr tái xanh, chàng nheo mắt hỏi Dạ Thảo:

- Dạ Thảo, chuyện này có đúng không vậy?

Thảo bậm môi, gật đầu nhẹ nhẹ không đáp. Tr quay sang hỏi bà Tư:

- Bác Thảo, chuyện này là sao? Cháu không hiểu gì cả?

Bà Tư đặt tay lên vai chàng nói khó khăn:

- Cháu về ngủ đi, đừng nói cho má cháu biết gì cả. Ngày mai bác sẽ nói cho cháu nghe. Hiện tại lòng bác rối rắm lắm đây.

UThảo ngần ngừ:

- Nhưng chuyện này là sao? Cháu thấy nó thật là kỳ cục.

Khải cũng bước lên vỗ vai Tr thân mật:

- Thảo heo tôi thì chuyện này chẳng có gì kỳ cục và khó hiểu cả. Đơn giản là tôi và Thảo yêu nhau từ lâu rồi, nhưng vì 1 chuyện hiểu lầm nhỏ, Thảo giận tôi và định lấy anh để trả thù tôi. Nhưng bây giờ tôi đã đến và nói cho Thảo hiểu rõ. Thế là năm ngày nữa chúng tôi lại cưới nhau, ngắn gọn và dễ hiểu phải không?

Mặt tái xanh, Tr lùi dần ra cửa vụt la lớn:

- Các người lừa dối tôi, tôi phải về nói với má tôi mới được.

Rồi anh bỏ chạy đi nhanh. Bà Tư nhìn theo thở dài cất tiếng than:

- Thảo ơi bây làm khổ tao rồi. Tao biết ăn làm sao, nói làm sao với chị Sáu đây?

Khải ngồi xuống bên giường nắm lấy tay bà:

- Má, chỉ cần má đồng ý. Còn mọi chuyện cứ để con lo.

Bà Tư nhắm mắt, đôi giòng lệ tuôn trào đôi má nhăn nheo, bà quay lưng vào vách không trả lời.

Lê Khải và Dạ Thảo nhìn nhau môi thoáng nở nụ cười đăt thẳng.

Thấy Trinh Trinh cặm cụi mãi bên khung thêu, bà Lệ tò mò lên tiếng.

- Thảo Thảo, con thêu gì mà mấy nay má thấy con thêu mãi vậy?

Trinh Trinh ngẩng đầu lên mỉm cười lễ phép nói:

- Dạ, con thêu cái áo dài cho em Trang > Má xem con chọn màu xanh ngọc này có hợp với nước da của em Trang không má?

Bà Lệ bỏ cuốn sách xuống ghế, nhìn sang cười vui vẻ:

- À! Con lựa màu màu đó hay lắm. Con Trang thấy thế nào nó cũng vừa ý cho coi.

Trinh Trinh mỉm cười cúi xuống khung thêu. Bà Lệ cầm cuốn sách lên định coi thiếp. Nhưng chợt nhớ điều gì bà lại đặt quyển sách xuống, tháo cặp kiếng ra khỏi mắt, bà gọi Trinh Trinh:

- À! Trinh Trinh nè, con có để ý hôm rày thằng Khải đi đứng bất cần không?

Nghe nhắc đến chồng, ánh mắt nàng như có ánh mây đen che phủ. Làm sao mà nàng không biết. Gần 1 tháng nay Khải bỏ nhà đi liên tục. Vừa mờ sáng là chàng đã đi đến tối mịt mới về. Hiếm có khi nào chàng về nhà trước 7 giờ. Không bữa nào chàng ăn cơm nhà do nàng nấu.

- Thảo, con có nghe má nói không?

Nghe má chồng nhắc, nàng giật mình quay lại, gượng nở 1 nụ cười:

- Dạ, con cũng để ý má à! Nhưng con nghĩ có lẽ anh Khải mới mở hiệu thuốc. Máy ngày đầu, công việc chưa trôi chảy nên anh phải ở lại kiểm soát nhân viên.

Bà Lệ ngạc nhiên:

- Ủa, nói vậy thằng Khải nó mở hiệu thuốc rồi ư? Sao mà má hổng hay gì hết vậy? Vốn đâu mà nó mở chứ?

Trinh Trinh vẫn đều tay thoăn thoắt, cánh hồng hiện dần lên dưới tay nàng.

- Dạ, hôm tháng trước, ba má con có đưa cho anh Khải 20 cây vàng. Con tưởng là anh đã thừa chuyện này cùng với má.

Bà Lệ lăm bậm:

- Cái thằng này, vậy mà sao nó hổng nói với mình lời nào vậy cà?

Bà quay sang hỏi Trinh Trinh:

- À! con nè, vậy chứ hiệu thuốc thằng Khải nó ở chỗ nào, nó khng trang không con?

Trinh Trinh cúi đầu đáp nhỏ:

- Dạ, con cũng không biết nữa.

Bà Lệ chưng hửng:

- Ủa! sao vậy?

Nàng chuyển kimthêu qua cành hồng khác:

- Dạ, tại vì anh Khải không nói cho con biết.

Bà Lệ càng lúc càng ngạc nhiên hơn:

- Quái lạ! Nó không nói với má đã đành rồi. Má nghĩ it ra nó cũng phải bàn bạc với con rồi đưa con đi coi chứ? - Bà tặc lưỡi nói tiếp giọng âu lo - Chuyện bạc triệu chứ có phải giỡn đâu. Không khéo làm ăn lỗ lã thì có nước mà tự vận.

- Má, má ơi, chị Thảo ơi. - Thiên Trang chạy lên lầu, vừa chạy vừa la hét vang lừng.

Bà Lệ giật mình quay ra mắng con:

- Con có chuyện gì từ từ mà nói. Con gái con đưa gì chưa về đến nhà đã nghe thấy tiếng. Mà có thấy chị Thảo của mà không?

Thiên Trang dừng lại ở cửa, 2 tay ôm ngực, vừa thở hổn hển vừa nói nhanh:

- Biết rồi! biết rồi, nhưng chuyện này kinh khủng lắm, không la không được mà.

Bà Lệ phì cười trước thái độ của con:

- Thôi đi cô, hôm nào mà tôi không được tin khẩn của cô. Vô rửa mặt thay đồ dọn chén ăn cơm. Đi học về

Thiên Trang đã hết mệt, nàng đến gần bà Lệ cắt ngang:

- Không, con không đùa. Má với chị Thảo biết không?

Thảo lắc đầu ngơ ngác:

- Không

Bà Lệ cười ngất, xỉ trán con:

- Chưa nói mà hỏi người ta biết không, cô thật là ...

Thiên Trang cũng cười khúc khích. Chợt nàng nghiêm mặt, đưa 1 ngón tay lên làm ra vẻ quan trọng, gằn từmng tiếng:

- Thảo này kinh khủng lắm. Anh Khải có vợ bé đo!

- Há!

Cây kim sừng sờ rơi khỏi khung thêu, Trinh Trinh trợn mắt bàng hoàng. Bà Lệ đập tay con quát:

- Thảo hiên Trang, hết chuyện để giỡn rồi hay sao?

Thiên Trang lắc đầu cãi lại:

- Con không giỡn đâu, nói thiệt đó. Anh Khải bây giờ ghê lắm nghe. Ảnh dám mượn xe hơi nhà chị Thảo chở con nhỏ đó đi Nha Trang, Đà Lạt chơi hoài. Mấy đứa bạn con nó thấy, nó nói lại con nghe. Con đâu có tin. Nhưng hồi nay nè, con thấy tận mắt đàng hoàng, con mới về nói cho má và chị Thảo Thảo nghe đó.

Trình Trình nuốt nhanh nước bọt khô đặng trong cổ họng, cố làm ra vẻ thản nhiên nói, trong lúc 2 bàn tay nàng run lên bần bật:

- Không có đâu, chắc ảnh chở 1 cô bạn làm ăn chung với ảnh rồi em tưởng vậy?

- Xì, – Thiên Trang vênh môi cãi lại – Chị đừng có bênh ảnh, hồi nãy em có nhờ thằng bạn em chạy theo coi đàng hoàng đây. Em biết nhà con nhỏ đó rồi, nhà nó là hiệu thuốc Duy Tân. Em thấy rõ ràng biển đặng: Hiệu thuốc ngoài giờ Dạ Thảo do dược sĩ Lê Khải đảm nhiệm mà.

Trình Trình vẫn cố bám theo hy vọng cuối cùng:

- Biết đâu anh ấy hùn hạp làm ăn với người ta.

Thiên Trang gật đầu:

- Ủ! chị nói là hùn hạp làm ăn thì em cũng chịu đi. Nhưng em hỏi chị, cái cảnh anh cặp tay con nhỏ đó, vừa cười vừa bước lên lầu là sao?

Bà Lệ chọt xen vào:

- Thảo ơi, con còn nhớ đường đi tới nhà con nhỏ đó không?

- Sao mà không nhớ? – Thiên Trang trả lời ngay – Con còn ghi địa chỉ ở đây nè: 215 Duy Tân. Mà má hỏi chi vậy?

Bà Lệ vỗ tay xuống ghế đứng dậy:

- Thảo vô thay đồ đi với má.

Trình Trình ngơ ngác:

- Đi đâu ạ?

Bà Lệ gắt nhẹ:

- Thì đi đến nhà con nhỏ giựt chồng con chứ chi? Con nhỏ này còn khéo hỏi!

Thiên Trang cũng đứng dậy phụ hoa.

- Đúng rồi! Đi chị Thảo, nếu chị đánh không lại đã có em đây ủng hộ.

Trinh Trinh lắc đầu lo sợ:

- Thôi má à! Chuyện cũng chưa có gì chắc chắn, con nghĩ là anh Khải không bao giờ làm như vậy đâu.

Thiên Trang nổi nóng đứng lên:

- Chị đừng có tin người như vậy. Chính mắt em thấy rõ ràng mà.

Bà Lệ lớn tiếng:

- Phải hay không cũng phải nhìn tận mắt mới biết được. Thảo, bộ con hồng ghen sao mà dửng dưng như vậy?

Trinh Trinh quay ra sau khẽ lau dòng nước mắt:

- Đa con cảm thấy ghen cũng chẳng Ích lợi gì. Vì tình yêu là chuyện tự nguyện của con tim. Anh Khải có quyền tự do của anh, con có quyền gì mà ngăn cản anh chứ?

Thiên Trang trợn mắt nói lạ lùng:

- Nhưng chị là vợ của anh mà! Sao chị lại nói không có quyền gì chứ? Chị có quyền đánh bết mặt nó, pháp luật sẽ đứng về bên chị, giúp chị giữ gìn hạnh phúc.

Trinh Trinh lắc đầu không nói, nước mắt tuôn ràn rụa trên môi. Thiên Trang nói đúng. Nhưng trời ơi, ai hiểu cho nàng đây? Với Khải, nàng không có quyền gì cả, nàng có là vợ củ a chàng đâu, chàng có yêu thương nàng bao giờ mà nàng đòi ghen chứ? Chẳng ai hiểu được nỗi khổ đau mà nàng đang gánh chịu. Phải đâu nàng không ghen tuông tức giận khi nghe tin chồng mình nằm trong vòng tay người khác. Nhưng hỡi ơi, nàng không có quyền được nói.

Bà Lệ bước đến gần Trinh Trinh, cất tiếng vỗ về:

- Nín đi con! Không có chuyện gì mà con phải khóc. Má và con Trang đứng về phía con. Má sẽ bảo vệ con. Con là đứa con dâu má cưới cưới hỏi dàng hoàng, không 1 đứa nào có thể xen vào hạnh phúc của con và thằng Khải được. Nín đi con, má sẽ bắt thằng Khải xa lìa nó.

Trinh Trinh nắm tay bà Lệ, gục đầu vào lòng bà nức nở:

- Con cảm ơn má đã thương con, nhưng con xin má đừng làm um tùm lên. Hồ mặt chồng con mà chẳng ích lợi gì?

Bà Lệ nóng nảy:

- Sao lại không Ích lợi gì? Phải dẫn mặt nó 1 lần để cho nó biết chứ!

Bà quay sang bảo Thiên Trang:

- Thảo ơi, con ra coi xe, chị hai mày hồng đi tao với mày đi.

- Rồi, có liền

Thiên Trang thích thú chạy đi. Trinh Trinh kêu lên sợ Hải:

- Má!

Bà Lệ vuốt tóc nàng:

- Con vào phòng nghỉ đi, hồng có chuyện gì đâu.

Bà bỏ đi nhanh.

Thảo gục đầu xuống khung vải nghẹn ngào. Thôi rồi, điều mà nàng lo sợ Nhất trên đời đã thành sự Thật. Khải có vợ bé, có nhân tình thì nàng còn hy vọng gì kéo chàng về với tình yêu chân thật của mình. Hèn gì gần 1 tháng nay chàng đi sớm về khuya. Hỡi ơi, tim thắt đau trong lòng ngực khi nàng hình dung ra cảnh chàng và người con gái xa lạ kia cùng nhau say đắm hơn hờ vui cười. Khải ơi! lẽ nào em đánh mất anh vĩnh viễn sao? Không, không, bằng mọi cách em phải dành anh về lại cho mình. Nhưng bằng cách nào đây? Làm sao em có thể loại bỏ khỏi tim chàng hình bóng ấy? Chúa trời ơi xin phò hộ cho con!

- Cô Thảo, cô làm sao vậy?

Mãi khóc nàng không hay Khải đã về nhà tự bao giờ. Chàng ngạc nhiên nhìn thái độ. Vật vã của vợ. Thấy kệ nàng, chàng toan bước vội lên lầu,

nhưng không hiểu sao chàng lại dừng lại cất tiếng hỏi nàng. Trinh Trinh ngẩng đầu dậy bối rối lau khô dòng nước mắt.

- Dạ ... em ... à ... không ...

Khải thọc tay vào túi, nhíu mày hỏi gần:

- Tại sao cô lại khóc, căn nhà này ngọt ngào khó chịu cho cô lắm à? Hay là cô đang khóc oán hận tôi?

Trinh Trinh bậm môi lắc đầu:

- Không, em không nghĩ vậy, anh chẳng có gì để mà em phải oán hận anh.

Khải cười khẩy:

- Vậy thì tốt.

Vừa bước chân lên lầu, chàng chợt nhớ liền quay lại hỏi:

- Má và em Trang của tôi đi đâu vắng rồi?

- Đa ... dạ ...

Trinh Trinh sợ hãi cúi đầu không biết nói sao, trống ngực đập vang trong lồng ngực.

- Má và em Trang tôi đi đâu rồi hả cô?

- Dạ... dạ

Trinh Trinh không hiểu mình nên nói dối hay nói thật nên cứ ngẩn ngừ. Khải nổi nóng bước lại gần nàng:

- Tại sao cô không trả lời tôi? Tôi hỏi má và em Trang của tôi đâu?

- Dạ ... dạ ...

Trinh Trinh đành phải nói thật:

- Dạ, má và em Trang đi kiếm anh rồi.

Lê Khải ngạc nhiên:

- Đi kiếm tôi? Nhưng họ biết tôi ở đâu mà kiếm?

Đầu nàng cúi gằm hơn:

- Dạ, em nghe họ nói là đến hiệu thuốc ngoài giờ của anh ở/ đường Duy Tân, để xem chỗ làm ăn buôn bán của anh.

Hả Khải chết sượng người, giây lâu chàng tinh trí hết to:

- Ai chỉ đường cho họ biết hả? Trời ơi, Dạ Thảo có làm sao là ... là ... là ... cô biết tay tôi.

Không cần trở lên lâu lấy đồ, chàng quỳ quả bước đi nhanh.

Trình Trình gục đầu xuống khóc oà! Một sự Thật phủ phàng! Chàng đã có vợ bé rồi, và trời ơi, chàng đang đến bên người ta để mà binh vực.

++

Đẩy xe vào chỗ gửi an toàn. Khóa cẩn thận, Thiên Trang hất chiếc bóp trên vai, nhún nhảy đi đến chỗ bà Lệ kêu to:

- Má, má nhìn gì mà ghê vậy?

Bà Lệ giật mình quay lại:

- Thảoao nhìn hiệu thuốc của thằng Khải, coi bộ cũng bán đặc há con?

Thiên Trang gật đầu kéo tay bà:

- Rồi mình làm sao bây giờ hả má?

Bà đưa mắt nhìn qua bên kia đường, nói:

- Bây giờ con với má vô quán ăn hủ Tiếu.

Thiên Trang chưng hửng:

- Trời đất!

Bà Lệ nắm tay con bước qua đường:

- Cái gì mà con phải ngạc nhiên dữ vậy. Má muốn vô hỏi sơ qua mấy người chung quanh về con nhỏ đó. Hơn nữa ăn 1 tô hủ tiếu cho vững dạ. Hồi nãy đi gấp, má với con có ăn uống gì đâu.

Thiên Trang nhảy chân reo vui.

- Hoan hô má, má của con thật là giỏi quá.

Bà Lệ khẽ lờm con mỉm cười không nói. Họ bước vào quán gọi 2 tô hủ tiếu mì đặc biệt vì trời đã xế trưa rồi nên quán ế chẳng có ai ngoài 2 mẹ con bà Lê.

- Chị à! – Bà Lệ vừa gắp 1 đôi đũa hủ tiếu nóng, quay gọi bà chủ quán: –
Chị làm ơn cho tôi hỏi thăm 1 chút!

Bà chủ quán là 1 người đứng tuổi trông đầy đà phúc hậu. Nghe bà Lệ hỏi như vậy là bà ta lau tay vào chiếc khăn bưng ra khỏi quầy vui vẻ nói:

- Dạ, chị muốn hỏi chi? Tôi thứ Sáu.

Bà Lệ kéo ghế cười sởi lởi.

- Ngồi đi chị tôi muốn hỏi thăm chị về chủ nhân hiệu thuốc Dạ Thảo kia.

Bà Sáu đưa mắt nhìn sang bên kia đường, vẻ mặt bà bỗng chốc hằn lên vẻ căm hận, thù hằn. Giọng bà rít lên giữa 2 hàm răng nghiến chặt:

- Chị muốn nói về ai?

Bà Lệ vẫn tươi cười:

- Dạ, tôi muốn hỏi cái cô ngồi bên quầy tiền đó. Phải cố là vợ của dược sĩ Lê Khải không vậy chị?

- Phải, nhưng chị hỏi để làm gì?

Giọng bà Sáu vang lên chẳng chút cảm tình. Bà Lệ nói tiếp:

- Chẳng dẫu gì chị, tôi là 1 người bà con xa của dược sĩ Khải, tôi muốn rõ về cô cháu dâu của mình. Họ cưới nhau bao lâu rồi? Tính tình của cô đó có hiền lành hay không vậy?

Bà Sáu thở dài, rồi như được dịp bà trút bao nhiêu phần hận trong lòng mình:

- Ôi! Cưới hỏi gì chị? Cái thư đó có cho không người ta cũng chẳng ham.

Thiên Trang không nhin nổi hỏi chen vào:

- Vậy là sao hả dì?

Bà Sáu nhìn qua Thiên Trang, giọng dịu đi 1 chút:

- Để tôi kể cho cô nghe, con nhỏ đó nó ở gần nhà tôi. Trời ơi, nhà nó nghèo rớt mồng tơi, cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc. Chuyên môn đi gánh nước mướn cho người ta.

Bà Lệ lăm bắm:

- Vậy sao?

Bà Sáu tiếp:

- Nó quen với thằng Út Trọng cùng xóm – Nói đến đây giọng bà bỗng trở nên nghèn nghẹn vì bà đang khơi dậy vết hươg lòng, bà chính là má Út Trọng, chàng trai đã yêu Dạ Thảo thiết tha – Nghe đâu chỉ còn có 20 ngày nữa là làm đám cưới với nhau rồi. Vậy mà đùng 1 cái, nó gặp được sĩ Khải, thấy người ta giàu có phụ bỏ thằng Trọng, nó theo không được sĩ, nó dứt chông người.

Thiên Trang vờ giật mình kêu lên:

- Ủa! no; i vậy ...

Bà Sáu gật đầu:

- Phải! Được sĩ đã có vợ con đàng hoàng mà nó còn nhào vô ph gia can người ta chứ. Mà cái cô vợ của được sĩ ở đâu, không đến cho nó 1 trận. Thứ đó chỉ đáng được ăn a xít mà thôi.

Bà Lệ đã nóng lăm rồi, nhưng bà cố dẫn lòng, gượng hỏi:

- Vậy còn thằng người yêu của nó đâu? Bộ được sĩ không biết chuyện này?

Bà Sáu thở dài chua chát:

- Thảoội nghiệp thằng nhỏ thất tình, không chịu ở nhà ăn tết với cha mẹ bỏ nhà lên Long Khánh làm ăn. Còn được sĩ, làm sao ông biết được? À, – Bà Sáu chột hỏi – Nghe nói ông giàu lăm phải không chị?

Bà Lệ trợn mắt không hiểu. Bà S đã tấm tức nói tiếp:

- Nghĩ mà ứa gan. Mới ngày nào xác xơ nghèo khổ. Giờ 1 bước lên tiên, áo lụa quần là. Một bước cũng xe hơi, 2 bước cũng xe hơi. Tôi hăm con nhỏ này lâu lăm rồi, vái sao 1 bữa nào cho vợ lớn của được sĩ đến đây đánh cho nó 1 trận tôi mới hả dạ mà!

Thiên Trang mỉm cười:

- Cám ơn dì đã nói tận tường. Ta đi thôi má.

Bà Lệ gật đầu, trả tiền rồi dắt con bước ra, Thiên Trang dừng lại hỏi bà:

- Má tính sao?

Bà Lệ nghiêng răng:

- Con này đúng là chần ăn trăn quẩn mà! Không biết nó rút tĩa hết bao nhiêu tiền bạc của anh mà ròi.

Thiên Trang ngạc nhiên:

- Nhưng anh Khải làm gì có tiền nhiều vậy?

Bà Lệ vừa đưa mắt nhìn xe, vừa nói với con:

- Ba má con Trinh đưa cho nó 20 cây vàng làm vốn đó.

Thiên Trang trợn mắt:

- Trời, người ta tốt với anh như vậy mà anh lại lấy tiền đi nuôi vợ bé? Thiệt là tệ quá mà! Má!

Nàng chợt quay lại kêu lên làm bà Lệ giật mình.

- Cái gì mà?

Thiên Trang nói trầm ngâm:

- Má có thấy tội nghiệp chi Trinh Trinh không?

Bà Lệ thở dài:

- Thảo hiệt tao chưa thấy đứa nào hiền mà ngu như nó. Nghe chồng có vợ bé chỉ biết khóc mà thôi.

Thiên Trang không trả lời. Trước mắt nàng chợt hiện ra hình bóng người chị dâu ngoan hiền hết mực, luôn luôn lễ phép, chiều theo từng ý thích của nhà chồng. Những chăm sóc li ti, những món quà quý giá. Nàng chợt bật thành lời:

- Má à! Con sẽ đánh bẽ Mặt đứa nào dám giựt chồng của chị Trinh Trinh.

Bà Lệ gật đầu:

- Ủ, nhưng thùng thỉnh đã con. Đó, ocn thấy nó chưa? – Bà Lệ chỉ tay cho con trông thấy Dạ Thảo đang tươi cười với khách hàng – Con quỉ Cái đó đang đưa đẩy với người ta kia.

- Má! Nó đẹp quá à!

Thiên Trang kêu lên nho nhỏ. Bà Lệ đưa mắt nhìn kỹ hơn thăm công nhận con mình nói đúng.

Dạ Thảo hôm nay mặt áo dài thêu màu đỏ. Sắc đỏ của áo đã làm ánh lên má nàng màu hồng hạnh phúc. 1 tháng sống trong tình thương yêu của Lê Khải, nàng hoàn toàn lột xác. Những ai đã gặp nàng cách đây 1 tháng sẽ không còn nhận ra cô gái gánh nước mướn hôm nào. Mà giờ đây nàng là 1 cô chủ hiệu thuốc tây xinh đẹp với mái tóc dài óng ả thả Trên lưng với ánh mắt long lanh, nũng nèn tình tứ, với môi hồng rực rỡ ước mơ hoa, với gương mặt trái xoan màu bánh mật mịn màng với nụ cười làm rạng rỡ cả trăng sao.

Thân thể nàng chắc lắn. Từng đường cong mềm mại của nàng có sức thu hút đến lạ lùng khiến bao kẻ đến mua thuốc cứ nhìn cô gái thu ngân ngơ ngẩn tâm hồn.

Còn nữ trang của nàng mới rực rỡ sang trọng làm sao? Bà Lệ nghe ứa gan khi nhìn đôi bông hột xoàn lấp lánh bên trái tai của nàng. Sợi giây chuyền có mặt cẩm thạch xinh xinh kia cứ đong đưa đến từng cử động của nàng như cửa nát lòng bà.

Còn Thiên Trang, nàng nhìn mãi vào bộ vòng 7 chiếc lêng keng trên cườm tay Dạ Thảo mà nghe ghen tức mơ hồ. Anh của nàng đã mua cho nó đến những 6 chiếc nhẫn nhỏ xinh xinh để trang điểm những ngón tay thon nhỏ.

- Má, mình làm sao đây?

Thiên Trang kêu lên như muốn khóc. Bà Lệ bóp tay con:

- Thảoheo má.

- Thảohưà bà và cô mua chi?

Ngọc Tuyết, cô bán hàng mặc áo blu trắng nhìn bà hỏi dụi dàng. Bà Lệ mỉm cười:

- Không, tôi muốn gặp cô chu?

- Đa.

Tuyết lễ phép quay sang Dạ Thảo nói:

- Chị Thảo, bà và cô đây muốn gặp chị.

Dạ Thảo ngẩng đầu lên nhìn bà Lệ và Thiên Trang ngạc nhiên. Nàng ngỡ người ra 1 chút rồi mỉm cười dịu dàng:

- Dạ mời bác và cô vào nhà nói chuyện.

Nói xong nàng đẩy cánh cửa kiếng bước vào trước. Thiên Trang và bà Lệ ngược nhìn nhau, gật đầu rồi lặng lẽ bước theo nàng.

- Đa, mời bác và cô ngồi. Chẳng hay bác và cô đến gặp tôi có chuyện gì?

Bà Lệ hăng giọng cố lấy vẻ thản nhiên trong lúc Thiên Trang đưa mắt nhìn quanh với vẻ soi mói ganh tỵ:

- Cửa hàng của cô có vẻ bán cũng đặc đấy chứ!

Dạ Thảo tươi cười:

- Dạ cảm ơn bác, cũng nhờ gần mặt lộ nên bán cũng khá bác à!

Bà Lệ cười khẩy 1 tiếng:

- Và cũng nhờ tài khéo đưa đẩy là lời với khách của cô nữa chứ phải không?

Dạ Thảo nhú mày:

- Dạ, bác nói vậy là sao cháu không hiểu?

Thiên Trang nói mát:

- Đừng giả vờ đóng kịch nữa chị Oí! nhưng mà nếu chị không hiểu để tôi nói lại cho chị nghe là má tôi muốn hỏi: với ánh mắt lúng liếng đa tình kia, chắc chị giỏi tài giựt chông người ta hơn là bán thuốc.

Dạ Thảo đứng bật dậy sừng sờ:

- Kia cô, sao cô lại nói vậy? Tôi với cô không quen không biết, sao cô lại muốn gây sự với tôi?

Bà Lệ nắm lấy tay Dạ Thảo kéo xuống nói ngọt ngào:

- Kia cô! đừng giận dữ như vậy, chuyện đã có gì đâu?

Dạ Thảo ngồi xuống ghé, hoang mang hỏi:

- Nhưng 2 người là ai?

Thiên Trang nhắm mắt nhún vai:

- Chúng tôi là ai chị không cần biết! Chị chỉ biết rằng chị là 1 con đàn bà trắc nết, dùng bùa mê quyến rũ chồng người, phá hoại gia cang người khác. Chị rút tiền của người khác. Chị phờn phơ trên sự đau khổ của 1 người vợ hiền lành ngoan thảo.

- Cô! – Dạ Thảo giận run, mặt mày tái mét, nàng nói chẳng nên lời:- Cô không có quyền nhục mạ Tôi như vậy, cô là ai? Cô ra khỏi nhà tôi ngay.

- Tôi hồng ra – Thiên Trang bắt chéo chân trả lời ngang ngược:- Nhà này của anh tôi bỏ tiền ra mua, chị có quyền gì mà đuổi tôi ra chứ?

Dạ Thảo giật mình đánh thót, nàng đổi giọng dịu dàng:

- Nói vậy bác và cô đây là ...

Bà Lệ lờm nàng, rít từng tiếng:

- Là má và em thằng Khải được không?

Dạ Thảo lúng túng, nàng rót nước ra tách, quýnh quáng, run rẩy đến mức làm nước văng tung toé ra ngoài:

- Dạ, con không biết, thật là ... dạ xin má và em thứ lỗi, con mời ...

Bà Lệ trề môi cắt ngang:

- Cám ơn cô, mẹ con tôi không phải là thứ chết đói chết khát lên đây xin nước của cô. – Bà đập mạnh tay xuống bàn:- Là ai cưới cô cho con tôi mà cô dám hất mặt hiên ngang bảo với mọi người cô là vợ của thằng Khải chứ?

- Đa ... con ... – Dạ Thảo ấp úng, ngẩn lệ rưng rưng. – Xin má tha tội, tuy má không đến cưới hỏi con, nhưng anh Khải ảnh cưới con.

Bà Lệ cười lạt:

- Cô kia, rõ là mặt dạn mày dày! Ai cho phép cô gọi tôi là má đó? Thằng Khải cưới cô nhưng tôi không cưới. Tôi hỏi cô, tôi với thằng Khải ai lớn hơn ai?

Dạ Thảo thút thút khóc:

- Dạ, dĩ nhiên là bác lớn hơn anh Khải rồi, nhưng bác hiểu cho, 2 tụi con thật dạ yêu nhau, nên ...

Thiên Trang trề môi cắt ngang:

- Chị yêu gì anh tôi! Chị yêu tiền anh tôi thì có, nhưng mà chị khỏi nói nhiều. Tôi cho chị biết, nếu chị không khôn hồn rời xa anh Khải của tôi thì đừng có trách.

Không còn nhịn nổi nữa, Dạ Thảo vênh mặt lại:

- Tôi không xa anh Khải thì cô làm gì tôi?

“Bốp “ Thiên Trang vung thẳng tay tát mạnh vào mặt Dạ Thảo. Bị bất ngờ nàng lùi lại ra sau loạng choạng, tà áo dài vướng với mép bàn rách toạt. Thiên Trang đứng dậy chống nạnh:

- Làm như vậy đó!

Dạ Thảo bưng má, mắt long lên căm phẫn:

- Cô thật là hung dữ. Nể tình anh Khải tôi nhịn cô, chứ không thì..

- Thì sao? – Thiên Trang sấn sổ xỉ vả vào mặt Dạ Thảo - Chị dám làm gì tôi? Đồ cướp chồng người.

Dạ Thảo gạt mạnh tay Thiên Trang:

- Cô không được phép.

Cái gạt tay quá mạnh làm Trinh Trinh chúi nhủi về 1 phía sau; Bà Lệ nóng ruột hét lớn:

- Mà dám đánh con tao hả?

Như được tiếp thêm sức mạnh, Thiên Trang nhào dậy nắm lấy tóc của Dạ Thảo đá túi bụi, nàng chỉ còn biết ôm đầu chống chế 1 cách yếu ớt. Chưa hả giận, Thiên Trang còn xô mạnh nàng vào cái bàn kiếng.

“Xoảng “ tất cả những ly tách rơi xuống đất vỡ tan > Nghe động bà Lệ và Thiên Trang đã kịp rút lui. Trên mặt đất ngổn ngang miếng ly tách bể. Dạ Thảo nằm bất động, mặt mày đỏ máu:

- Trời, Dạ Thảo con, con làm sao vậy nè!

Bà Tư hốt hoảng đỡ con dậy. Dạ Thảo thì thào:

- Má. chuyện chẳng có gì đừng làm rộn. Má đưa con về phòng nhanh đi.

Bà Tư lật đặt đưa con về phòng riêng. Đặt nàng nằm ngay ngắn trên giường, dùng bông gòn lau sạch máu cho nàng, bà tạm an tâm khi thấy vết thương không có gì trầm trọng lắm.

- Thảo, gì vậy con? Kể cho má nghe, ai đã làm con nên nỗi?

Dạ Thảo lắc đầu:

- Không có gì má đừng hỏi, con mệt quá muốn nằm yên 1 mình.

Thấy con kiên quyết quá. Bà Tư không dám hỏi gì thêm đành lặng lẽ quay lưng trở gót. Vừa đến cầu thang, bà suýt bật té ngửa ra sau vì Khải đang lao lên vội vã:

- Má, Dạ Thảo đâu rồi?

- Nó nằm trong phòng kia, có chuyện gì vậy?

Bà Tư hỏi ngạc nhiên. Không trả lời bà, Lê Khải loa nhanh vào phòng của Dạ Thảo:

Vừa trông thấy mặt chàng, Dạ Thảo liền úp mặt xuống gối òa lên khóc nức nở. Khải chạy vội đến bên nàng lật người nàng dậy. Chàng chột sững sờ trước gương mặt bầm tím của nàng;

- Trời Dạ Thảo! Tại sao em lại như thế này? Há?

Nàng vùng vẫy trong tay chàng khóc lớn:

- Anh buông tôi ra, tôi không phải là vợ của anh mà! Tôi nghèo hèn, tôi dốt nát nhưng tôi không thèm giựt chồng ai, anh trả tôi về cái nhà lá của tôi. Trời ơi! sao tôi lại khổ thế này?

Chàng ghì chặt vòng tay ấn nàng xuống giường. Không cho nàng vùng vẫy nữa, chàng hỏi yêu thương:

- Dạ Thảo, kể anh nghe, ai dám làm gì em vậy?

Nước mắt tuôn chảy như mưa, nàng nói trong tiếng nức nghẹn ngào:

- Thôi anh đừng giả bộ hỏi nữa? Hồi này má và em anh đã đến đây xỉ vả Mãng chửi lăng nhục tôi đủ Điều. Họ còn đánh đập tôi như thế này đây, anh còn hỏi nữa à? Cho anh biết má con tôi tuy nghèo thiệt đó, chứ hông phải hạng làm điểm nuôi thân đâu. Từ giây phút này anh đừng kêu tôi bằng vợ

nữa, vòng vàng của anh nè, tôi không thèm. Tôi gánh nước mướn ăn mà còn sướng thân!

Vừa khóc, nàng vừa vùng dậy lột hết vòng vàng trên người mình quẳng xuống giường. Khải ngẩn người ra trước lời nàng nói, âm thầm giây lâu, chàng mới quay người lại bảo nàng:

- Em nín đi đừng khóc nữa, mọi chuyện hãy để đó cho anh. Em cứ ở đây không đi đâu cả. Anh đã cưới em rồi, anh đâu thể để em đi như vậy được.

Cánh cửa bật mở, bà Tư bước vào, đôi mắt bà đỏ hoe nhưng giọng bà cứng rắn lạ lùng:

- Cậu Khải! Cậu đừng lấy lời mà lừa con tôi nữa. Nó dại dột, ngu khờ dễ tin người nên ngày nay mới khổ. Mẹ con tôi biết phận mình, không để người ta phải đuổi đến lần thứ hai đâu. Đi con, trở về nhà củ, bữa cháo bữa rau mà thanh đạm tấm thân.

k đưa mắt nhìn bà Tư nói thần thờ:

- Má, con xin lỗi má, để em Thảo bị thương hôm nay lỗi của con nhiều quá. Chỉ tại con chủ quan, con tin vào sức của mình. Con xin hứa từ hôm nay không để em Thảo bị xước 1 vết da.

Bà Tư vẫn lạnh lùng xếp áo quần bỏ vào vali:

- Cám ơn cậu, nhưng chúng tôi là người không phải là trâu để quen nghe chửi. Vì thương cậu, thương con, tai tôi đã nghe quá nhiều lời đàm tiếu của bà con chòm xóm. Thăng Út Trọng cũng vì cậu mà lưu lạc phương xa. Con Thảo cũng vì yêu cậu mà 1 thời dờ lờ. Nhưng nó ngu thì nó chịu. Cậu khỏi phải dài dòng.

Khải vụt nắm lấy tay Thảo, từ nãy đến giờ nàng cứ ngồi yên khóc mãi. Chàng cất lời khẩn thiết:

- Thảo, em bỏ anh thật sao?

Thảo không trả lời, lã chã giọt châu rơi. Khải chột chồm lên hung hãn:

- Không, không, ta không thể nào mất Thảo được. Thảo, em phải là vợ của anh, em phải ở đây không đi đâu không đi đâu cả.

Nói xong chàng vụt chạy đi, vừa ra cổng chàng vừa quay lại khóa chặt cửa chốt mẹ con nàng trong ấy, rồi lên xe nổ máy phóng như điên dại.

Dừng chống xe 1 cách vội vã, Khải thọc 2 tay vào túi quần lừ lừ tiến vào nhà.

- Đủ hôn, bây giờ mới vác cái mặt về, tưởng ở luôn trên nhà vợ bé rồi chứ.

Chưa vào đến cửa, chàng đã nghe Thiên Trang nói mát 1 câu. Cơn giận bốc lên hừng hực, Khải trợn mắt nhìn em:

- Phải, nhưng trước khi lên trên đó ở luôn, tao về đây để hỏi tội mày cái đã.

Thấy Khải tiến đến bên mình bằng thái độ hung dữ khác thường, Thiên Trang hoảng hồn chạy đến nép sau lưng bà Lệ:

- Má

Khải cười khẩy:

- Mày trốn đằng trời cũng không thoát khỏi tao đâu.

Bà Lệ tiến lên 1 bước:

- Khải, con làm gì vậy? Làm gì mà như thế muốn ăn tươi nuốt sống người ta. Con ngồi xuống ghế kia nghe má hỏi.

Khải lừ mắt nhìn Thiên Trang 1 cái, rồi lầm lì ngồi xuống ghế salon.

- Má muốn hỏi gì?

Bà Lệ ngồi xuống đối diện với chàng:

- Má nghe người ta nói con sang 1 căn nhà 2 tầng, mở quầy thuốc cho 1 cô gái đứng tên và cô đó là vợ bé của con phải không?

Đan 2 bàn tay vào nhau, Khải lúc lắc nó trên đùi:

- Má vừa lên nhà người ta quây phá, má còn hỏi làm gì nữa?

Bà Lệ tái mặt nhưng vẫn cố thản nhiên:

- Nhưng má muốn nghe từ miệng con xác nhận. Có phải không?

Khải ngẩng đầu dậy, mắt đỏ lừ:

- Phải, rồi sao?

Thiên Trang la té lên:

- Anh này mất dạy, ăn nói với má như vậy đó hả?

Khải hất mặt lên bảo nàng:

- Thảoao chưa nói chuyện với mày, nói chuyện với má xong tao tính số. Với mày sau.

Bà Lệ nhìn con trai lắc đầu:

- Khải, ngày 1 lớn má thấy con càng hung hăng, mất dạy. Với em, với má mà con nói chuyện nhát gừng như vậy đó sao?

- Nói chuyện nhát gừng là may lắm rồi – Khải vụt đứng dậy hét lớn – Lẽ ra tôi đã cho nó ăn tát từ khi mới về nhà kia. Nó có quyền gì mà dám đánh, chửi vợ tôi?

Bà Lệ cũng vỗ bàn hét lớn:

- Mày câm mồm mày lại! Ai cưới ai hỏi cho mày bao giờ mà mày gọi nó là vợ? Tao còn chưa cạo đầu nó là may lắm rồi. Vinh gì cái thứ giật chồng người ta mà mày bình nó chứ?

Khải quay lại lớn tiếng:

- Tôi không im, má không cưới nhưng tôi cưới. Tôi yêu Dạ Thảo, nàng là vợ của tôi, không ai có quyền động chạm hay xúc phạm đến nàng, nếu không thì đừng có trách.

Bà Lệ chẳng nhịn:

- Thảoao vẫn xúc phạm, vẫn chửi nó đó mày làm gì làm thử tao coi? Hừ, đẹp mặt quá đó Khải à! Nuôi cho mày ăn học thành người để bây giờ mày đi binh vực người dưng, mày mắng chửi tao. Ông ơi là ông, về mà coi cậu quý tử của ông báo hiếu nè! Bà ngồi thụp xuống ghế salon khóc bù lu bù loa.

Khải thở gấp trong lồng ngực, chàng bước đến gần mẹ dỗ dành:

- Má, con nóng quá, con xin lỗi má.

Bà Lệ vẫn khóc mãi không thôi:

- Trời ơi, tôi đi cưới về cho nó 1 người vợ đàng hoàng, nết na xinh đẹp. Tôi lo tương lai cho nó, vậy mà nó nỡ đem tiền đem bạc cho người ta, không thèm nói với má nó 1 lời.

Khải với tay lấy bình trà rót nước. Rồi cầm ly kê vào môi bà Lệ:

- Má, má uống nước đi má. Má không hiểu gì cả, má, má làm khổ con.

Nói xong câu này Khải vò đầu úp mặt vào tay buồn bã, bà Lệ vuốt tóc con:

- Khải, sao má lại làm khổ con hả? Đó là chẳng qua má muốn bảo vệ hạnh phúc cho con. Nghe lời má, bỏ con nhỏ đó đi con. Nó cũng chẳng tốt lành gì, má nghe người ta nói trước khi lấy con nó sắp làm đám cưới với thằng Trọng nào đó, rồi thấy con giàu, nó phụ bỏ người ta. Đó, con thấy chưa? Rồi mai mốt nó cũng phụ con cho coi.

Khải bứt tóc kêu đau đớn:

- Má ơi, má không hiểu gì hết cả. Má giết con thì giết con đi. Con không phụ bỏ người ta được mà.

Thiên Trang chột chen vào:

- Con quý đó có bùa mê thuốc lú thiệt rồi. Ai đời tiền bạc của mình mà đưa người quản lý. Ngày mai phải ra kiểm soát mới được.

Bà Lệ gật đầu:

- Ủa! Con Trang nói đúng đó. Ngày mai má biểu con Trinh nó ra quản lý phụ với con.

Khải kêu lên chán nản:

- Má muốn sao cũng được, muốn đưa ai ra thì đưa. Ngày mai tôi dẹp cái băng dưng sĩ đưa Dạ Thảo đi sống chỗ khác. Còn căn nhà, tiền bạc tôi để lại cho má, cho mọi người xài đó. Một thằng xài tiền vợ như tôi có gì là vinh hạnh chứ?

Trinh Trinh nãy giờ nép sau cánh cửa lắng nghe, giờ thấy chàng cay đắng, nàng vội chạy ra tìm cách đỡ lời chồng:

- Má, con thấy em Trang bận đi học, còn con số Sách không rành. Ra ngoài đó chỉ làm rộn thêm thôi.

Tường Khải sẽ hài lòng, nào ngờ chàng ngẩn người dậy nhìn nàng giận dữ nói:

- Chuyện riêng của gia đình tôi xin phiền cô chớ xen vào.

Bà Lệ đập tay con:

- Khải, con nói gì lạ vậy? Trinh Trinh là vợ của con mà!

- Vợ, ha ha ha. - Khải vụt cười lớn rồi nhìn Trinh Trinh găng từng tiếng, - cô có vào trong hay đợi tôi ...

Trinh Trinh sợ Hãi thụt lùi:

- Dạ, dạ để em vào..

Bà Lệ thở dài:

- Con thật tệ hết sức, Trinh Trinh mà về thừa cùng anh chị bên, có phải là mịch lòng người lớn hay không?

Khải đứng dậy dứt khoát:

- Thôi đủ Rồi, má à, năm nay con cũng 26 tuổi rồi, đủ Lớn để quyết định hạnh phúc của mình, Con van má đừng dính líu vào chuyện chồng vợ của con.

Chàng quay qua Thiên Trang nghiêng răng hăm dọa.

- Riêng mày nếu còn chót chét xen vào chuyện của tao 1 lần nữa là tao vả Cho không còn 1 cái răng nào ăn cháo.

Nói xong, chàng đứng dậy đi thẳng về phòng mình. Trinh Trinh rưng rưng nước mắt, bà Lệ dỗ con:

- Kệ nó con, nó còn nóng để rồi thùng thỉnh má nói:

- - - - -

Đóng rầm cánh cửa sau lưng, Khải nghiêng răng nhìn Trinh Trinh nói:

- Khóc cái gì, tôi tưởng cô giờ đây phải cười hả hê mới đúng chứ! Vừa ý cô rồi mà.

Trinh Trinh ngấn đầu dậy lau nhanh dòng nước mắt:

- Anh Khải, anh nói gì mà em không hiểu?

Khải chống chân lên giường nhìn sát mặt nàng:

- Cô đóng kịch hay lắm, nhưng không qua mắt được tôi đâu.

Trinh Trinh ngơ ngác:

- Em có đóng kịch gì đâu?

Khải bỏ chân xuống đất, anh châm thuốc rít 1 hơi gần giọng hỏi:

- Cô Thảo, tại sao cô dám theo dõi rình rập chuyện của tôi làm gì chứ?

Trinh Trinh lắc đầu sợ Hãi:

- Em có rình rập theo dõi anh cái gì đâu?

Khải nạt ngang:

- Thôi đi, cô đừng bẻm mép. Nếu không rình rập theo dõi tôi, làm sao má tôi và em Trang biết tôi có vợ bé? Nếu cô không nói làm sao họ biết tôi có tiền mở tiệm thuốc? Nếu cô không van xin năn nỉ Họ thì làm sao họ đến nhà tôi xỉ vả mắng chửi đánh đập Dạ Thảo? Hừ! Tại sao cô im lặng? Tại sao cô không nói? hay là cô cho rằng tất cả những chuyện này cô không biết không hay, mà do tự má và em tôi làm ra cả?

Trinh Trinh gật đầu nhỏ nhẹ đáp:

- Dạ, đúng là như vậy đó, thật tình em không biết gì cả và em cũng chẳng bao giờ dám ghen tức với ai.

- Léo mép!

Không kìm được, bao nhiêu bực tức trong người Khải dồn thành cái tát như trời giáng vào giữa mặt Trinh Trinh

Nàng ngã vật ra giường kêu lên đau đớn:

- Kìa anh Khải, sao anh lại đánh em?

Khải khoa bàn tay trước mặt nàng:

- Lẽ ra tôi phải đánh cô gấp mười lúc này như vậy nữa kìa! Lẽ ra Dạ Thảo của tôi bị hành hạ như thế nào tôi phải hành hạ cô như thế đấy mới hả dạ tôi

kìa! Hừ, đồ mặt dày, không biết phận mình mà còn đi ghen tức với người ta.

Trinh Trinh ngồi dậy, 2 tay ôm má. Tát tai tuy có làm nàng đau đớn, nhưng vẫn còn thua lời chàng vừa nói nhục mạ kia, Không hiểu sao phút giây này nàng không khóc được nữa, mắt ráo hoảnh, nàng cất giọng nhẹ nhàng:

- Anh Khải, xin anh nhẹ lời cho.

Khải cười xòa:

- Nhẹ lời cho cô? Còn ai, ai nhẹ lời cho Dạ Thảo? Cô mắng người ta là hạng giứt chổng sao chẳng nghĩ lại mình? Cô hiểu vì sao tôi bỏ bê cô để yêu người khác? Các người chê cô ta nghèo hèn dốt nát. Nghèo dốt nhưng người ta biết giữ tiết trinh. Còn cô, cô học rộng, cô giàu sang, cô nết na xinh đẹp nhưng lại không biết giữ gìn. Dạ Thảo và cô ai trác nết hơn ai hả?

- Anh Khải!

Trinh Trinh kêu lên ngen ngào. Khải dí tắt mẩu thuốc dưới mũi giày:

- Thôi khỏi kêu réo làm gì. Tôi cho cô biết trước, nếu má và em tôi còn hành động nào chạm đến Dạ Thảo thì cô đừng có trách tôi.

Nói xong chàng mở mạnh cửa bước đi. mặc kệ Trinh Trinh khóc ngất sau lưng.

- Khải, con đi đâu vậy? – Bà Lê hỏi theo chàng.

Khải khoát tay bực dọc:

- Con đi đâu kệ con.

Rời khỏi nhà chàng chạy thẳng về hiệu thuốc của mình ...

- Dạ Thảo ...

Chưa hết câu chàng đã bị bà Tư nhảy vào chặn họng:

- Cậu Khải, cậu làm cái trò gì vậy? Tại sao cậu đóng cửa nhốt mẹ con tôi hả?

Khải lại gần bà xoa vai năn nỉ:

- Má, con xin lỗi má, nhưng vì con quá yêu Dạ Thảo, con không thể để mất vợ.

Bà Tư thở dài, từ chiều đến giờ bà đã suy nghĩ nhiều, lúc giận thì nói vậy chớ giờ nghĩ lại thương Dạ Thảo. Xa Khải chắc gì nó đã vui, và bà, bà mặt mũi nào trở lại cái xóm nghèo kia, để nghe thiên hạ xì xào bàn tán con mình bị người ta hắt hủi.

Khải nắm tay bà van cầu:

- Má thương con, thương Dạ Thảo nghe má!

Bà lắc đầu nói chậm rãi:

- Thảo hương con thì má thương, nhưng nghe chửi thì làm sao chịu được?

Thấy bà đã xiu lòng, Khải vui mừng nói nhanh:

- Không đâu, má đừng lo, con đã giải quyết ổn thỏa cả rồi. Từ đây chẳng ai quấy rầy em Thảo nữa đâu.

Bà Tư rút khăn lau mũi:

- Má thì sao cũng được chỉ sợ Thảo ...

Khải mỉm cười:

- Chỉ cần má đồng ý. Phần em Thảo để con.

Bà Tư xi Trán chàng mắng yêu:

- Cậu ... đổ ai mà từ chối cậu cái gì cho được

Lê Khải mỉm cười không trả lời, chàng mở cửa căn phòng mình. Trên giường Dạ Thảo vẫn ngủ say. Có lẽ từ chiều đến giờ nàng khóc nhiều. Khải rưng rưng nhẹ đưa tay chạm lên bờ mắt sưng húp của nàng. Tội nghiệp cho nàng biết mấy. Dạ Thảo ơi! Anh đã làm cho em khổ, em đừng hờn giận anh nghe, rồi bây giờ anh sẽ đền bù cho em thật nhiều Dạ Thảo a.

Cài chốt cửa, Khải lặng lẽ cởi bỏ y phục nằm xuống cạnh nàng êm ái. Bàn tay chàng xoa dịu những vết bầm trên má, trên vai nàng 1 cách yêu thương. Dạ Thảo chợt mở mắt, thấy mình đang nằm trong vòng tay âu yếm của chàng, nàng òa khóc. Khải vỗ lên má vợ, nói như ru:

- Đừng khóc nữa em, sóng gió đã qua rồi. Anh yêu em, bấy nhiêu đó đủ rồi.

Dạ Thảo choàng tay qua vai chàng, ngược nhìn Khải bằng cặp mắt to mọng ước, nàng nói yêu thương:

- Chiều đến giờ anh đi đâu hả Khải? Sao anh bỏ em ở nhà 1 mình? Em cô độc lắm, chỉ có 1 mình anh thôi.

Khải vuốt mấy lọn tóc trước trán của nàng, hôn phớt qua môi nàng, chàng nói:

- Nhưng bây giờ anh lại đến với em, lại ôm em trong vòng tay em không thấy sao?

Nàng rúc đầu sâu vào lòng chàng:

- Em thấy là lòng em thanh thản lắm. Khải ơi, nếu 1 ngày mai anh không còn yêu em nữa em sẽ chết Khải à!

Khải vội trám miệng nàng bằng nụ hôn dài:

- Nói bậy, sao em lại nghĩ ra điều kỳ quái như vậy?

Dạ Thảo lật ngửa ra giường, xa vòng tay Khải, ngược nhìn chùm đèn ngũ nhiều màu, nàng thở dài khẽ nói:

- Không hiểu sao, em lại linh cảm ra điều đó. Khải! Anh có phụ bỏ em không?

Ừ nhỉ, Khải ngẩn ngơ tự hỏi: Mình có phụ bỏ Dạ Thảo không? Nhưng chàng bật cười ngay, choàng tay ôm lấy nàng, kéo nàng về phía mình, kề sát miệng vào tai nàng:

- Thảo rã lần không vạn lần không! Dạ Thảo à, nếu em đừng bao giờ phản bội anh.

- Phản bội anh? – Dạ Thảo kêu lên phần uất – Không bao giờ.

- Vậy thì em còn sợ Gì nữa chứ?

Ánh đèn chột tắt, Dạ Thảo thấy mình tan ra thành không khí, hồn lâng lâng bay bổng về cõi hư vô..

Khải ngồi yên trên ghế salon, mỉm cười nhìn Dạ Thảo lảng vảng trong bếp. Đây là lần đầu tiên nàng chàng chứng kiến tài nội trợ của nàng, và cũng

là lần đầu tiên chàng ở lại đêm tại nhà nàng. Sao mà lâu thế này! Khải buông tờ báo, nhóng cổ vào bếp hỏi vui:

- Xong chưa cô? Khách đói muốn xiu rồi nè!

- Xong ngay, xong ngay.

Tiếng Dạ Thảo đáp vang vọng lên rồi nàng hiện ra bên khung cửa, 1 tay bưng đĩa bánh mì, 1 tay bưng đĩa trứng ốp la, món mà Khải thích nhất trên đời.

Nhìn nàng, Khải chột không nhìn được, bật cười vang ha hả. Dạ Thảo cất tiếng ngạc nhiên:

- Anh cười gì em vậy?

Khải vẫn cười, gập cả bụng xuống bàn mà cười. Dạ Thảo đặt đĩa xuống bàn níu lấy vai chàng ngỡ ngác:

- Anh cười gì em vậy?

Khải vừa cười vừa nói:

- Mèo con, Dạ Thảo em có thể nhìn lại mình xem.

Dạ Thảo chồm người qua lấy chiếc gương soi. Vừa nhìn thấy dung nhan trong gương, cũng như chàng, nàng buông gương cười ngật nghẻo, họa theo tiếng cười sáng khoái của chàng.

Cười xong nàng đến gần chàng nũng nịu:

- Anh lau cho em đi.

- Được! Được!

Móc lấy khăn trong túi, chàng khẽ lau vết lọ cho nàng, nhưng vụng về chàng làm cho vết lọ chạy dài thêm. Trông buồn cười quá,

Khải không nín được lại phá lên cười. Dạ Thảo như= ng mắt:

- Anh làm sao vậy?

Khải cười sặc sụa không trả lời nàng được. Dạ Thảo cầm lấy kiếng lên soi, nàng phì cười đánh nhẹ vào tay chàng:

- Anh hư quá!

Giật chiếc khăn trên tay chàng, lau sạch vết lọ đi, nàng mỉm cười hỏi chàng:

- Bây giờ trông có đáng cười nữa không?

Khải nghiêm mặt:

- Bây giờ không có đáng cười nữa chỉ đáng được hôn thôi.

Nói xong chàng vụt ôm lấy nàng, nhưng Dạ Thảo đã kịp lách mình tránh được:

- Rõ hư, giữa ban ngày ban mặt. Ăn đi kìa, kẹo nguội mất ngon.

Khải sửa người ngồi cho ngay ngắn:

- Xin tuân lệnh.

Khải bẻ 1 miếng bánh mì chấm vào giữa lòng đỏ hạt gà. Anh thích nếm cái mùi vị béo béo của chất keo sền sệt của lòng đỏ trứng gà chưa chín hẳn.

- Ơ!

Khải kêu lên ngạc nhiên.

- Anh làm sao vậy?

Dạ Thảo không biết làm món này rồi, nàng chiên chín cả nhưng không muốn làm nàng buồn, Khải cười đánh trống lảng:

- Quên nữa, sao em hồng ăn đi?

Dạ Thảo cười khúc khích:

- Nhìn anh ăn thích hơn.

Chàng đưa tay vẫy nàng:

- Lại đây, lại đây ăn với anh cho vui nào.

Dạ Thảo đến ngồi vào lòng chàng. đón từng miếng bánh mì chàng dứt cho. Rồi dứt lại cho chàng. Cả 2 cười hớn hở. Hạt gà ốp la thật chín, nàng lại quên nêm muối tiêu lạt nhách. Nhưng ăn trong tình yêu, Khải thấy nó thật tuyệt vời.

- Anh uống cà phê nhé?

Ăn xong Dạ Thảo hỏi chàng. Buồn ngủ mà gặp chiếu manh, Lê Khải reo to hớn hở:

- Hoan hô em, em pha cà phê hồi nào vậy?

Dạ Thảo đứng lên cười cười, đưa mắt lườm chàng:

- Anh mê ăn quá đi thôi.

Khải ngả người thoải mái ra ghế salon chàng nhìn theo dáng nàng cười tươi:

- Đúng vậy đó, hổng mê ăn làm sao cô bán xôi dụ được chứ?

Nàng đặt ly cà phê xuống trước mặt chàng:

- Được rồi, có ngày em sẽ cho anh ăn xôi trừ cơm đó.

Khải nhấc chiếc phin ra, tay khuấy đều chiếc muống:

- Ồ! thích thật, bao giờ em mới thi hành lời hăm dọa ấy.

Nàng béo mũi chàng:

- Anh thấy ghét quá đi thôi!

Khải cười hì hì, đưa ly cà phê lên môi uống 1 hớp to. Trời ơi! Nàng cho chàng uống cái gì thế này? chè chãng? cà phê gì mà ngọt thế?

Nhìn chàng trợn mắt phùng mang, Dạ Thảo đấm mạnh tay chàng:

- Anh định giở Trò gì nữa vậy?

Nể nang quá, chàng nuốt ọt ngụm cà phê vào cổ họng, vờ nhăn nhó bảo:

- Ngon quá!

Tưởng chàng khen thật, Dạ Thảo cúi đầu e thẹn. Khải trở mặt đồng hồ:

- Dạ Thảo, anh về nhà 1 chút nhé!

Dạ Thảo phụng phịu:

- Anh bỏ em đi nữa hả?

Chàng bẹo má nàng:

- Một chút thôi mà.

Nàng níu tay chàng:

- Nhưng anh về bên ấy làm gì?

Khải đứng dậy:

- Thảo Ợ đừng anh nóng ruột quá, hông biết có gì xảy ra ở nhà không?

Nàng nhún nhảy mình trên ghế salon:

- Lại nhớ người ta nữa rồi, mới xa có 1 tý đã nóng ruột rồi.

Khải ngồi xuống ghế đặt tay lên vai nàng:

- Không, anh không nhớ ai hết, em đừng ghen mà mất đẹp đi đấy.

- Kệ em

Nàng dẫu môi lên nũng nịu. Khải cúi xuống môi nàng nhẹ đặt lên đó 1 chiếc hôn rồi bảo:

- Thôi anh đi, 1 chút xíu anh về liền, nhớ nấu cơm cho anh ăn với.

- Hông

Dạ Thảo quay lưng, Khải phì cười rồi bước đi nhanh.

Sáng sớm nắng hanh, trời dịu dịu gió, con đường vắng, không tấp nập ồn ào nhiều xe cộ nên dễ gợi vào người 1 cảm giác bình yên thong thả.

Khải cho xe chạy chậm chậm qua các dãy phố. Bao nhiêu phiền toái của ngày hôm qua lui vào quên lãng. Chàng dừng chân trước 1 quầy hàng bánh kẹo mua 1 hộp bánh ngon làm quà cho má. Dù sao chàng cũng hơi quá đáng trong chuyện này. Đêm hôm ấy chàng không về nhà chắc cả nhà lo lắng lắm. Khải mỉm cười: Cho tởn, từ nay nếu ở nhà có đá động gì đến chuyện của Dạ Thảo nữa là chàng sẽ bỏ đi đêm. Nhưng chuyện đó không còn tái diễn nữa đâu. Trinh Trinh cũng biết khôn sau cái tát của chàng.

Nghĩ đến Trinh Trinh, Khải cảm thấy lòng sôi lên 1 cảm giác kỳ lạ. Không hiểu sao chàng không thể ngọt ngào với nàng được dù chỉ là 1 cử chỉ giả tạo để nàng bớt tủi hờn.

Khải móc chìa khóa mở cửa, thản nhiên đẩy xe vào mồm huýt sáo 1 bản nhạc tình vui vẻ. Nhà trống vắng, giờ này Thiên Trang đã đi học. Khải không ghét em nhưng chàng và nó luôn khắc khẩu nhau trên mọi phương diện.

Không có má ở nhà, Khải đoán chắc bà chợ lo bữa cơm trưa. Còn Trinh Trinh? Khải chợt thấy lạ lùng về sự vắng mặt của nàng. Thường thì giờ này nàng phải ngồi bên khung cửa mà thêu, đợi má chàng về rồi cùng xuống bếp nấu cơm. Lẽ nào dư âm của cát tát của chàng đã khiến nàng nằm liệt giường đến giờ này sao? Vô lý, Trinh Trinh không có những cử chỉ giận hờn trẻ Con như vậy. Vậy thì nàng đi đâu? Không chịu nổi Khải tông mạnh cửa xông vào.

Phòng trống không. Tự dưng Lê Khải rùng mình trước sự trống vắng lạ lùng của nó. Linh cảm như báo trước chuyện không lành sắp xảy ra. Chàng đưa mắt nhìn quanh, chợt giật mình đánh thót. Trên bàn, 1 mảnh giấy trắng xé vụn vàng được dẫn dưới 1 cây bút. Chàng chạy vội đến bên bàn, hấp tấp chụp lấy mảnh giấy. Đúng là chữ của Trinh Trinh! Nét chữ nghiêng nghiêng đẹp như nàng

Anh Khải!

Em xin lỗi anh vì không tròn câu xuất giá tòng phu. Nhưng nah hiểu cho em, sức người có hạn, em không thể nào chịu đựng được nữa rồi. Chắc hẳn anh chẳng bao giờ để tâm tìm xem em đi đâu, làm gì, nhưng dù anh có đoái hoài lòng thương hại tìm kiếm cũng vô ích thôi.

Vĩnh biệt anh

Trinh Trinh

Đọc xong bức thư, sóng lưng Khải lạnh toát, mồ hôi tuôn ròng ròng như tắm. Mắt chàng chụp bức thư đọc kỹ lần thứ 2, chàng bàng hoàng nghĩ đến cảnh nàng treo mình lủng lẳng trên 1 cành cây nào đó. Trinh Trinh tự vận! Nàng dám làm điều đó lắm chứ, Chàng đã đẩy nàng vào bước đường cùng. Chàng là kẻ sát nhân, là thủ phạm chính trong cái chết của nàng sao?

Không, không. Khải đưa tay vuốt mồ hôi ròng ròng trên má. Phải cứu lấy nàng. Nhưng nàng ở đâu? Chàng vội nhanh bức thư bỏ túi lao ra chụp lấy chiếc xe, rẽ máy, phóng nhanh ra đường như điên dại.

“Két” tiếng bánh xe thẳng rít phát ra 1 âm thanh khủng khiếp. Bà Diễm, má nàng, thò đầu ra cửa sổ lè lưỡi nói:

- Thằng Khải mà làm tao hết hồn. Trời, đi đâu mà mặt mày tóc tai bột bạt thế kia?

Khải lững thững đi vào nhà, vừa rút khăn lau mặt vừa hòa hễn nói:

- Con đi kiểm Trinh Trinh ...

Ông Hưng cũng vừa từ nhà đi lên. Cười vui vẻ:

- Dữ hôn, vợ vừa đi vắng có 1 chút xíu đã quỳnh lên rồi, ngồi xuống đây uống miếng nước cho khỏe cái nào.

Khải ngồi xuống ghế bần thần, lắp bắp hỏi:

- Dạ vợ con có về đây không ạ?

Bà Diễm cười vui:

- Không về đây thì về đâu – Bà quay qua nhìn ông Hưng nhướn mắt: – Đức ghen này còn hơn ông nữa.

Khải thở phào 1 cái nhưng vẫn chưa hết lo:

- Dạ vợ rồi vợ con có nói gì không vậy?

Ông Hưng gật đầu nhanh:

- Có đó, nó bảo bữa nay sinh nhật con phải không?

Khải ngạc nhiên nhìn lên tấm lịch: 20-12 đúng là sinh nhật của chàng rồi. Nhưng làm sao Trinh Trinh biết được? Ông Hưng vẫn tiếp tục nói:

- Hình như nó định tặng cho con 1 món quà thì phải. Hồi sáng này nó dậy sớm lắm, tắm rửa sạch sẽ, đi chợ mua hoa về nhiều lắm.

Khải giật mình đánh thót. Tách trà trên tay rơi nhanh xuống đất vỡ tan. Chàng đứng bật dậy nói nhanh:

- Con phải lên với Trinh Trinh ngay mới được.

Ông bà H ngạc nhiên nhìn sững nhau 1 giây rồi cùng nhau cười ngất trước thái độ của Khải. Họ cho rằng: Chàng quá yêu mến Trinh Trinh.

Hai bậc một lên lâu mà Khải còn cho là chậm quá. Chàng cầu mong sao cho chàng lên kịp. Trinh Trinh ơi, em đợi lắm!

Dùng hết sức bình sinh, Khải dùng vai tông mạnh vào cánh cửa. Nào ngờ, cửa không khóa nhẹ tênh bật mở dễ dàng. Bị quá đà, Khải lao nhanh về phía trước đến 2, 3 bước mới dừng lại được

Khải dụi mắt tưởng mình nằm mơ, nhờ mình lạc vào cõi thần tiên. Trên khung gương trắng giữa căn phòng sang trọng, Trinh Trinh nằm ngủ thản nhiên giữa rừng hoa hồng rực rỡ, như nàng công chúa trong câu chuyện cổ tích ngày xưa. Khải ngăn người ra ngắm Trinh Trinh, nhìn bộ ngực căng tròn trogn chiếc áo the màu trắng phấp phồng theo hơi thở, tự hỏi mình: Tại sao nàng lại làm như vậy?

Một ánh chớp chợt chợt loé lên. Trời ơi, sao chàng ngu dốt, sao chàng tăm tối thế này? Chàng lại thản nhiên đứng nhìn nàng đi vào cõi chết. Khải chạy nhanh đến giường, gom hết những cánh hoa quanh nàng, mở cửa sổ Chàng ném chằng tiếc tay những nụ hoa xinh đẹp kia xuống đất. Những nụ hoa xinh đẹp kia đó là thứ vũ khí giết người nguy hiểm nhất.

Trinh Trinh! Chàng đến ngồi gần bên nàng, khẽ nắm lấy bàn tay lay gọi. Nàng vẫn im lìm trong giấc ngủ không trả lời. Hoa đã hút hết không khí, khiến nàng mê đi ấy mà.

Nắm lấy mạch nàng, Khải thở phào nhẹ nhõm. Thần chết không còn đe dọa nàng, chỉ đến chốc lát nữa thôi, được hít không khí trong lành nàng sẽ hồi tỉnh ngay. Lấy 1 cái gối, kê cho đầu nàng cao hơn 1 chút, Khải bước ra khóa cửa, rồi trở về bàn son phấn của nàng tìm kiếm vì chàng biết trước cái chết con người ta luôn luôn thành thật.

Sau 1 hồi lục lọi, chàng tìm được 2 phong thư dán kín. 1 cho cha mẹ nàng và 1 gửi cho chàng. Tần ngần cầm lấy 2 bức thư, Khải mỉm cười thâm nghĩ: Nội dung của những bức thư này hẳn là những lời khinh miệt chua cay. Bao nhiêu câu buộc tội nặng nề rằng: Lê Khải là tên khốn nạn nhất trên đời (đúng thật đó chứ)

“Toạt”, Khải đã xé phong thư của nàng gửi cho cha mẹ, ngồi xuống ghế salon, châm 1 điếu thuốc Khải chờ đọc thấy những lời buột tội mình.

Kính gửi cha mẹ!

Con đã suy nghĩ nhiều trước khi đi đến ý nghĩ chọn cho mình cái chết. Bởi vì con biết rằng: chọn cái chết là con phạm đại tội bất hiếu với cha mẹ. Nhưng con không còn con đường nào khác để đi. Kính mong cha mẹ rộng lòng tha thứ tội

Từ lúc mới sanh ra cho đến lúc lớn, con chỉ thọ ân cha mẹ nhưng chưa 1 lần báo đáp. Vậy mà con lại không biết để cho tuổi già của cha mẹ trôi qua trong thanh thản, mà lại làm cho cha mẹ phải buồn đau tủi nhục. Mẹ Ơi, con biết nói ra câu này sẽ làm cho mẹ phải đau lòng xấu hổ. Làm sao mẹ có thể nhờ rằng con của mẹ là 1 đứa con gái hư thân mất nết, đã thất tiết trước ngày xuất giá vu quy?

Thái độ rẻ rúng, khinh thị của chồng đã làm con không chịu nổi, để tránh cái nhục này con chỉ còn có cái chết. Nhưng xin cha mẹ chớ nặng lời với Khải. Anh không biết gì về quyết định của con. Hơn nữa tất cả lỗi lầm thuộc về con.

Vài hàng kính gửi song thân, con trẻ xuôi tay vĩnh biệt. Cầu mong cho cha mẹ an khang, hạnh phúc. Chốn tuổi vàng con trẻ ngậm cười.

Con bất hiếu

Trinh Trinh

Khải buông tờ thơ thần thờ, Trinh Trinh không quá xấu xa như chàng tưởng (suy bụng mình ra bụng người ta). Dù gì nàng cũng là 1 đứa con hiếu thảo. Nàng lại không oán trách chi chàng. Bấy lâu nay bị chồng hắt hủi khinh khi mà nàng vẫn cắn răng chịu đựng không tỏ bày cùng cha mẹ. Bấy lâu nay chàng đã hiểu lầm lòng tốt của cha mẹ Trinh Trinh. Họ không biết rằng Trinh Trinh thất tiết, họ không lừa chàng và họ giúp đỡ chàng bằng tình thương chân thật chứ không cố ý trảm miêng chàng bù đắp cho chàng cái mà Trinh Trinh đã mất.

Khải đưa mắt nhìn Trinh Trinh, nàng vẫn chưa tỉnh dậy. Tội nghiệp cho nàng biết mấy. Đem qua, lúc chàng vui say ân ái bên Dạ Thảo, l` lúc nàng trần thờ giữa phòng không để chọn cho mình cái chết. Nàng đã dối lòng đóng kịch với song thân để họ vui với nàng trong chốc lát. Nàng vẫn nhớ đến ngày sinh nhật của mình và quyết định tặng cho chàng cái chết.

Lòng bùi ngùi, chàng xé tiếp bức thư nàng gửi cho mình

Anh Khải!

Khi nhận được thư này thì em không còn sống trên đời nữa. Đây là những dòng chữ cuối cùng của đời em. Xin anh đừng xé bỏ đi mà tội nghiệp. Em mong anh dành ra 1 vài phút để nghe em trút cạn nỗi lòng.

Chọn cho mình cái chết, không phải em muốn chọn gia pháp này để oán hận hay để trút trách nhiệm gây khó dễ cho anh, em chỉ mong sao cái chết này giúp anh hiểu cho nỗi oan tình mà em đã chịu. Anh Khải ơi! có lẽ giờ này anh vẫn còn muốn biết nguyên nhân nào khiến em không còn trinh tiết với anh trong đêm hôn lễ? Câu chuyện xảy ra từ lâu rồi, lúc đó em là 1 cô nữ sinh trong trắng, học lớp 12. Trong 1 lần cắm trại xa, em đã bị hãm (có lẽ anh không muốn biết tên để làm gì) lấy đi cái quý nhất của đời mình. Lẽ ra lúc đó em phải làm to chuyện lên, phải nói cho cha mẹ em được biết nhưng em lại sợ Em xấu hổ, em chờ đợi hãm đem lễ vật đến nhà để cầu hôn. Nhưng vô vọng, mấy tháng sau hãm cùng gia đình vượt biên và nghe đâu đã an toàn sống nơi phương trời xa lạ.

Chỉ 1 lần duy nhất đó mà em phải trả 1 cái giá đắt như thế này đây. Anh hất hủi, lạnh lùng em vẫn không phiền giận. Chỉ mong sao 1 ngày anh hiểu được mà đóai hoài thương cho. Nhưng đời em nhiều khổ lụy, anh có vợ khác, thế là niềm hy vọng cuối cùng trong đời em sụp đổ hoàn toàn. Khải ơi, em yêu anh, yêu anh tha thiết. Khi biết tin anh có vợ em suýt ngất đi vì uất nghẹn. Nhưng em nghĩ lại mình không có quyền được ghen như vậy. Em âm thầm khóc trong đón đau tuyệt vọng. Nỗi khổ của em không ai có thể hiểu và thông cảm được, kể cả má và em Trang. Làm sao họ hiểu được ẩn tình sâu kín bên trong. Anh Khải, thật tình em không biết gì cả, chính em Trang đã phát hiện và thông báo cho em biết nơi ở của anh và Dạ Thảo. Dù biết đó là sự Thật nhưng em vẫn làm ra vẻ không tin. Chính má và em Trang vì nóng ruột cho em mà tìm đến nhà Dạ Thảo. Chuyện xảy ra thế nào thì anh đã biết.

Một cái tát tai của anh có làm cho em đau đớn. Nhưng vẫn chưa đau bằng những lời anh nói. Khải ơi, em là 1 cô gái bất hạnh, có lẽ số kiếp đã giành

sẵn cho em những phủ phàng như vậy đó! Nhục nhã quá, em không còn mặt mũi nào để sống trên đời. Nếu ba mẹ em biết anh có vợ bé phụ bỏ em họ sẽ đau lòng, sẽ ân hận vì chọn lầm rẽ cho con gái chứ họ đâu biết được rằng tất cả những chuyện này là do con gái họ gây ra

Sự Sống của em sẽ gây ra khổ sở cho mọi người, cha mẹ em vì nóng ruột sẽ nhờ luật pháp can thiệp. Dạ Thảo với anh sẽ lỡ dở Duyên tình. Anh sẽ thù hằn oán hận em. sẽ nóng giận mà nói câu chuyện em không tròn trình tiết ra bảo vệ cho mình. Cha mẹ em sẽ đón đau sâu khổ, mà em thì không bao giờ có cơ hội được anh yêu. Vì thế em chọn cái chết. Chết là hết, là mọi việc sẽ êm xuôi. Anh sẽ được cùng với người ta công khai làm chồng vợ. Ba mẹ em có đau buồn về cái chết của em nhưng không đau buồn tủi nhục và em Ít ra không bị anh oán ghét.

Khải ơi! em muốn viết cho anh thật nhiều, nhiều hơn nữa nhưng đêm đã khuya rồi, mắt em ráo lệ, tay em rã rời, em xin anh dừng bút. Lần cuối, em cầu mong cho anh đừng oán giận mà hãy tha thứ cho em và nếu được xin rõ Lệ xót thương cho kiếp hồng nhan bạc phận. Lời cuối để lại cho anh.

Vĩnh biệt

Trinh Trinh

TB: Hôm nay là sinh nhật của anh, em có món quà nhỏ tặng anh. Đó là chiếc mặt giây chuyên, kỷ vật của mẹ em tặng lại, chúc anh và người ta hạnh phúc.

Khải buông thơ, bóp mạnh chiếc mặt giây chuyên thần thờ ngó Trinh Trinh. Một cô gái đáng thương, trước giờ chết vẫn còn nghĩ đến quà tặng sinh nhật để tặng chồng. Cúi nhìn món quà, lòng chàng bỗng lặng đi vì súc động. Chẳng phải vì giá trị Của món quà kia quá lớn. Mà vì giữa viên kim cương lớn, nàng lòng ảnh đám cưới của chàng và nàng đạo nọ. Khải thở dài cất món quà của nàng tặng vào túi, đến ngồi cạnh bên nàng mà nghe lòng dấy lên nỗi ăn năn hối hận.

Quả thật gần 1 năm nay chàng đối xử Với nàng tệ bạc quá. May mà nàng nhẫn nại, yêu chồng chứ gặp những người con gái khác họ chẳng bao giờ cam đành sống khổ như vậy đâu. Nhất là người đó lại giàu sang xinh đẹp.

Trên đời này có khối thặng thêm thường cái địa vị của chàng (bây giờ mới biết). Chẳng những nàng thất tiết mà nàng có 1 đàn con chúng cũng chẳng quan tâm.

Khải nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng. 1 bàn tay trắng nõn, thon dài mềm mại. Nàng chẳng bao giờ làm lụng cực nhọc. Vậy mà vì chồng, nàng đã làm đủ Mọi thứ để chàng vui. Chắc nàng đau khổ lắm khi thấy chàng từ chối không nhận sự săn sóc của nàng.

Nàng là 1 cô gái đáng thương. Chử trinh nàng đánh mất không chủ ý. Tiết thay chàng không hiểu dùm nàng điều này sớm hơn 1 chút. Giờ đây mọi chuyện đã muộn màng rồi. Chàng đã cùng Dạ Thảo thành chồng vợ. Làm sao chàng làm 1 người chồng thủy chung tròn vẹn được?

Trinh Trinh, người vợ có cưới hỏi, pháp luật công nhận đàn ông hoàng. Còn Dạ Thảo, mối tình đầu tươi đẹp, nàng đã trao cho chàng trọn đời con gái thơ ngây. Cả 2 nàng con gái, nàng nào cũng đáng thương. Chàng không thể lạnh lùng để Trinh Trinh sầu khổ mà cũng không thể quá cuồng nhiệt để Dạ Thảo đau lòng, tủi phận. Rồi đây mọi chuyện đổ bể ra, xã hội không chấp nhận chế độ đa thê, mối tình của chàng và Dạ Thảo sẽ về đâu?

Khải chống tay lên trán, bóp đầu suy nghĩ. Chàng đã làm khổ 1 lúc 2 người con gái. Trái tim chàng chỉ có quyền chọn 1. Chọn ai? chọn ai để lương tâm 1 đời không cắn rứt?

Chàng lại đưa mắt nhìn Trinh Trinh. So về nhan sắc, chàng không thể bảo ai đẹp hơn ai được. Dạ Thảo hồn nhiên ngây thơ. Sắc đẹp của nàng mang sức sống tràn trề tươi mát. Trinh Trinh trầm lặng tâm hồn. Sắc đẹp của nàng ẻo lã như vành liễu thướt tha đài các.

Cả 2, ai cũng yêu chàng tha thiết nồng nàn. Mất chàng ai cũng dễ dàng tìm cái chết (Tự phụ nhi) Chàng yêu ai? đã đành là yêu Dạ Thảo, nhưng so với Trinh Trinh chàng vẫn giành nhiều thương hại. Quả là có thể nổ tung đầu óc lên được.

Hơi thở trở lại điều hoà, Trinh Trinh dần thoát khỏi cơn mê, nàng chớp mắt ngỡ ngàng tỉnh giấc. Bàn hoàng nhận ra bàn tay mình nằm trong lòng bàn tay Khải. Mình có nằm mơ không? Nàng cắn thử Môi mình. Không phải

là mơ rồi, nhưng sao nàng lại có được cái điểm phúc này? Trinh Trinh cố nhớ lại. Nàng đã chọn cho mình cái chết, sao mọi chuyện lại diễn biến thế này?

Trinh Trinh chớp mắt lạ lùng nhìn Lê Khải. Chàng vẫn ngồi yên bất động, 1 tay nắm lấy tay nàng, 1 tay chống đầu nét mặt đăm chiêu, mãi đăm mình vào bài toán khó. Chàng vẫn chưa hay nàng đã tỉnh lại.

Trinh Trinh không dám cử động, sợ Cái cảm giác êm đềm kia biến mất. Ôi, bàn tay chàng mới ấm làm sao? Có lẽ đây là lần đầu tiên chàng nắm lấy tay nàng 1 cách nhẹ nhàng, thiết tha như vậy.

Khải chợt thở dài, vuốt tóc liên tục như đang gặp điều gì khó nghĩ. Giây lâu gương mặt chàng đanh lại, khắc khổ, bàn tay nắm chặt tay nàng rồi lại buông nhanh.

Trinh Trinh chợt hiểu. Chàng đang giằng co giữa con tim và lý trí. Giữa Dạ Thảo và nàng. Con tim chàng chỉ được quyền chọn 1. Ai? ai sẽ là người điểm phúc được hưởng đặc ân kia? Nàng hay là Dạ Thảo?

Dĩ nhiên là Dạ Thảo. Sống mũi cay xè. Trinh Trinh tự biết với mình bây giờ chàng chỉ có tình thương hại, bức xúc trước cái chết của nàng. Chàng thấy lòng phân vân khó xử. Chứ ngày mai đây, khi nàng trở về trạng thái bình thường cái cảm giác của chàng hôm nay sẽ biến mất. Bên cạnh Dạ Thảo, chàng sẽ quên mất nàng ngay. Thương cảm của nàng chưa đủ chín để cảm hóa được chàng. Muốn đạt được tình yêu, nàng phải vượt qua nhiều thử thách.

Tự nhiên Trinh Trinh thấy mình rồ dại vô cùng. Chọn cho mình cái chết là điều sai lầm không thể nào tha thứ được. Thật hù hồn, may mà nàng không chết, nếu mà chết thì ... tội lỗi với cha mẹ sẽ lớn dường nào? Khải đã cứu nàng. Ổn nghĩa này nàng phải ghi lòng tạc dạ. Dù sao chàng vẫn là người tốt, chàng đã cao thượng bảo vệ danh dự cho mẹ cha nàng. Đã lo lắng cứu mạng cho nàng. Khải ơi! anh đừng dẫn đo suy nghĩ nữa, em sẽ không làm anh khó xử Vì em.

Đã nghĩ kỹ, Trinh Trinh vờ cựa mình mở mắt. Khải quay qua không tìm được tiếng kêu mừng rỡ:

- Ô! Trinh Trinh, cô đã tỉnh lại rồi.

Trinh Trinh chớp mắt mỉm cười:

- Cám ơn anh đã cứu mạng.

Khải thở dài buồn bã:

- Tại tôi tất cả. Trinh Trinh, tôi xin lỗi cô về cái tát sáng qua nhé!

Trinh Trinh lắc đầu duyên dáng:

- Ô! em đâu dám trách hờn anh. Em dại dột làm anh lo lắng thật là đáng tội. Anh tha thứ không giận cho là may mắn lắm rồi.

Lê Khải trợn mắt nhìn nàng ngạc nhiên. Trinh Trinh đã ngồi dậy sửa lại áo quần mỉm cười:

- Bây giờ em đã biết lỗi rồi, chỉ xin anh 1 điều.

Khải nhướng mắt:

- Điều gì?

Nàng cuối đầu hạ giọng:

- Xin anh cho phép em được trở về nhà anh như củ và đừng nói gì cho cha mẹ em biết gì cả.

Khải thở phào nhẹ nhõm. Điều chàng lo lắng nhất đã được giải quyết 1 cách dễ dàng. Khải gật đầu dễ dãi:

- Được. Thôi cô cguấn bị về cho, lần sau đừng dại dột như vậy nữa.

Trinh Trinh cuối đầu với vẻ biết lỗi:

- Dạ, anh chờ em 1 chút.

Nàng bước vội về bàn trang điểm, mở nhanh học tủ. Chợt nàng kêu lên 1 tiếng ngạc nhiên:

- Ô!

Rồi len lén quay nhìn Khải, má ửng hồng e thẹn. Những cử chỉ đó không qua được mắt Khải. Biết nàng tìm gì rồi nhưng nàng vẫn vờ thản nhiên hỏi:

- Cô tìm gì vậy?

Trinh Trinh khẽ lắc đầu:

- Dạ không, em chẳng tìm gì cả!

Nàng thật tế nhị. Khải thăm nghĩ khi mở cửa phòng cùng nàng bước ra. Bà Diễm nhìn 2 người cười dễ dãi:

- Nói là về thăm cha mẹ mà từ sáng đến giờ cô chẳng bước ra khỏi cửa.

Ông Hưngưng rút tẩu thuốc ra cười bình con:

- Bà sao khó tánh quá! Cả 1 đêm dài 2 mẹ con bà tâm sự chưa đủ Sao? Người ta là vợ chồng son, xa nhau 1 chút đã nhớ rồi bà hồng biết sao?

- Ba mẹ!

Trinh Trinh thẹn thùng đỏ mặt. Nhìn vẻ sung sướng hả hê của họ, Trinh Trinh chợt cảm thấy ấm lòng trong tình thương ba mẹ. Vậy mà, suýt chút nữa thôi nàng đã làm cho cha mẹ phải buồn đau. Nếu nàng không giữ nổi nụ cười trên môi cho cha mẹ, nàng quả là đứa con bất hiếu vô cùng.

Nhìn vẻ đầm ấm hạnh phúc của gia đình vợ, Lê Khải cảm thấy bứt rứt vô cùng. Họ tin rằng chàng đem hạnh phúc đến cho Trinh Trinh chứ họ làm sao biết được chàng là kẻ sát nhân suýt giết chết mất đứa con cưng nhất của họ. Trinh Trinh mà chết, lương tâm chàng 1 đời ray rức.

Bà Diễm nào hiểu được diễn biến đang xảy ra trong lòng Khải với Trinh Trinh. Thấy 2 người cứ đứng ngẩn người ra như ngỗng đá. Bà thấy tội nghiệp quá liền cười giả lả:

- Má nói vậy chứ rầy la gì mà 2 đứa đứng thẩn thờ vậy? Con tt đưa thẳng Khải ra sau nhà rửa tay chân rồi lên ăn cơm với ba mẹ.

Khải mấp má môi định từ chối, nhưng không biết mở lời sao cho phải. Trinh Trinh trông thấy vội nói đỡ cho chồng:

- Dạ, chắc hồng được đâu mẹ Oi, hồi hôm con xin phép má con ở đến sáng về liền. Sợ Ở nhà má con đợi cơm 2 đứa.

Bà Diễm gật đầu không cầm nữa:

- Ủ, nếu con đã xin phép chị Ở bên thì về đi kéo chị mong. Lần sau có xin thì xin ở lâu lâu với ba mẹ nhé!

- Dạ, thôi về đi anh, trưa quá rồi!

Vừa nói tt vừa kéo tay chồng nũng nịu. Khải lúng túng mỉm cười ngượng ngịu:

- Dạ thưa ba má con về.

Ông Hưng đứng dậy vỗ vai chàng tiến ra cửa:

- Ừa, thỉnh thoảng chở vợ con sang thăm ba má nghe. Mà ba dặn rồi, cứ xem nhà đây như nhà bên, qua thời kỳ làm rể rồi, làm gì mà bẽn lẽn, ngượng ngùng quá vậy?

Khải mỉm cười không nói, ngồi lên xe đề máy. Trinh Trinh khép nép kéo vạt áo dài mỉm cười đưa tay vẫy chào cha mẹ, leo lên ngồi ở sau yên xe cho chàng chở vọt đi.

Trưa nồng oi ả, mặt trời tỏa xuống trần gian những tia nắng gay gắt, Trinh Trinh khẽ bấm tách, dương cao chiếc dù xanh xinh đẹp. Một quàng sáng bao phủ lấy 2 người. Khải cảm thấy dễ chịu vô cùng. Bao mệt mỏi trong người tan biến, khi chàng nghe mùi nước hoa dịu dịu từ mái tóc nàng thoang thoang bay lên.

Chương 5

Bà Diễm cầm ly nước kê lên môi toan uống, rồi thở dài đặt trở xuống bàn nhìn ra cổng như nôn nóng đợi chờ rồi lại cầm ly nước trở lên tay trầm ngâm suy nghĩ.

Reng ... reng ... reng ...

Chuông cửa đổ đập dồn bà Diễm cất lời kêu rối rít:

- Sen, mở cửa mau.

Cánh cổng mở rộng toang. Vẻ vui mừng trên mặt bà chìm xuống Íu xìu khi nhận ra người mới đến là 1 cô gái ăn vận moden. Đóng mạnh cửa xe hơi, cô gái chạy ào lên mừng rỡ:

- Dì Ba, dì ba hồng nhận ra con sao?

Bây giờ bà Diễm mới tỉnh thần nhìn kỹ người mới đến. Chợt bà chồm lên, ôm lấy người con gái kêu lên mừng rỡ:

- Trời Ngọc Lệ, có phải Ngọc Lệ đó không? Con về bao giờ vậy?

Cô gái sửa lại búp tóc loãn xoắn trên vai:

- Dạ, con về được 3 bữa rồi. bạn quá bữa nay mới lên thăm dì được. Sao, dạo này dì làm ăn thế nào? Dượng khoẻ hả dì? em Thảo còn đi học không?

Bà Diễm gật đầu:

- Nhờ trời việc làm ăn vẫn không đến nỗi nào. Dượng mày vẫn khoẻ. Còn con Thảo nó có chồng rồi.

- Có chồng rồi. – Ngọc Lệ mở tròn mắt ngạc nhiên, rồi kêu lên mừng rỡ – Chèn ơi, em Thảo coi đấy mà còn tiến bộ hơn con nữa.

Bà Diễm nở 1 nụ cười không tươi lắm:

- Còn mày dạo này sống ra sao? Lười viết thư lắm phải không? Tao nghe má mày than phiền nhiều.

Ngọc Lệ cười vui:

- Cháu hả? vẫn bình thường, độc thân nên rảnh lắm. Còn việc làm nói chung là vất vả hơn ở Việt Nam nhiều.

Nàng nheo mắt nói tiếp:

- Còn việc than phiền của má cháu là không đúng đâu. Lúc nào bà ấy cũng muốn cháu viết thư về liên tục. Cháu đã viết về 2 tháng 1 lần mà má cháu còn chưa vừa dạ. Có lẽ kỳ này trở về Úc, cháu phải xin nghỉ việc ở nhà viết thư cho má cháu quá.

Bà Diễm đập vai nàng:

- Con nhỏ này! đi mấy năm rồi mà cũng không bỏ cái tính lý lắc. Để xem: mập hơn và trắng hơn lúc ở nhà nhiều.

Ngọc Lệ cười rạng rỡ:

- Ý là con ăn kiêng cỡ lắm đó. Chứ không thôi là mập như cái lu rồi đó. Mà dì biết không mập quá là dễ “ống chề”

Bà Diễm phì cười:

- Cái con này ăn với nói. À này giờ mừng quá quên mất, để dì đưa cháu lên lầu tắm rửa, đi đường xa chắc là cháu mệt lắm.

Ngọc Lệ xua tay:

- Đì đừng bận tâm, để mặc cháu. Bộ dì tưởng cháu hồng nhớ sao? Căn nhà này cháu thuộc lòng từng viên gạch. Cháu đi 1 mình được rồi, dì chờ ai cứ ngồi chờ.

Bà Diễm ngạc nhiên:

- Ủa, sao cháu biết?

Ngọc Lệ cười bí hiểm:

- Bí mật nhà ghê. Bộ dì không biết cháu là nhân viên thám tử sao?

Bà Diễm mỉm cười không nói. Ngọc Lệ xách vali bước lên lầu, đến lưng chừng cầu thang nàng còn quay lại nói:

- Cháu có đem quà về cho dì dưỡng và em Thảo nhiều lắm. Toàn quà đẹp thôi.

Nhưng bà Diễm không nghe lời nàng nói. Tâm trí của bà lại hướng ra ngoài cổng, bà đợi ông Hưngưng về để rõ hơn về việc làm bà đau lòng quên ăn mất ngủ cả tháng nay.

Cái tin Khải tậu nhà lầu, mở hiệu thuốc nuôi vợ bé đã làm cho ông bà phải rụng rời kinh hãi. Họ không bao giờ tin, nếu như người phát giác không phải là ông lợi, 1 người bạn thân của ông và cũng là 1 thương gia có nhiều uy tín.

Mới đầu bà đã khóc bù lu bù loa, toan tìm nhà cô vợ bé của Khải mà quậy phá. Bắt Khải phải đứng ra nhận tội của mình và nếu cần hơn bà sẽ bắt lại đứa con yêu. Nhưng ông đã ân cần khuyên giải, mọi việc cứ để mặc ông thu xếp tiện lợi cả đôi bên.

Trời ơi, tiện lợi đâu không biết, bà chỉ biết rằng cái thằng khốn kiếp kia đang làm khổ con bà. Bao nhiêu tiền của nó dốc vô chăm sóc, phụng sự con vợ bé, vậy mà con của bà vô tình nào biết nào hay!

Reng ... chuông cửa đổ dứt, bà Diễm vội vàng chạy ra mở cửa. Và không phụ lòng bà mong đợi. Lần này ông về thật.

Đóng mạnh rầm cửa xe, ông xách cặp lặng lẽ quay vào. Bà leo đèo bước theo sau. Quãng phịch chiếc cặp xuống salon, ông quay lại hỏi bà ngạc nhiên:

- Ủa! xe của ai vậy bà?

Bà nói nhanh:

- Xe của con Ngọc Lệ.

Ông ngồi xuống ghế, nới chiếc caravete lỏng ra 1 chút:

- Ủa, con Lệ về rồi hả?

Bà không trả lời, bước đến gần, nắm lấy tay ông hỏi nôn nóng:

- Thảo hế nào, ông có gặp rồi chưa, đúng như lời đồn đại không vậy?

Ông Hưng gật đầu, bà Diễm hỏi dồn dập:

- Con nhỏ đo ra sao? mập ốm, đen hay trắng, xấu hay đẹp vậy?

Bỗng dưng ông đâm quạu, gắt với bà:

- Thảo ừ từ để tôi thở với bà. Bà làm cái gì mà dồn dập 1 hơi vậy?

Bà Diễm thở dài ngồi xuống ghế:

- Thì ông nói đi, ai bảo ông cứ yên lặng. Ông không biết là tôi nóng ruột lắm hay sao?

Ông dịu giọng:

- Thì tôi cũng nóng ruột như bà vậy. Nhưng đúng thật rồi bà, Không sai chạy vào đâu được. Chính mắt tôi thấy rõ ràng 2 đứa nó cười giỡn với nhau ra chiều thân mật lắm.

Bà Diễm nghiêng răng:

- Trời ơi, vậy mà ông hồng nhào vô bắt tại trận, rồi bắt con Thảo về.

Ông H thở dài:

- Không được, bà hồng biết làm như vậy là phần lỗi về con gái mình không? Phải từ từ bà à.

Bà Diễm thở hào hển:

- Thảo từ từ, ông thì lúc nào cũng từ từ. Mà ông nè. – Bà chợt quay sang hỏi – Con nhỏ đó có đẹp không ông?

Ông Hưng gật đầu:

- Con nhỏ đó đẹp lắm. Con Thảo nhà mình lạng quạng là thua nó đó.

Bà Diễm trở mắt lo sợ:

- Nó đẹp vậy, nhưng mà nó ăn mặt ra sao ông? Có lồi thối lệch thếch lắm không?

Ông Hưng lắc đầu:

- Không, lúc tôi giả làm người mua thuốc, tôi thấy nó mặc áo dài màu đỏ, thân thể bốc lửa lắm, con Thảo nhà mình không bì với nó được đâu. Nó tên là Dạ Thảo, nghe đâu ngày trước nó nghèo lắm

, phải gánh nước mướn cho người ta. Nhưng mà bây giờ nhìn nó bà khỏi biết đi, vàng đeo đỏ cổ, nó lại có mái tóc dài đẹp lắm bà à.

Bà Diễm chợt rít lên:

- Trời ơi, vậy mà giờ đây ông còn có thể ngồi đây lái nhái ca tụng sắc đẹp của nó. Tôi quyết rồi, ông không đi tôi cũng đi.

Nói xong bà dợm bước đi. Ông Hưng vội kêu lên:

- Bà đi đâu?

- Tôi nhờ pháp luật can thiệp, con tôi cưới hỏi có hôn thú đảng hoàng chứ có phải theo không mà sợ.

Ông Hưng rùn vai không nói, trong hoàn cảnh này ông không còn biện pháp nào hơn.

Bà Diễm chụp cái nón định bước đi. Chợt có tiếng ngăn lại:

- Khoan đã dì Ba – Ngọc Lệ xuống lầu từ lâu, giờ mới lên tiếng chen vào.

- Con thấy dưỡng Ba con nói đúng. Hơn nữa, theo con nghĩ, đây là 1 việc làm hết sức tế nhị. Pháp luật tuy có quyền nhưng không có thể xen vào chuyện của con tim được đâu dì Ba.

Bà Diễm ngồi phịch xuống ghế thăm nảo:

- Vậy con bảo dì phải làm sao? Lẽ nài dì ngồi yên nhìn con Thảo nó khổ hay sao?

Ngọc Lệ đưa răng cắn chặt bờ môi mọng giây lâu rồi nàng đến ngồi bên cạnh bà Diễm:

- Dì Ba à, con nghĩ chuyện này phải hỏi rõ Trinh Trinh mới được.

Ông Hưng gật đầu:

- Con Lệ nói đúng. Sen, sang mời cô Thảo mày về cho ông bà dạy việc.

Bà Diễm buông cánh tay rơi nhẹ xuống đùi:

- Hỏi con Thảo cũng vô ích thôi. Ai đời chồng có vợ bé gần 1 năm trời mà lần nào về nhà nó cũng dấu giấu che che.

Ngọc Lệ buột miệng hỏi:

- Dạ em Thảo con có chồng bao lâu rồi dì?

- Cũng gần được 1 năm rồi.

Ngọc Lệ chợt cau mày:

- Vô lý

Ông Hưng giật mình:

- Con nói cái gì vô lý

Ngọc Lệ lắc đầu mỉm cười nói lảng:

- Dạ không.

Rồi nàng quay sang vuốt nhẹ bờ vai bà Diễm:

- Đì ba đừng lo. Hồng biết thì thôi, hể biết rồi con hồng bỏ qua chuyện này đâu. Hạnh phúc của em Thảo cũng là hạnh phúc của con mà.

Bà Diễm đặt 2 tay lên lòng nàng như đặt cả trách nhiệm nặng nề:

- Cháu cố gắng giúp cho dì. Chứ bây giờ dì rồi quá rồi - Ngưng 1 chút bà nói tiếp - Cháu khôn ngoan lanh lợi còn con Thảo nó dại khờ, thương em nghe cháu.

Ket! Tiếng xe thẳng lại trước cổng. Trinh Trinh ào vào như chim sáo:

- Đa ba mẹ cho gọi con.

Nhìn thấy Ngọc Lệ, nàng chựng lại 1 chút rồi ào lên ôm chầm lấy chị quay vòng vòng kêu lên mừng rỡ:

- Trời ơi, chị Ngọc Lệ, chị về bao giờ vậy sao không báo cho em đi đón?

Ngọc Lệ hơi ngạc nhiên trước thái độ của cô em bạn dì, nhưng niềm vui gặp lại cô em nhỏ đã làm cho nàng tạm thời quên đi câu chuyện còn bàn dang dở.

- Ô! Trinh Trinh! Em lớn quá đi mất.

Trinh Trinh lùi lại 1 bước ngăm nhìn Ngọc Lệ, rồi lại ào lên ôm cổ nàng cười khúc khích:

- Đúng là Việt Kiều hồi hộp, moden và đẹp dễ sợ Luôn vậy? sao? quà của em đâu? anh của em đâu?

Ngọc Lệ rút cổ cười vui, lúc lắc đầu nói to:

- Anh đâu mà anh. “Ông “ rồi cô ơi! Chứ đâu phải như cô! Sao chừng nào cho tôi bế cháu đây?

Đột nhiên Trinh Trinh đỏ bừng mặt vì tủi thẹn. Cái điều tưởng như bình thường của mỗi cặp vợ chồng, đối với nàng sao mà xa xăm dị vợ. Chuyện

ân ái chẳng mặn nồng thì bao giờ nàng mới có thể cho ra 1 đứa con được chứ?

Thấy thái độ của Trinh Trinh vụt đổi khác, Ngọc Lệ lấy làm lạ kêu lên:

- Thảo Thảo, em làm sao vậy?

Trinh Trinh giật mình nở nụ cười ngượng nghịu:

- À không! Chiếc áo đầm này thật hợp với nước da của chi.

- Thảo! – Ông Hưng chợt xen vào – Ngồi ghế cho ba hỏi chút chuyện.

- Dạ – Trinh Trinh hớn hở ngồi xuống ghế cạnh bên Ngọc Lệ – Sao? Cha tính đãi mừng chị Ngọc Lệ Ở đâu vậy? Con sẵn sàng ủng hộ cả 2 tay mà.

Ông quay nhìn bà ngỡ ngác. Bà Diễm hắng giọng, cất tiếng hỏi khàn khàn:

- Thảo Thảo, hôm nay ba mẹ kêu con qua đây ngoài việc mừng chị Ngọc Lệ mới về. Ba mẹ muốn hỏi con 1 việc.

Trinh Trinh ngỡ ngác:

- Dạ ba mẹ muốn hỏi con điều gì ạ?

Ông bà lại đưa mắt làm hiệu cho nhau, lâu lắm ông mới cất giọng hỏi:

- Thảo Thảo, ba mẹ muốn hỏi con về việc thằng Khải chồng con.

Trinh Trinh chớp mắt lo sợ:

- Dạ, anh Khải chồng con làm sao?

Bà Diễm đột nhiên nổi nóng:

- Có phải nó phụ bỏ con không? Trinh Trinh, con nói thật đi, ba mẹ sẽ đến nhà nó lột da con Dạ Thảo. Cái thằng khốn nạn, có vợ đẹp như vậy mà còn bày đặt mèò mả gà đồng.

Trinh Trinh tái mặt, đưa tay chặn ngực nói ấp úng:

- Dạ, hồng có đâu, ba mẹ đừng nghe lời người ta đồn bậy. Anh Khải chồng con tốt lắm. Ảnh hồng có ... hồng có vợ bé đâu.

Ông nạt ngang:

- Thôi, con đừng che đậy cho nó làm gì, ba mẹ biết cả rồi. Hồi này ba còn thấy rõ ràng tận mắt 2 đứa nó đùa giỡn với nhau.

Lời ông nói khác nào nhát búa đánh nát trái tim nàng. Cỏi lòng tan nát nhưng Trinh Trinh vẫn phải mỉm miệng cười:

- Con đã bảo là không phải rồi mà. Anh Khải có nói với con Dạ Thảo chỉ là cô thư ký; của anh mà thôi.

Bà Diễm hậm hực:

- Con ngốc quá. nó nói vậy mà con cũng tin. Để đo. tao quyết bắt tại trận làm ra cho đẹp mặt.

Trinh Trinh hốt hoảng xua tay rồi rít:

- Ấy, mẹ Ơi, con xin mẹ đừng làm lớn chuyện. Nếu thương con, xin mẹ hãy làm như chẳng biết chuyện gì.

Nhìn thái độ Trinh Trinh, Ngọc Lệ đoán biết có ẩn tình, nàng vui vẻ với bà Diễm:

- Đì ba à, chuyện chồng con của Trinh Trinh mình sẽ bàn sau. Còn bây giờ, con xin phép đi dưỡng cho 2 đứa con đi chợ 1 vòng.

Đang bối rối nghe Ngọc Lệ nói như vậy Trinh Trinh mừng hơn bắt được vàng, nàng hồ hởi kêu lên:

- Đúng rồi, ba mẹ cho con đi chơi với chị Ngọc Lệ 1 chút. Mấy năm rồi chứ bô.

Bắt gặp cái nháy mắt của Ngọc Lệ, ông Hưng gật đầu đồng ý:

- Đúng rồi, nhưng đi đâu thì đi, 2 đứa cũng phải nhớ về ăn cơm trưa nghe chưa?

Trinh Trinh và Ngọc Lệ dập chân tinh nghịch:

- Dạ nghe.

Ngọc Lệ lái xe thật vững, nhìn nàng khéo léo lách xe qua dòng người đông đảo, Trinh Trinh nói khâm phục:

- Chị lái xe giỏi quá

Ngọc Lệ khiêm nhường:

- Cũng thường thôi, nếu em nghe lời dì thì giờ đây em còn lái giỏi hơn chị nữa.

Trinh Trinh cười hì hì:

- Nhanh thật hén chị, mới đó mà cũng gần năm năm rồi. Em nhớ lúc đó chị năn nỉ Em ghê lắm, mà em vẫn không chịu đi. Chị biết sao hôn? Em bật mí nhé, vì tại lúc đó em đang yêu ...

Rồi như chợt lỡ lời, Trinh Trinh nín bật. Ngọc Lệ cho xe chạy qua 1 ngã tư, nói lãng:

- Ở bên ấy lúc nào chị cũng nhớ em. Vậy mà em thật tẻ, lấy chồng cũng không thèm viết htrư cho chị biết cả má chị nữa.

Trinh Trinh vuốt ngực chị, nói biết lỗi:

- Thôi thôi, đừng giận nữa bà chị của em. Em sơ ý quên viết thơ báo tin cho chị. Đến chừng nhớ sợ chị la nên im tịt luôn.

Ngọc Lệ cười vui:

- Nói thì nói vậy chứ chị không trách em đâu. Thôi, chị em mình vào ăn kem nhé.

Trinh Trinh gật đầu. Ngọc Lệ cho xe tấp vào lề cùng nàng bước xuống. Cặp tay song song bước vào quán. Chọn 1 chiếc bàn trong góc tối. Gọi 2 ly kem đặt biệt, Trinh Trinh hỏi Ngọc Lệ:

- Em nghe dì Hai nói bây giờ chị giàu lắm, nhưng em không biết chị làm nghề gì?

Cho 1 muỗng kem vào miệng. Ngọc Lệ nói tự hào:

- Chị làm giám đốc viện uốn tóc, cũng khá vì ít người cạnh tranh.

Trinh Trinh lại hỏi:

- Em nghe nói con gái bên nước ngoài có giá lắm sao chị vẫn chưa chịu lấy chồng.

Ngọc Lệ cười xòa:

- Chị chưa muốn khổ. Còn em, chuyện chồng con thế nào mà để dì dượng phải lo buồn? Chị không tin là chồng em vô tội như lời em vừa nói.

Trình Trình chột khóc:

- Chị L ơi em khổ lắm.

Ngọc Lệ rút khăn lau nước mắt cho nàng, cất giọng dịu dàng:

- Đừng khóc, chuyện như thế nào kể cho chị nghe đi.

Trình Trình ngấn đầu dậy, nhìn Ngọc Lệ nói thiết tha:

- Chị L, em không có chị em. Thuở Nhỏ chị em mình lại chung sống với nhau, em nghĩ rằng chị cũng thương em như em thương chị phải không?

Ngọc Lệ vén mấy cọng tóc lòa xòa trên má nàng:

- Sao em còn hỏi chị như vậy? Có chuyện gì em nói đi. May ra chị giúp được em. Trình Trình, tại sao em giấu dì dượng hả?

Nước mắt lại rơi thánh thót:

- Em khổ lắm, nhưng em xin chị thương em chị đừng tiết lộ chuyện này cho cha mẹ em biết nhé.

Ngọc Lệ gật đầu. Trình Trình khe khẽ kể lại đầu đuôi câu chuyện của mình. Nghe xong, Ngọc Lệ thở dài:

- Chuyện của em không đơn giản đâu, nếu không tế nhị Sẽ mất tất cả.

Trình Trình cắn môi gật đầu:

- Em biết, nên em sợ Ba mẹ em làm ầm ĩ lên. Chị có biết không, em đã 1 lần tự vận.

- Thảo ọ vận? – Ngọc Lệ kêu lên hết hoảng – Em có điên không? nhưng ai đã cứu em?

Trình Trình cúi xuống ly kem:

- Anh Khải

Ngọc Lệ nhú mày:

- Thảo heo lời em kể, thì từ lúc em tự vận Khải có bớt gay gắt đay nghiến nhưng vẫn không ở với em?

Trình Trình hổ thẹn gật đầu. Ngọc Lệ nói tiếp:

- Thảo heo chị thì Khải là 1 người đàn ông tốt nhưng bị mỗi 1 cái tật là quá ư Ích kỷ và độc tài. Mẫu người này khi ghen lên hẳn là khiếp lắm. Này!

– Ngọc Lệ vỗ vai Trinh Trinh – Chị hỏi thiệt, em có yêu Khải không?

Trinh Trinh nói thật lòng mình:

- Có chị ạ, em yêu chồng em lắm

Môi Ngọc Lệ thoáng nở nụ cười:

- Vậy thì em an tâm. Chị đã có cách giúp em rồi

Trinh Trinh hồi hộp:

- Cách gì chị?

Ngọc Lệ để ngón tay ngang môi:

- Bí mật, về đi rồi sau này khắc hiểu

Trinh Trinh vẫn băn khoăn:

- Nhưng, ba mẹ em ... chị đừng nói gì cho mẹ của em biết nhé. Em hồ thẹn lắm

Ngọc Lệ nói nghiêm trang:

- Chị hứa. Giúp em và không nói gì cho dì dượng biết hết. Được chưa? Vừa ý chưa?

Mặt Trinh Trinh lộ nét vui mừng, đôi mắt sáng long lanh niềm hy vọng:

- Nếu chị giúp được em, em sẽ mang ơn chị đời đời.

Khải thả Tờ báo xuống ghế, thông thả hớp 1 hớp cà phê, khoan khoái thả 1 hơi dài, chàng ngả người ra sau ghế mơ màng theo tiếng nhạc du dương, ngắm nhìn chiếc quạt trần quay đều đặn. Qua làn khói thuốc lung linh thoang thoảng bóng giai nhân ẩn hiện.

Chưa bao giờ Khải có 1 buổi sáng êm dịu như thế này. Từ lúc chàng đổi thái độ chấp nhận sự săn sóc của Trinh Trinh, cuộc đời chàng như đổi khác, dù vẫn còn đầy thành kiến với nàng, chàng vẫn không thể nào phủ nhận tài nội trợ của nàng. Khải như bị mê hoặc bởi những bữa điểm tâm khéo léo, những món ăn nàng làm thật hợp khẩu vị của chàng. Hình như nàng luôn luôn biết trước ý muốn của chàng mà chiều chuộng.

Những bộ quần áo của chàng qua tay nàng giặt giũ dường như mới hẳn lên, những nếp ủi phẳng lì, bén ngót, giúp chàng khi mặc vào trông lịch sự hẳn lên. Khải còn khâm phục sự chu đáo của nàng, mỗi 1 chiếc áo của chàng khi nàng ủi xong treo vào giá, đều được nàng đặt vào đấy 1 chiếc khăn tay, phẳng phiu, thơm nức nước hoa. Mùi nước hoa dịu dịu của nàng ưa dùng đã giúp cho đầu óc chàng tỉnh táo sau mỗi buổi trưa nồng áp chiếc khăn lên lau mặt.

Những lúc chàng đi làm về mệt nhoài vì nắng gắt, bắt gặp nụ cười rạng rỡ của nàng cùng ly nước trái cây tỏa hơi lạnh buốt, chàng thấy mình hạnh phúc vô cùng. Rồi không biết tự bao giờ chàng thêm được đắm mình trong bồn nước nóng do tay nàng pha sẵn. Chàng ghiền những phút bình yên ngồi 1 mình trên chiếc ghế salon đọc tin tức trong ngày, trong lúc chiếc ampli phát ra những khúc nhạc trữ tình. Và hình như Khải giặt mình khi chợt nhận ra những ngày gần đây chàng thích ở nhà hơn đến hiệu thuốc. Cái cảm giác êm đềm hạnh phúc đôi khi làm chàng quên hẳn đi người vợ nhỏ đáng thương.

Không, Khải chống tay nhồm đậy, chàng không được phép lơ là cùng Dạ Thảo, giờ này nàng cần có chàng ở bên cạnh.

Cánh cửa phòng đóng sập lại sau lưng, Khải thoáng thấy đôi mắt Trinh Trinh đượm vẻ u buồn. Khải thở dài tội nghiệp nhưng biết làm sao? Khải tự hỏi mình lạ lắm. Tại sao chàng vẫn không thể cùng ân ái với Trinh Trinh? Sao chàng vẫn cố tình thản nhiên nhìn nàng ngủ yên dưới đất. Tự ái chẳng? Phải! Tự ái chàng cao quá. Chàng không thể tha thứ cho nàng. Hay cái ấn tượng như nhuốc đã in đậm vào óc chàng rồi. Nên dù Trinh Trinh có xinh đẹp bao nhiêu cũng không đánh bật được khỏi lòng chàng cái cảm giác buồn nôn khi gần gũi?

Chàng như 1 đứa bé con quen sạch sẽ, nay nhìn chiếc áo mình đã trót cho 1 thằng cùi mặc giờ nhìn chiếc áo có vẻ thèm thuồng nhưng vẫn không dám mặc.

Dạ Thảo, Khải chợt thở dài khi nhớ tên nàng. Nàng vụng dại biết bao nhiêu, nhưng chàng không trách nàng. Bởi lẽ hoàn cảnh của nàng khác với

Trinh Trinh. Một cô gái nghèo đi gánh nước mướn thì làm sao đủ Kinh nghiệm và khéo léo chiều chồng bằng 1 cô gái nhà giàu suốt ngày ăn rồi chỉ có 1 việc trau dồi nữ công gia chánh. Cả 1 đời Dạ Thảo chưa bao giờ nàng cầm lấy quyển sách mà sành tâm lý đàn ông? Nàng chỉ biết sống hồn nhiên trung trực theo những cái mà mình có. Nàng đáng thương hơn là đáng trách.

Nhưng nói gì thì nói, Khải vẫn thích có 1 người vợ biết chiều chuộng vuốt ve vì những món ăn khoái khẩu bao giờ cũng thích hơn những món ăn đôi khi mặn chát lắm lúc lại ngọt như chè. Mặc 1 chiếc áo láng, sạch bao giờ cũng thích hơn 1 chiếc áo ủi nhiều li. Đọc báo xem phim bao giờ cũng thú hơn phải trả lời những câu hỏi vợ vẫn ngốc nghếch. Và nghe nhạc bao giờ cũng nhẹ nhõm hơn phải căng tai ra mà nghe những lời ca khóc rên rỉ Của cải lương.

Trời ơi! Ở bên Dạ Thảo, Khải đôi lúc phải kêu lên: Giá mà Trinh Trinh và Dạ Thảo là 1 thì cuộc đời chàng hạnh phúc biết bao? Nhưng tiếc thay, Trinh Trinh vẫn là Trinh Trinh và Dạ Thảo vẫn là Dạ Thảo để chàng phải bâng khuâng biết phải chọn ai trogn cuộc đời mình.

- Ủa? – Khải ngạc nhiên hỏi Ngọc Tuyết khi thấy vắng Dạ Thảo ở ghế thu ngân – Dạ Thảo đâu rồi?

- Dạ, – Ngọc Tuyết dịu dàng – Hình như hôm nay cô ấy không được khỏe?

- Vậy à?

Khải vội vàng bước lên bậc cầu thang.

- Dạ Thảo, em mệt sao vậy?

Chàng ngồi xuống giường đặt lên trán nàng 1 nụ hôn âu yếm hỏi. Dạ Thảo xoay người ra nhìn thấy Lê Khải, nàng chột vung tay hét lớn:

- Anh đi đi, đừng lại gần tôi nữa?

Khải chưng hửng:

- Thảo, em nói gì vậy? Em thấy trong người sao rồi, anh lấy thuốc cho em uống nhé?

- Tôi hỏng cần! – Dạ Thảo úp mặt xuống gối khóc ngen ngào – Anh là thằng phản bội, anh lừa dối tôi. Anh đi luôn đi.

Vừa nói Dạ Thảo vừa dấm mạnh tay xuống đồng mùng mền vừa oà khóc lên nức nở. Khải ngạc nhiên quá. Chàng nắm cứng 2 tay nàng hỏi gằn từng tiếng:

- Dạ Thảo, em nói gì lạ vậy? Anh phản bội? Anh lừa dối gì em đâu? sao em lại trách anh hả?

Dạ Thảo giật mạnh tay mình ra khỏi tay chàng, dấm đá túi bụi, vừa khóc vừa nói:

- Anh nói là anh yêu tôi hơn người ta, vậy mà ... vậy mà ... Anh yêu người ta hơn tôi. Phải rồi, tôi biết lắm mà. Tôi biết phận mình xấu xí, quê mùa dốt nát lại ăn bám anh nên anh mới khinh nhi rẻ rúng.

Thì ra nàng đang ghen! Lúc này mắt nàng long lên sòng sọc, tóc tai rũ rượi trông đẹp rục rỡ như 1 cành hao dại. Khải phì cười, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc rối của nàng.

- Thì anh vẫn yêu em, chứ có thay đổi lòng đâu? Thôi đừng khóc nữa. sao? Hồi hôm em ngủ có ngon không?

Dạ Thảo đưa tay gạt mạnh tay anh:

- Cám ơn, tôi ôm cái gôi ôm lạnh lẽo thì làm sao mà ngủ ngon bằng anh được mà hỏi chứ?

Nàng ngốc, nàng không hiểu gì cả. Khải kiên nhẫn cuối hôn lên trán nàng mong nàng dịu bớt cơn nóng giận.

- Thôi đừng ghen nữa mà! Anh thề danh dự với em là hồi hôm anh không hề... ng tới Trinh Trinh. Sao, chịu chưa? hết giận chưa? Nếu hết giận thì cho anh “mi” 1 cái coi nào?

Tưởng nàng sẽ vui nào ngờ nàng buông tràng cười mỉa mai:

- Hừ, nếu anh tưởng tôi là 1 đứa con nít thì anh lầm rồi đó. Ừ, mà anh nói tôi ngu cũng phải thôi, vì nếu khôn tôi đâu có từ chối lời cầu hôn của anh Út Trọng mà dấm đầu lấy anh, 1 thằng đàn ông có vợ.

Nhge nàng nhắc đến UThảo, Khải bỗng nổi nóng ùng ùng, chàng đập mạnh tay xuống bàn hét lớn:

- Nè, tôi cấm em so sánh tôi với UThảo nghe chưa?

Dạ Thảo khiêu khích:

- Vì sao?

Khải hậm hực:

- Vì tôi không phải hạng thất học như nó.

Dạ Thảo chồm lên hung dữ:

- À! Bây giờ thì tôi mới hiểu được anh. Anh khinh người ta thất học thì anh có tôn trọng gì tôi? Nhưng tôi cho anh biết, người ta thất học hơn anh thật đó nhưng người ta thật tình, không thủ đoạn không lừa dối phản bội như anh đâu.

Khải chụp mạnh tay nàng:

- Dạ Thảo! Tại sao nãy giờ em cứ mắng tôi lừa đảo phản bội mãi vậy? Bằng chứng đâu? Tôi lấy Trinh Trinh em cũng biết mà, sao nói là tôi lừa gạt được chứ?

Dạ Thảo đưa tay gỡ tay chàng ra khỏi mình:

- Nhưng lúc ấy anh bảo rằng anh không yêu người ta. Anh cười Trinh Trinh chỉ vì bắt buộc. Chỉ với tôi anh mới có tình yêu chân thật. Phải không? Có phải lúc đó anh đã nói với tôi như vậy không?

Khải gật đầu xác nhận:

- Phải, và tình cảm của tôi dành cho cô trước sau như vậy không thay đổi. Cô dựa vào đâu mà mắng chửi tôi như vậy? Có phải thằng khốn kiếp UThảo lại về đây quyến rũ cô không?

Dạ Thảo đỏ mặt nạt lớn:

- Anh đừng nói bậy?

Đến lượt Khải phản công:

- Vậy thì bằng chứng đâu? Nếu cô không nêu được thì đừng có trách tôi

Dạ Thảo cười lạt móc từ trong túi áo ra 1 vật:

- Vậy chứ vật này là vật gì? Hừ, nói không yêu người ta mà lúc nào cũng giữ kè kè kỷ vật bên mình.

Khải chột lạnh người khi nhận ra đây là chiếc mặt giây chuyền bằng ngọc mà Trinh Trinh đã tặng cho chàng trong ngày sinh nhật. Chàng dịu giọng giải thích:

- Dạ Thảo, em hiểu lầm rồi, Vật này là ...

Dạ Thảo nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Là cái gì? ... nếu không là kỷ vật tình yêu? “Mừng Sinh nhật anh yêu “Trời ơi! – Ngàng lại nghiêng răng ken két – Lại còn lồng hình đám cưới của mình nữa chứ.”

Biết có nói thật Dạ Thảo cũng không làm sao hiểu nổi những khúc mắc bên trong. Khải vụng về nói:

- Thảo à ... chuyện này thật là khó.. nhưng em hãy tin là tình anh không thay đổi.

Dạ Thảo lắc đầu:

- 20 tháng 12 mới hơn 1 tháng, tôi không thể nào tin lời anh được - Nàng chột gục đầu vào lòng bàn tay oà khóc - Để Mừng sinh nhật anh người ta tặng cả 1 món quà to quý giá như thế này đây. Còn tôi, tôi chẳng có gì để tặng cho anh. Nếu có cũng chỉ là lấy tiền của anh tặng lại anh thôi.

Khải thở dài, lấy khăn tay khẽ chặm nước mắt cho nàng nói tha thiết:

- Đừng khóc nữa em. Dù nàng có tặng cho anh món quà quý giá gấp trăm lần thế này anh cũng chẳng màng. Anh chỉ yêu có em thôi.

Nàng ngược mắt lên nhìn chàng nòng nòng âu yếm.

- Anh nói thật.

Khải mỉm cười gật đầu, tay anh nhẹ vuốt những sợi tóc vương loà xoà trước trán, kéo nàng ngả vào vòng tay nói yêu thương:

- Em thật là đại dột, hờn ghen làm chi cho hao tổn tinh thần? anh đã nói yêu em mãi mãi. Anh quý em hơn mọi thứ trên đời.

Dạ Thảo chớp mắt:

- Hơn cả vàng bạc châu báu?

Khải lại gật đầu, đôi mắt Dạ Thảo sáng long lanh:

- Vậy thì hay lắm. Nói thì phải giữ lời nghe?

Chưa kịp hiểu nàng định nói gì thì “xoảng “. Dạ Thảo đã thẳng tay ném mạnh miếng mặt ngọc vào tường. Sự va chạm đã làm cho miếng ngọc vỡ toang. Những viên kim cương văng tung toé bắn mất vào gần giường. Lê Khải nổi giận đứng bật dậy. Anh đẩy Dạ Thảo ra khỏi giường mình quát lớn:

- Dạ Thảo, em thật là quá quắt. Tại sao em lại có hành động như vậy chứ?

Mắt Dạ Thảo long lên sòng sọc:

- Quả đúng là lời nói chẳng đi đôi với việc làm. Anh không yêu người ta tại sao anh lại sốt ruột chứ?

Bàn tay Khải chém mạnh trong không gian:

- Nhưng Ít ra em cũng phải tôn trọng anh chứ. Ít ra đây cũng là quà sinh nhật của anh.

Dạ Thảo vênh mặt lên:

- Ừ! Tôi như vậy đó, anh yêu được thì yêu, không thì hãy đến với người ta đi.

Tức quá Khải rít lên:

- Cô đừng trách tôi

Nói xong Khải bước nhanh ra khỏi phòng. Chàng vung tay đóng mạnh đánh rầm cánh cửa như trút toàn bộ bực mình vào đấy. Đây là lần đầu tiên chàng lớn tiếng cùng Dạ Thảo. Thường khi Dạ Thảo vẫn hay ghen nhưng chưa có lúc nào nàng hùng hổ với chàng như thế này. Hừ! Nghĩ thật là bực mình. Khải thả mình ngồi phịch xuống ghế. Đầu cứ muốn nổ tung ra sau trận cãi kịch liệt.

Chàng với tay lên bàn lấy gói thuốc, nắp hộp bật mở. Khải cúi kính vò nát hộp thuốc rỗng trong lòng bàn tay, ném mạnh nó xuống sàn gạch bông. Rồi rút khăn lau mồ hôi trán. Một mùi hương dịu dịu thoảng qua. Khải thấy

lòng thư thái phần nào. Chàng bỗng nhớ đến Trinh Trinh và chuyện ghen hờn dạo nọ. Ở địa vị Trinh Trinh, nàng có quyền ghen hơn Dạ Thảo gấp 100 lần, vậy mà nàng chẳng ghen. Khải nhớ đến cảnh đầm ấm ở nhà. Dạo này Thiên Trang hiền dịu hẳn đi, cô bé không còn tranh cãi đến cùng với chàng như trước nữa mà 1 dạ, 2 thưa và má chàng như có 1 phép lạ bà quên mất câu chuyện vợ bé của chàng. Không còn mai mĩa, đay nghiến mắng chửi mà lúc nào cũng vui cười, ân cần chăm sóc cho chàng từng miếng ăn giấc ngủ. Căn nhà giờ đây không còn tối tăm u ám nữa mà suốt ngày tràn ngập tiếng cười nói. Khải biết được như vậy là nhờ công của Trinh Trinh, nàng muốn tạo không khí vui tươi để lôi cuốn chàng ở lại nhà.

Vậy mà Dạ Thảo chẳng hiểu cho chàng, nàng lại nở đập vỡ món quà của chàng. Nếu Trinh Trinh biết được chuyện này chắc hẳn là nàng buồn lắm. Dạ Thảo! trời ơi Dạ Thảo, tại sao em lại ghen hờn vô cớ? Tại sao em lại muốn đẩy anh gần với Trinh Trinh?

- Khải, -Bà Tư nhẹ đến gần chàng, ngồi xuống hỏi nhẹ nhàng:- Có phải con với Dạ Thảo vừa mới cãi nhau không?

Khải không ngần đầu dậy nói:

- Dạ phải, nhưng Dạ Thảo thật là vô lý, con chẳng có gì mà nàng cứ ghen âm lên. Giải thích thế nào cũng chẳng chịu nghe.

Bà Tư nói như than thở:

- Má biết tính Dạ Thảo, nó hay ghen lắm. Cả ngày hôm qua rồi cả buổi sáng nay nó có chịu ăn uống gì đâu, cứ nằm miết trong buồng mà khóc. Nhưng con cũng nên hiểu và thông cảm cho nó vì nó quá yêu con mà trong tay không có 1 vũ khí nào tự vệ. Mặc cảm thua kém hơn người đã khiến nó có những thái độ như vậy.

Khải đưa tay gãi trán:

- Nhưng con nói gì Dạ Thảo cũng không nghe, nàng còn đập bể cả mặt giây chuyen của Trinh Trinh tặng cho con.

Bà Tư chặc lưỡi:

- Cái con sao mà ... nhưng Khải à! - Bà Tư đổi giọng tâm tình - Có khi bị thai hành hạ nó quạu vậy mà.

Mắt Khải chột sáng, chàng quay người sang phía bà Tư hỏi nhanh:

- Má, má nói sao? Dạ Thảo có thai?

Bà Tư chưng hửng:

- Ủa? Bộ con Thảo hồng nói gì với con sao? Nó có gần 2 tháng rồi đó.

- Trời ơi! – Khải kêu lên hối hận – Vậy mà Dạ Thảo hồng chịu nói với con. Nếu biết Thảo có thai, con đâu có chọc em nổi giận làm gì? Con vô với em Thảo nghe má?

Bà Tư mỉm cười nhìn Khải lật đật bước vội vào phòng.

Dạ Thảo đang ngồi trên giường hối hận với việc mình làm, nàng cứ ngỡ là Khải đã giận và bỏ mặc nàng rồi. Giờ thấy chàng bước vào đột ngột nàng mừng quá nhào lên ôm chầm lấy Khải oà khóc:

- Anh Khải ơi, em xin lỗi anh, anh đừng bỏ em đi nhé!

Khải khẽ nâng mặt nàng lên bằng 2 tay nói tha thiết:

- Không, anh không giận em, anh không bỏ mặt em lúc này anh nóng quá anh xin lỗi em.

Dạ Thảo dụi đầu vào ngực chàng không nói, Khải cúi xuống hôn nhẹ tóc nàng:

- Dạ Thảo, em cho anh biết có phải chúng ta sắp có con không?

Dạ Thảo bẽn lèn cuối đầu nói lí nhí:

- Phải, 1 tuần nữa con mình tròn 2 tháng.

Chàng vuốt tóc nàng:

- Em hư quá, tin mừng như vậy mà không cho anh biết, phải phạt em mới được.

Dạ Thảo ngược mắt lên hỏi chàng ngỡ ngác:

- Anh phạt em cái gì?

Khải mỉm cười cúi xuống môi nàng:

- Cái này.

Dạ Thảo mỉm cười rạng rỡ. Vậy là đêm đó Khải ở lại với nàng. Ân ái vẫn mặn nồng.

Dạ Thảo mỉm cười hài lòng nhìn vào cái gương con thêm 1 lần nữa trước khi bỏ nó vào cái sắc tay. Nàng đảo mắt nhìn quanh quầy thuốc của mình. Buổi trưa oi ả, không có khách hàng, hai cô dược tá cuối đầu đọc truyện mãi mê. Nàng thờ dài ngả người ra sau ghế dựa đưa mắt nhìn xuống bụng mình. Đã 2 tháng rồi mà nàng có thấy gì đâu. Nghĩ đến một mai cái bụng u to, Dạ Thảo nghe thẹn thùng xấu hổ. Lúc đó chắc nàng trốn miết trong buồng. Rồi còn Khải nữa, chao ôi là quê!

Một chiếc xe du lịch đời mới thặng lại nhẹ nhàng trước cửa. Dạ Thảo nhồm dậy ngạc nhiên, khi nhận ra 1 cặp khách sang trọng tiến thẳng vào quầy dược của nàng. Nàng con gái có làn da trắng như bông bươm, tóc xù bung thành 1 đống lù xù trông thật đẹp. Nàng ta khoát tay 1 thanh niên còn rất trẻ, đẹp trai, chững chạc trong bộ đồ veston may thật khéo, tóc bông cao trông model hấp dẫn vô cùng.

- Thảo thưa cô, tôi muốn gặp bà Diễm Thảo.

Chàng trai dừng lại lễ phép hỏi Ngọc Tuyết. Cô dược tá buông cuốn sách mỉm cười duyên dáng.

- Thảo thưa ông, bà chủ của chúng tôi ngồi ở cái ghế đằng kia.

Nàng con gái nghiêng mình duyên dáng:

- Cám ơn cô

Dạ Thảo lật đật đứng dậy khi 2 người tiến lại gần:

- Dạ, anh chị muốn tìm tôi.

Cô gái không trả lời reo vui ve?

- Ồ! Henry Thanh, anh nhìn xem, quả là lời đồn chẳng sai mà.

Chàng trai mỉm cười, khẽ nắm lấy tay Dạ Thảo, nàng chưa kịp hiểu gì đã thấy chàng nâng tay mình lên, hôn 1 cách trân trọng:

- Hân hạnh được làm quen với Dạ Thảo.

Dạ Thảo trở mắt sững sờ, người con gái giới thiệu:

- Tôi là Ngọc Lệ, viết kiêu ở Úc về. Còn đây là anh họ của tôi tên Henry Thanh. Giám đốc của hãng Thời Trang New Time ở Mỹ. Chúng tôi muốn được làm quen với cô.

Bây giờ Dạ Thảo mới giật mình sức tỉnh, nàng bối rối:

- À! Vậy thì mời anh chị vào nhà nói chuyện.

- Vâng

Ngọc Lệ và Thanh thản nhiên bước qua cánh cửa vào nhà không chút bối rối.

- Mời anh chị dùng nước. – Dạ Thảo vừa rót trà ra tách vừa hỏi ngạc nhiên:- Sao anh chị biết tôi tên là Dạ Thảo?

Thanh móc túi lấy thuốc hút, Dạ Thảo nhìn thấy 1 cái hiệu dài ngoằn bằng tiếng nước ngoài. Ngọc Lệ kê tách trà lên môi, khắp người nàng toa? ra mùi nước hoa thơm ngào ngạt:

- Thảo iếng lành đồn xa. Cứ nghe người ta khen tụng sắc đẹp của cô hoài. Anh em tôi động tánh tò mò muốn gặp 1 lần cho biết.

Thanh mỉm cười nói tiếp:

- Và khi gặp Dạ Thảo, chúng tôi biết là mình chẳng uống công, quả thật Dạ Thảo đẹp lắm. đẹp hơn lời đồn đãi rất nhiều.

Nghe người ta khen mình đẹp, Dạ Thảo thích lắm, nhưng nàng vờ cuối đầu làm ra vẻ khiêm nhường:

- Dạ, anh chị quá khen thôi

2 bàn tay Henry Thanh đặt trong nhau. Dạ Thảo thoáng thấy viên kim cương thật to lấp lánh giữa tay chàng.

- Chẳng dấu gì Dạ Thảo, chúng tôi muốn tìm 1 người mẫu để chụp hình đăng vào tạp chí Thời Trang New Time ở Mỹ. Nếu Dạ Thảo không từ chối xin mời cộng tác với chúng tôi.

Tim đập nhanh trong lồng ngực. Dạ Thảo hỏi ấp úng:

- Nhưng làm người mẫu thời trang là làm sao?

Ngọc Lệ với tay lấy 1 điếu thuốc hút thật điệu nghệ:

- Chẳng có gì khó lắm đâu. Dạ Thảo chỉ có việc mặc những bộ quần áo thật đẹp rồi đứng yên cho chu”ng tôi chụp hình là được.

Dạ Thảo buông 1 câu ngớ ngẩn:

- Quần áo đẹp, nhưng ở đâu?

Thanh cố giấu nụ cười sau hàng ria mép:

- Chuyện quần áo Dạ Thảo đừng có lo. Chúng tôi hứa sẽ chu toàn đầy đủ. Cứ mỗi 1 kiểu hình Dạ Thảo sẽ được trả 1,000 đô.

Dạ Thảo nhú mày:

- Nhưng tôi không sang Mỹ làm sao xài tiền đô được?

Ngọc Lệ kêu lên ngạc nhiên:

- Ồ! ... À, nếu vậy thì chúng tôi sẽ trả bằng tiền Việt Nam cho Dạ Thảo 1 triệu sau 1 pô hình. Dạ Thảo chịu không?

1 triệu! Dạ Thảo chớp mắt tưởng mình nghe lầm. Đối với 1 cô gái gánh nước mướn, số tiền đó quả là to lớn. Vì để có được nó nàng phải bỏ công ra gánh cả năm. Đẳng này, chỉ đơn giản là đứng yên cho người ta chụp 1 pô hình vừa được đăng lên báo lại vừa có tiền. Quá dễ dàng!

Thanh thấy nàng ngần ngừ lâu quá khẽ nhắc:

- Sao? Dạ Thảo nghĩ sao?

Nghĩ sao? 1 công việc hái ra tiền quá dễ dàng. Nàng còn nghĩ ngợi làm gì nữa? Rồi đây nàng sẽ có tiền riêng sẽ giàu có, Khải sẽ không còn khinh rẽ nàng nữa, Dạ Thảo chợt mỉm cười:

- Được, tôi nhận lời

Không ngờ được nàng nhận lời 1 cách nhanh chóng như vậy, Ngọc Lệ kêu lên mừng rỡ:

- Ồ! Cám ơn Dạ Thảo lắm. Ngày mai 8 giờ sáng chúng tôi sẽ đến đón cô.

- Ô! Không được đâu. – Dạ Thảo khẽ kêu lên

Thanh ngạc nhiên:

- Sao thế?

Dạ Thảo ấp úng. Vì giờ đó Khải thường hay đến. Nhưng bỗng nhiên nàng không muốn cho mọi người biết mình đã có chồng.

- Vì lúc đó tôi ngủ chưa dậy. 9 giờ được không?

Ngọc Lệ dễ dãi:

- Thảo à Dạ Thảo thôi! Chúng tôi lúc nào mà chẳng được. Thôi! chúng tôi về nhé.

Dạ Thảo tiến 2 người ra cửa. Ngọc Lệ trước khi ra xe còn vả khẽ vào mặt nàng 1 cái và Henry Thanh còn lịch sự cuối hôn tay nàng thật nồng nàn.

Chiếc xe lao vút đi nhanh, Dạ Thảo trở về phòng với ngổn ngang trăm điều suy nghĩ. Thời cơ làm giàu rơi vào tay nàng 1 cách dễ dàng đơn giản. Một tấm hình 1 triệu, mà một quyển tạp chí ít nhất cũng hơn 10 tấm. Ôi! Sắc đẹp, Dạ Thảo nhìn vào gương. Mãi đến bây giờ nàng mới nhận ra mình đẹp. Sắc đẹp tuyệt vời vì nó là phương tiện giúp nàng hái ra tiền. Dạ Thảo đưa tay lên ôm má, màu má đỏ hồng hồng đã giúp nàng tăng thêm phần quyến rũ. Giá mà cơ hội đến với nàng sớm hơn 1 chút nhỉ? Lúc đó nàng sẽ không bị người ta giành mất Khải, nàng sẽ được ôm chồng bằng vòng tay trọn vẹn, chứ không phải như bây giờ, giữa nụ hôn lại mắc nghẹn vì hình bóng Trinh Trinh.

Dạ Thảo nhíu mày: Công việc kiếm tiền của nàng sẽ chẳng tiến triển 1 cách dễ dàng nếu để Khải biết được chuyện này. Nàng biết chồng nàng, tính Khải ích kỷ rất hay ghen lại đa nghi nữa chứ! Chỉ cần 1 chuyện nhỏ chàng có thể suy diễn lung tung rồi xé ra to. Dạ Thảo còn nhớ dạo đó trên con đường phố bỗng có 1 thanh niên lạch chạy 1 xe cúp rất đẹp mà nàng chưa bao giờ thấy. Tò mò, nàng đã nhìn cái xe chăm chăm, còn gã thanh niên kia, thấy người đẹp chiêm ngưỡng cái xe đẹp của mình hẳn tự hào hấp háy đôi mắt sáng, rồi nở nụ cười đẹp nhất tặng cho nàng. Chuyện thường tình của mọi gã đàn ông. Ngay cả Khải, có lẽ chàng cũng từng làm như vậy. Thế nhưng, lần ấy chàng đã nghi ngờ giận nàng hơn 1 tháng. Chàng bắt nàng phải khai ra mối quan hệ giữa nàng và gã thanh niên ấy. Trong khi nàng cũng như chàng, có biết hẳn là ai.

Như vậy đành thôi sao? Dạ Thảo thở dài tiếc rẻ. Thuở Nhỏ, nàng vẫn mơ mình làm diễn viên điện ảnh. Nay tuy không được thỏa lòng, nhưng xuất hiện trên mặt báo cũng là niềm tự hào mà chẳng khi nào dám ngờ là có ngày mình đạt được.

Rồi đây, khi hình mình được tung ra khắp thị Trường, lũ bạn gái ở cái xóm nghèo nà kia sẽ mở mắt ra cho chúng hết còn mong mở miệng xì xào cho nàng là 1 con nhỏ vì tiền đi làm bé cho người ta. Nàng sẽ có tiền mua sắm tự do, không còn e dè gì cả. Từ những chiếc áo model thật đắt tiền đến những món nữ trang quý giá chẳng kém Trinh Trinh.

Nhưng, muốn đạt được điều đó, nàng phải giấu Khải. Chắc chắn là sẽ vô cùng khó khăn và phức tạp. Lần đầu tiên Dạ Thảo nghe hối hận khi nhận lời làm vợ Khải. Phải chi còn son trẻ thì có phải giờ đây nàng được bay nhảy thóa? thích rồi không?

- Dạ Thảo, em mệt lắm phải không?

Khải vui vẻ bước vào, quăng mạnh cái cặp xuống bàn. Chàng xà xuống ngồi cạnh bên nàng hôn đánh chụt lên má, Dạ Thảo hơi xịch ra xa:

- Anh đi đâu mãi đến giờ này? Anh có biết là tôi đói lắm rồi không?

Khải cười xòa vuốt nhẹ ngực nàng:

- Anh biết, anh biết lẽ ra anh phải đến sớm với em nhưng em thông cảm bữa nay anh có khách đột xuất. Thăng Tâm đó, em nhớ không?

Dạ Thảo trề môi:

- Thôi, thôi anh đừng có bịa chuyện nhằm lừa gạt tôi. Ở nhà với người ta thì cứ nói ở nhà với người ta, ai ăn thịt ăn cá gì anh mà anh chối quanh chối quẩn.

Khải nghe nóng mũi, có việc gì mà chàng phải chối chứ? Nếu chàng yêu Trinh Trinh, chàng có sợ gì ai? Tiếc thay, chàng nói thật mà Dạ Thảo chẳng tin cho chàng. Nhưng nghĩ nàng đang mang thai, chàng không muốn làm nàng nổi giận, kéo nàng vào lòng vui vẻ nói:

- Dạ Thảo, đừng giận nữa, em đói bụng lắm rồi phải không? Thôi để anh đền cho em 1 châu hủ Tiểu thật ngon nhé!

Dạ Thảo là.i trẻ môi:

- Ngán lắm. em không ăn đâu.

Khải tiếp tục dỗ dành:

- Thảo hế em thích gì?

Dạ Thảo đứng bật dậy bước đến bên giường ngồi xuống:

- Em chẳng thích ăn gì cả. Bây giờ lạ. lắm, hể cái gì vô bụng là nó lại nôn hết ra ngoài thôi.

Khải mỉm cười đi đến bên nàng:

- Em biết tại sao không?

Dạ Thảo lắc đầu:

- Không

Khải đặt tay xuống bụng nàng:

- Tại con đấy, nhưng chỉ vài tháng nữa thôi là nó hết khó chịu ngay

Dạ Thảo ngả người nằm xuống giường:

- Tại anh chớ nào phải tại con.

Khải gật đầu nhanh:

- Đúng rồi, tại anh. Anh xin lỗi và đền cho em cái này đây.

Nàng ngược mắt lên chờ đợi:

- Gì thế anh?

Khải cho tay vào túi lấy ra 1 vỉ thuốc:

- Thảo thuốc dưỡng thai cho con và cho em đó.

Dạ Thảo đón lấy vỉ thuốc thở dài:

- Giá như em chẳng có thai thì hay anh hén!

Lê Khải chưng hửng:

- Kìa!, Thảo em nói gì vậy?

Đôi mắt nàng buồn bã:

- Vì en nghĩ con sẽ chiếm mất thời gian vàng ngọc của mình. Em sợ mình sẽ già sẽ xấu và anh chẳng thèm yêu em nữa.

Khải cười ngất:

- Em suy diễn lung tung, ăn nói bậy quá. Làm sao mà hết yêu em được. Nếu em sanh cho anh 1 nàng công chúa dễ thương hoặc 1 chàng hoàng tử oai hùng thì anh hứa sẽ yêu em mãi mãi.

Nàng dặt đầu lên đùi chàng:

- Anh nói thiệt nhé!

Khải gật đầu, tay nhẹ vuốt tóc nàng. Dạ Thảo lim dim mắt, ngủ vùi trong vòng tay nóng ấm của chàng.

Quảng phịch cái bóp xuống bàn, Dạ Thảo cúi kính nhìn xuống chiếc bụng bầu. Mặc dù nàng đã cố nịt thật sát nhưng nó vẫn u lên dưới làn vải mỏng. Thật là bực mình!

Hơi bia bốc lên mờ mắt, Dạ Thảo đưa tay lên ngực chặn cơn buồn nôn. Đầu óc quay cuồng, nàng nhớ lại buổi dạ tiệc hôm nay do Henry Thanh tổ chức. Đúng là rời khỏi nhà mới biết trời cao đất rộng. Từ lúc nhận làm người mẫu cho Thanh, nàng mới thấy mình sáng mắt ra nhiều lắm. Người Tây Phương có khác. Họ dạn ăn dạn nói, lịch sự ga lăng đàng kiêu. Ở căn biệt thự 4 tầng của Thanh, nàng như 1 vầng hào quang sáng tỏa, ai ai cũng muốn được chuyện trò kết thân, cụng ly chúc mừng và khen nàng xinh đẹp.

Những mỹ phẩm đắt tiền mà trước đây nàng chỉ biết thềm thường mơ qua khung cửa kiếng. Giờ đây là những món quà vụn vặt mà mọi người hào phóng tặng cho nàng.

Dạ Thảo với tay tìm cái bóp, cầm thỏi son của Ngọc Lệ tặng cho. Nàng thử kẻ lên môi, màu đỏ bóng của thứ son Mỹ đã làm cho đôi môi của nàng thêm xinh đẹp khiêu gợi những nụ hôn cháy bỏng. Dạ Thảo bỗng dừng tiếc cái thời con gái. Giá như nàng chưa có chồng, nàng sẽ còn được ngưỡng mộ tới đâu! Nói gì thì nói, cái bụng bầu của nàng không ít cũng khiến cho 1 số người e ngại, tiếp xúc không được tự nhiên cho lắm.

Nghĩ đến cái bầu, Dạ Thảo lại buồn. Ngày trước nàng mơ có 1 đứa con bao nhiêu thì bây giờ nàng ghét nó bấy nhiêu. Vì nó mà nàng không làm người mẫu được. Nhìn những cô gái khác mặc những chiếc áo mốt điệu người trước ống kính mà Dạ Thảo nghe nát tan từng đoạn ruột. Bọn họ đều xấu hơn nàng nhưng tất cả hãy còn son trẻ. Song Ngọc Lệ và Henry Thanh đúng là 2 người bạn tốt. Họ chẳng những không sợ hao những phí tổn cho nàng mà còn động viên an ủi sẵn sàng chờ cho đến lúc nàng sanh con xong rồi ký lại hợp đồng mới. Henry Thanh còn trao trước cho nàng 5 triệu để xài cho bằng anh bằng chị.

Họ tốt thật, nhất là Thanh, chẳng bao giờ có 1 cuộc vui nào mà chàng quên không mời nàng. Dù có nàng theo chàng phải bận tâm chăm sóc, dù nàng luôn luôn làm rộn chàng vì những câu hỏi ngớ ngẩn. Chàng đã dìu dắt hướng dẫn để nàng từ từ hòa nhập với thế giới thượng lưu không 1 chút ngỡ ngàng.

Dạ Thảo thấy mình đã lầm lẫn khi cho rằng Khải hào hoa lịch sự hơn người. Bên cạnh Thanh, chồng nàng chỉ là 1 chàng trai ngớ ngẩn không thua gì Út Trọng.

- Dạ Thảo, em đi đâu để anh đến nhà 2, 3 lần mà không gặp? ...

Đang hỏi, Khải hơi dừng lại ngạc nhiên trước cách ăn mặc lạ lùng của vợ. Thường ngày nàng chỉ mặc áo dài. Thỉnh thoảng mặc 1 bộ đồ tây. Còn hôm nay, nàng bận nguyên 1 chiếc đầm đen. Chàng ngồi xuống bên nàng lay gọi khi thấy nàng mãi mê thả Hồn tận cuối chân trời xa:

- Dạ Thảo, em vừa đi đâu về vậy?

Dạ Thảo uể oải quay đầu sang nhìn chàng giọng lè nhè:

- Đi đâu thân kệ tôi, anh cấm đoán tự do của tôi nữa sao?

Khải lạ lùng:

- Anh không cấm nhưng anh chỉ ngạc nhiên về cách ăn mặc của em. Dạ Thảo, em mua những thứ này ở đâu vậy?

Dạ Thảo đứng dậy lão đảo bước đi:

- Anh ngạc nhiên vì tôi ăn mặc sang trọng à? Hay là anh sợ tôi lấy tiền của anh mua sắm? Hừ! Anh an tâm đi! Tôi giàu sang không thua kém gì vợ của anh đâu.

Khải càng lúc càng hoang mang. Anh bước lại gần Dạ Thảo, chợt sững người hốt hoảng khi nhận ra mùi bia bay lên nồng nặc:

- Dạ Thảo, – chàng chụp lấy vai nàng lắc mạnh – Em uống bia phải không?

- Phải

Nàng không nói hết câu, thức ăn từ trong ruột trao ra bắn tung toé khắp mình mẩy áo quần của Khải. Chàng giận lắm nhưng không thể bỏ nàng giữa cơn say này được, Chàng bế nàng đi nhanh về phòng riêng chăm sóc.

Giăng mừng cho nàng ngủ xong. Khải đến ngồi bên ghế salon cau mày suy nghĩ: Dạ Thảo mặc đầm đã là chuyện lạ, nàng uống bia lại càng lạ hơn. Nàng uống với ai? ở đâu? Lòng nặng trĩu nghi ngờ, Khải mở chiếc bóp của nàng lục soát.

Ánh mắt Khải tối sầm khi bắt gặp giữa những thứ son phấn đặc tiền là 1 xấp tiền còn mới cứng. Tiền ở đâu? Lòng thoáng nghi ngờ nhưng Khải lắc đầu ngay. Không phải, tiền thuốc không mới và liền số như thế này được. Chàng vội vả đếm nhanh: 5 triệu. Số tiền tương đối lớn. Dạ Thảo dạo này có những hành động thật đáng nghi ngờ. Nàng đi đâu? Uống bia với ai? Và số tiền này ai đã đưa cho nàng? Khải ôm đầu ngồi xuống ghế salon tự nhủ Mình phải tìm ra bí mật này.

Nhưng muốn tìm ra bí mật này chàng phải vờ như chưa biết. Được lắm, chàng bỏ tất cả vào bóp như củ cho nàng, leo lên nằm bên cạnh nàng toan tìm giấc ngủ. Nhưng nổi nghi ngờ cứ làm chàng trăn trở, phải hơn 12 giờ khuya chàng mới mới mòng chớp mắt.

Sáng ra rửa mặt điểm tâm xong, Khải ra ngồi ngoài phòng khách vừa thấy Dạ Thảo bước ra chàng hỏi ngay:

- Dạ Thảo! – Khải nói dịu dàng:- Em cho anh biết, hồi hôm em uống bia ở đâu vậy?

Dạ Thảo giật mình, không hiểu hồi đêm trong cơn say, mình có nói hớ gì không. Nàng mỉm cười ngò vào lòng Khải:

- Anh đừng giận em thì em mới dám nói cho anh nghe.

Khải đưa điếu thuốc lên môi:

- Thì không giận.

Dạ Thảo choàng tay qua cổ chàng nũng nịu:

- Em có con nhỏ bạn ở bên Úc mới về, nó mời em lại nhà nó ăn tiệc. Em bảo chờ anh nhưng nó cứ năn nỉ mãi nên ...

À! Khải thờ phào, nổi nghi ngờ biến mất. Nhưng, bỗng thấy có chỗ bất ổn, Khải hỏi tiếp:

- Rồi em còn nói cái gì mà sau này em sẽ giàu hơn Trinh Trinh gấp bội! Anh chẳng hiểu gì ca?

Dạ Thảo cười xoà, rúc đầu vào ngực chàng:

- À, có lẽ lúc đó em say, anh lại rầy em gì đó nên em tức em nói vậy thôi. À anh nè. - Dạ Thảo cho tay vào túi áo chàng chọc phá:- Bạn em có tặng quà cho em nhiều lắm để em lấy ra cho anh xem nhé.

- Thôi! – Chàng nắm tay nàng âu yếm nói – Anh thấy cả rồi.

Dạ Thảo ngạc nhiên:

- Làm sao mà anh thấy được?

Khải hôn nhẹ lên tóc nàng:

- Hồi hôm, em làm cho anh lo quá. Anh nghi nên anh xét bóp em coi có thư tình không vậy mà.

Tim đập thót trong lồng ngực, Dạ Thảo vờ nhéo hông chàng:

- Rồi anh thấy gì không? Có thư chàng nào gửi cho em không?

Khải cà nhẹ mũi với môi nàng:

- Nếu có thì em đâu có yên lành mà ngò trong lòng anh như thế này.

Dạ Thảo hỏi ngây ngô:

- Nếu có thì anh làm gì em?

Khải nửa đùa nửa thật:

- Thì anh đã xé em ra hàng ngàn mảnh

Dạ Thảo rùng mình lè lưỡi:

- Ghê quá vậy. Nhưng thôi, bữa nay em giàu rồi em mời anh đi nhà hàng anh có đi không?

- Nhất trí – Khải kêu lên hào hứng – Bữa nay anh phải ăn hết 5 triệu của em

Dạ Thảo dí mũi chàng:

- Thảo ham ăn quá – Dạ Thảo kêu lên vui vẻ - Anh chờ em vào thay áo đầm nhé.

- Thôi, thôi – Khải nắm tay nàng kéo lại – Anh chỉ thích em mặc áo dài thôi, mặc áo đầm người ta thấy hết chân cẳng vợ anh.

Dạ Thảo quay người phụng phịu hồi lâu rồi mỉm cười, nắm tay chàng bước xuống cầu thang, vừa đi nàng vừa nói:

- Anh ích kỷ lắm!

Khải không phật lòng, vụt ôm cứng lấy nàng:

- Chứ sao? Người đàn ông nào mà không ích kỷ hả em?

Xếp gọn cánh thư bỏ vào bóp, Trinh Trinh đưa mắt nhìn ra khung cửa kiếng. Qua lớp kính trong bầu trời như thẫm xanh hơn. Những gợn mây trắng yên lành trôi nhẹ nhẹ như cỏi nàng đang trôi mãi trên thang.

Thời gian đi nhanh thật, mới đó mà đã gần 6 tháng trôi qua, trời hỏi! Trinh Trinh nhắm mắt rùng mình: Cái ngày mà nàng sợ nhất đang đến kề cận. Dạ Thảo sanh con trai là đời nàng kể như chấm dứt. Chị Ngọc Lệ Oì! Sao chị không có ở đây với em? Chị hứa giúp em sao em thấy mọi thứ vẫn lặng yên như củ? Chị bảo em an tâm, chị nói là chị sắp qua, nhưng chị Oì, chị làm sao ngăn cản được bé hài nhi kia đủ ngày đủ tháng mở mắt chào đời?

Má anh Khải thường nhắc chọc em: Sao em không chịu có bầu? Má ơi, má làm sao biết được ả tình khúc chiết, 1 mình con làm sao con có thể có

bầu. Trời ơi, xin ban cho con 1 phép linh mầu nhiệm, quyến rũ Khải dù chỉ 1 lần. Một lần thôi, con hứa sẽ sanh ra 1 đứa con trai xinh đẹp

Cha mẹ Ơi, cha mẹ thương con đã nghe lời chị Ngọc Lệ, lặng im vờ như không biết nhưng con biết từng giờ từng phút cha mẹ dõi theo hạnh phúc của con. Hẳn là cha mẹ giờ đây cũng đang bầm gan tím ruột, trước cái tin Dạ Thảo có bầu và nghĩ rằng con hiếm muộn chớ bao giờ mẹ cha dám nghĩ rằng: Từ buổi hợp hôn đến giờ, ngoài đêm động phòng, con của mẹ cha bị người ta hất hủi, cô đơn phòng the, đêm về lạnh lẽo. Khải ơi! Anh làm sao hiểu được nỗi lòng người vợ trẻ, bị bỏ rơi canh vắng lạnh lòng? Anh là trai làm sao hiểu nỗi đớn đau của người con gái đang xuân, nằm cạnh bên chồng mà lửa hương không đượm? Trời ơi, giá mà anh hiểu được lòng em, ban bố cho em 1 chút tình dư cặn, sưởi ấm lòng em bằng 1 ngọn lửa lu mờ thì hạnh phúc cho em biết mấy? 2 năm rồi sống cạnh nhau, Khải ơi, lẽ nào em không gọi được cho anh 1 chút gì cảm mến?

Nước mắt lặng lẽ chảy dài trên má ướt đẫm khung thêu, Trinh Trinh cũng không buồn đưa tay lên chạm mắt, bàn tay nàng như muốn bóp nát cái mặt dây chuyền. Kỷ vật quý giá của mẹ nàng và nàng đã tặng lại cho chồng trong ngày sinh nhật. Món quà này nàng đã xem ngang hàng với tính mạng của mình.

Vậy mà Khải nhẫn tâm đập nát nó đi, như đập nát trái tim nàng. Còn nỗi đau đớn nào cho nàng nữa không? Khi nàng bắt gặp trong túi áo của chàng kỷ vật mình trao đã vỡ nát. Khung hình đám cưới lấm lem nhàu rách. Khải ơi, nếu không thương, sao anh không trả lại cho em, mà anh lại nỡ dang tay hành hạ 1 vật vô tri không tình cảm? Giá trị Chiếc mặt ngọc này quý giá lắm, nhưng em không tiếc, em chỉ tủi hổ cho em. Trái tim tan nát cả rồi làm sao vá cho lành lại được?

Khải đến đã lâu, nhưng chàng lặng lẽ nép mình sau khung cửa. Không hiểu sao dạo này chàng thích ngắm trộm nàng làm việc. Những nét ưu tư trên gương mặt nàng có sức thu hút lạ lùng, rồi tự bao giờ chàng thèm nhìn đôi tay duyên dáng của nàng múa trên khung vải.

Hôm nay cũng vậy, chàng đến thật lâu, thật im lặng xem nàng thêu, để nghe cõi lòng êm ấm trong 1 cảm xúc rạt rào, nghe bồi hồi khi xem những giọt nước mắt long lanh chảy tràn trên khoé mắt. Tự dưng chàng muốn rằng: nếu uống những giọt nước mắt kia hẳn là ngon lành lắm. Rồi Khải lại rùng mình khi nàng ghép 2 mảnh tim vỡ vào nhau, nét mặt đau buồn. Trinh Trinh ơi! Ta có lỗi với nàng nhiều quá! Dù rằng ta không đập vỡ nó đi, nhưng ta lại không biết giữ gìn để trái tim nàng phải vỡ, làm sao ta đền lại đây?

Chàng bỗng nghe giận Dạ Thảo vô cùng, nàng không tế nhị, chẳng biết yêu những thứ chồng yêu, nàng chỉ muốn được cho mình không cần biết hành động của mình là có tổn hại đến danh dự chồng không? Đạo này, nàng lại đâm ra đom đống lạ thường, những kiểu áo model mà chàng không sao chịu nổi, không còn nghe cải lương, nàng chuyển sang mê nhạc disco bắt chàng phải căng tai ra mà nghe những điệu nhạc ồn ào, nhức óc, với những giàn âm ly vạm to hết cỡ.

Rồi không hiểu sao đạo này nàng lại hay ghen hờn bóng gió, chì chiết nặng nhẹ luôn mồm. Khải phải kìm lòng lắm vì nàng đang mang thai mới không cho nàng ăn những cái tạt nên thân. Nói tóm lại là giờ đây cái cảm giác thoải mái êm đềm khi ở bên Dạ Thảo không còn nữa. Để tránh những cơn căng thẳng tinh thần, Khải chỉ còn có cách trộm nhìn ngắm Trinh Trinh.

Những giọt nước mắt long lanh tủi phận tuôn rơi mãi không thôi. Càng cảm lạnh, nàng càng đẹp tuyệt vời! Càng chịu đựng nàng càng đẹp dịu dàng thùy mị. Bên khung thêu, mái tóc dài bay loà xoà trong gió, ngấn lệ hoen mi, Khải ngỡ mình đang ngắm 1 bức tranh tố nữ.

Từ lúc nào, chàng rời chỗ núp lặng lẽ đến gần nàng. Nghe động, Trinh Trinh ngấn đầu lên. Thấy Khải, nàng lau vội vàng dòng nước mắt:

- Cô Thảo, tại sao cô khóc? – Giọng Khải hôm nay ấm vô cùng.

Trinh Trinh bối rối tìm cách cắt 2 mảnh vỡ:

- Dạ ...không ... chỉ tại hạt bụi nào rơi vào mắt em thôi.

Khải kéo ghế ngồi đối diện với nàng, đôi mắt chàng ánh lên tia lưu nồng nàn tha thiết.

- Có phải cô giận tôi làm vỡ trái tim cô không?

Hai giọt nước mắt tròn nóng hồi chảy dài trên má, nhưng miệng nàng vẫn nở nụ cười:

- Dạ không, em giận anh làm gì? Trái tim em nó vỡ tự lâu rồi, tự em chớ có phải tại anh đâu.

Khải Đưa tay hứng 1 giọt nước mắt của nàng, nó tròn vo đậu ở ngón tay chàng không vỡ.

- Thảorái tim cô,tôi không cố tình đánh vỡ, nhưng chẳng may nó vỡ mất rồi, tôi thành thật xin lỗi cô và không biết lấy gì đền lại được.

Trinh Trinh nhắm mắt, lệ từ mắt nàng tuôn chảy như mưa, dâng tràn như sóng cuộn.

- Thảoình yêu, chỉ có tình yêu của anh mới có thể làm cho tim vỡ lại lành. Khải ơi, em yêu anh, anh vẫn không tha thứ cho em sao? Tại sao anh cứ gọi em là cô nghe xa lạ quá.

Trái tim Khải bồi hồi. Chàng cuối nhìn nàng, mắt nhắm nghiền, bờ môi hé mở như chờ đợi chàng tha thứ. Tại sao chàng không tha thứ cho nàng. Nàng yêu chàng như vậy, chàng hành hạ nàng như thế chưa đủ sao.

2 năm dài nàng hầu hạ chàng 1 cách chân thành, vậy mà chàng chưa 1 lần đền đáp. dù chỉ 1 nụ hôn, 1 cái vuốt tóc yêu thương, hay 1 câu nói ngọt ngào.

Bờ môi nàng hé mở chờ đón sự yêu thương. Chàng có mất gì đâu mà không giúp nàng toại nguyện? Hơn lúc nào hết, giây phút này Trinh Trinh xinh đẹp gấp vạn lần. Toàn thân nàng toát ra 1 vẻ quyến rũ mê hồn, không kiềm nổi lòng mình Khải từ từ cúi xuống.

Nhưng bờ môi chưa kịp chạm bờ môi, từ phía sau lưng 2 người có 1 tiếng vang lên như con tàu xé tan màn sương mỏng:

- Chú Khải, chú Khải ơi, cô Thảo đau bụng đẻ. Chú về nhà gấp.

Hả? Dạ Thảo chuyển bụng đẻ? Trời ơi, sao nàng lại khéo chọn lúc thế này? Trinh Trinh thăm kêu lên uất nghẹn, trời đất bỗng tối sầm, đất như sụp dưới chân, nàng kêu lên 1 tiếng to rồi ngã ra sau bất tỉnh.

- Trinh Trinh - Khải hốt hoảng kịp thời đỡ lấy người nàng khi nàng té ngửa ra sau. Bế nàng bước về giường, Khải quay bảo thằng bé đưa tin:

- Cháu về bảo bà đưa cô lên bệnh viện trước đi, chú về sau.

- Dạ.

Thằng nhóc chạy nhanh đi. Khải quay sang lo cứu chữa cho Trinh Trinh. Lòng dạ rối bời, 1 bên vợ đẻ, 1 bên vợ bất tỉnh mê man. Chàng biết cứu ai bỏ ai cho phải lẽ Bỏ Trinh Trinh 1 mình ư? Má và em Trang đều vắng nhà cả, nàng có mệnh hệ nào thì sao? Còn Dạ Thảo, làm sao chàng nỡ bỏ nàng vượt cạm 1 mình. Dù không thể chia sớt hộ nàng nỗi đau banh da xẻ Thịt, nhưng 1 lời động viên, 1 cái nắm tay cũng giúp nàng thêm sức mạnh. Trời ơi! Sao hoàn cảnh đẩy đưa đặt chàng vào tình huống khó xử này? Chàng biết phải làm sao?

Khải quay nhìn Trinh Trinh, hơi thở đứt quãng nặng nề. Tại chàng thôi, đã làm cho nàng phải đón đau khổ sở. Khải không ngờ chỉ 1 cái tin Dạ Thảo sanh con lại có thể làm nàng ngất xỉu. Nàng không gia vờ đâu. Là 1 dược sĩ, Khải biết nàng bị ngất đi vì uất ngen, nếu không cứu chữa kịp thời, 1 cái uất thứ 2 sẽ dễ làm nàng vong mạng.

- Anh! – Trinh Trinh chột mở mắt kêu lên mừng rỡ – Anh, anh vẫn chưa đi à?

Khải cúi xuống nhìn nàng thở dài:

- Thảo Thảo mệt thế này làm sao mà tôi đi được?

Trong giọng nói của chàng pha lẫn chút gì nôn nóng. Có lẽ chàng đang lo nghĩ đến Dạ Thảo ở nhà thương. Tim nhói đau trong lồng ngực, nhưng Trinh Trinh biết rằng: nàng không có quyền giữ chàng ở lại, dù lúc này nếu muốn nàng có thể giả vờ giữ chàng ở lại với mình. Nhưng ... có nên chăng? Nghĩ đến cảnh Dạ Thảo 1 mình vượt cạm, nàng không nỡ.

- Anh! Sao anh không đến với Dạ Thảo đi?

Tưởng mình nghe lầm, Khải hỏi lại:

- Thảo Thảo, nàng vừa mới nói gì?

Trinh Trinh nhắm mắt yếu ớt nói:

- Dạ Thảo đang sanh nở, nàng cần có anh bên cạnh hơn em. Anh hãy đến với nàng đi.

-Ồ! Trinh Trinh, cô thật là cao thượng - Khải kêu lên mừng rỡ, đứng dậy toan đi, nhưng chàng chợt ngần ngại.

- Nhưng ...

Trinh Trinh lắc đầu mỉm cười:

- Em chỉ hơi choáng 1 chút sẽ hết nhanh thôi. Anh đi đi, đi đi kéo người ta trông chờ tội nghiệp.

- Anh đi đây, cảm ơn Trinh Trinh.

Nói xong Khải lao nhanh xuống cầu thang lầu lòng thầm phục Trinh Trinh tế nhị, đã giúp chàng tránh khỏi cơn khó xử. Bất giác chàng nghĩ đến Dạ Thảo. Nếu gặp phải trường hợp của Trinh Trinh, nàng sẽ chẳng buông tha cho chàng 1 cách dễ dàng như vậy. Nếu không vật mình, vật mấy khúc than thì cũng vờ ngắt xiủ để giữ chàng ở lại.

- Má, Dạ Thảo đâu rồi? – Khải hỏi bà Tư 1 cách nôn nao khi mới gặp bà.

Thấy Khải, bà Tư thở phào như trút được gánh nặng ngàn cân:

- Trời Khải, sao con lên trễ vậy? Má nghe lời người ta nói Dạ Thảo hình như đang gặp khó khăn gì đó.

- Để con,

Khải vội vàng bước vào phòng trong. Một lúc sau chàng trở ra, nét mặt căng thẳng. Chàng nói với bà Tư:

- Má, Dạ Thảo sanh khó, có lẽ phải mổ thôi.

- Trời

Bà Tư ngồi phịch xuống ghế mặt mày xanh lét:

- Kia Thuần, Thuần ơi!

Khải chợt đứng lên gọi theo 1 người áo trắng thoáng qua. Người đó dừng chân quay lại kêu lên mừng rỡ:

- Trời, thằng Khải, mà đi đâu đây?

Khải khoa tay nói gấp:

- Vợ tao sanh

- Vậy hả? – Thuần đập tay lên vai Khải cười vui - Cái thằng coi vậy mà khá quá. Sao gái hay trai vậy?

Khải nhăn nhó:

- Đã đẻ đâu mà biết chứ. Thuần, vợ tao đẻ khó, mà có quen họ nói họ tận tâm giúp. Tao cảm ơn mà

Thuần cười dễ dãi:

- Thảo ường gì, chuyện đó dễ thôi, bên khoa sản tao cũng quen nhiều lắm.

Khải mừng rỡ:

- Vậy mà giúp giúp tao nhanh đi.

Thuần gật đầu:

- Được, ở trong này phải không?

Khải không trả lời, đẩy nhanh bạn vào cánh cửa mặt nôn nóng đợi chờ. Bà Tư hơi lo đến gần Khải:

- Bạn của con hả Khải?

- Da.

Khải đáp mắt không rời cánh cửa. Không hiểu người ta đang làm gì Dạ Thảo trogn đó. Có lẽ người ta không giải phẫu, vì từ nãy đến giờ chẳng có ai ra bảo chõng ký giấy đồng ý cả.

- Sao, thế nào?

Vừa thấy Thuần bước ra Khải đã sẵn đến hỏi nhanh. Thần kéo bạn đến ngồi vào chiếc ghế mỉm cười. Bên kia bà Tư cũng nhóng cổ sang nghe:

- Có trục trặc chút ít, nhưng xong rồi.

Khải thở phào nhẹ nhõm, bà Tư cũng trút được nỗi lo. Thuần móc gói thuốc ra châm 1 điếu hút rồi chìa sang cho Khải:

- Mấy năm xa cách không ngờ mà tìm được 1 bà xã hết ý.

Bây giờ Khải mới quay qua bắt chuyện 1 cách thoải mái, chàng kiên tẫn:

- Cũng thường thôi, còn mầy mấy đứa rồi?

Thuần đưa 2 ngón tay lên cao. Khải đập vai bạn cười vui:

- Đủ rồi, đừng vượt mức quy định mà phiền đó.

Thuần cười theo bạn, chợt anh đứng lên xem đồng hồ nói:

- Thôi tao về khoa đây, chiều tao ghé thăm vợ mày.

Kvờ trợn mắt:

- Vợ tao sao mày đòi thăm?

Thuần cũng vờ xua tay sợ hãi:

- Ấy, tao quên mất đức tính ghen của mày. Chiều nay tao sẽ ghé thăm con mày.

Nói xong thuần bước đi nhanh. Khải mon men đến bên cánh cửa nhóng mình vào. Vậy là chàng trở thành cha rồi đó. Ôi! ước gì phút giây này chàng được ngồi bên Dạ Thảo ngắm con. Dạ Thảo ơi, em sanh cho anh 1 hoàng tử hay công chúa vậy? Nó giống ai, giống anh hay giống em đây? Nghĩ đến gương mặt tròn trắng sữa của con mà Khải nghe nao nao cả dạ ... Một cô y tá đi ra, thấy thái độ của chàng, liền đứng lại mỉm cười:

- Ông đừng lo, bà nhà đã qua hồi nguy hiểm, hiện đang nằm nghỉ mệt, 1 lát đây sang phòng bên, ông tha hồ mà chăm sóc.

Khải ngưỡng ngùng, môi thoáng nở nụ cười bối rối, nhưng không nén nổi tánh tò mò, chàng hỏi cô y tá:

- Dạ thưa cô, chẳng hay vợ tôi sanh gái hay trai vậy cô?

Nụ cười trên môi cô y tá biến mất, nhưng Khải không để ý thấy điều đó.

- Dạ thưa ông, 1 cháu gái. Nếu ông muốn tôi sẽ bế cháu ra cho ông săn sóc, vì bà nhà còn mệt có thể ngủ đến chiều.

Khải nói nhanh:

- Ô! nếu vậy thì cô bế cháu ra giùm, tôi nóng lòng nhiều lắm.

- Vâng, xin ông chờ 1 chút

Cô y tá quay lưng trở vào phòng kín, lát sau nàng bết ra 1 đứa bé được bọc kín trong chiếc khăn lông, Khải vụng về đỡ lấy đức bé:

- Cám ơn cô.

- Không có chi

Nói xong cô y Tá bước đi nhanh. Khải náo nức giở Khăn nhìn mặt con. Chợt chàng giật mình chạy theo cô y tá gọi lớn:

- Thảo rời! cô, cô, con tôi sao vậy nè?

Cô y tá dừng lại, nhìn Khải như chia sẻ nỗi buồn.

- Dạ, bà nhà đẻ khó, bắt buộc chúng tôi phải dùng máy hút. Ông an tâm, khi lớn lên có lẽ cháu sẽ hết, còn ... khuyết tật này, xin lỗi ông, cháu bé có sẵn từ khi còn là 1 bào thai.

Cô y tá đi mất lâu rồi mà Khải vẫn còn bần thần đứng mãi giữa hành lang. Trời ơi! cái sinh vật nhỏ xíu này là con của chàng ư? Khải cúi nhìn con chua xót như chưa tin đây là sự thật phủ phàng. Đứa bé ngo ngoe Trong tay chàng rồi cất tiếng khóc oa oa. Khải giật mình nhìn xuống, sự thật chứ không còn là ảo giác nữa, nhưng dù sao nó cũng là giọt máu của chàng

- Khải, con làm gì mà thần người ra vậy? Đây, để ngoại bế chút coi nào? Con gái hả?

Như người mất hồn, Khải trao con lại cho bà Tư, rồi phịch người xuống ghế, tay ôm đầu đau đớn. Bao nhiêu náo nức làm cha tan biến, 1 thất vọng ê chề bao phủ khắp người chàng.

- Ủa? Trời ơi, sao vậy nè? – Bên kia bà Tư cũng vừa cất giọng kêu hoảng hốt: - Khải, sao vậy hả?

Khải quay sang nhìn lại con 1 lần nữa. Chàng đưa tay ôm đứa bé vào lòng. Con gái của cha. Tội nghiệp cho con biết mấy. Ai nữ bắt con tôi tàn tật thế này? Khải chạm tay vào chiếc môi sứt của con nghe nát tan từng đoạn ruột. Con ơi! Cuộc đời con sẽ ra sao? Liệu rồi đây khoa học hiện đại có trả lại cho con 1 nhan sắc mỹ miều mà bất cứ người con gái nào cũng mộng mơ, mong ước.

Chương 6

“Àu ơ! Ví dầu tình bậu muốn thôi

Bậu gieo tiếng dữ cho rồi bậu đi. Àu ơ.”

Dạ Thảo đơng đưa tay cố ru cho bé Si Si ngủ nhưng trên tay nàng con bé oằn người ngấn ngặt không nín khóc. Khóc đến đỏ mặt tía tai. Dỗ cách nào cũng không nín. Dạ Thảo bực mình quá đặt mạnh đưa bé xuống giường hét lớn:

- Bà ơi, làm ơn nín đi cho con nhờ!

Bị dẫn mạnh, đưa bé hết hồn chới với mất 1 giây, rồi lại vùng vẫy chân tay khóc lớn hơn trước nữa.

Đưa tay lên vén lại mái tóc lòa xòa trên trán, Dạ Thảo với lấy chiếc quạt giấy quạt phành phạch lên người con, bàn tay còn lại nàng xoa xoa vào lưng con hát ru nho nhỏ:

Chiều chiều vệt lộn bờ ao

Ông voi bẻ mía chạy ngang cô rừng

Đứa bé vẫn không chịu nín. Trời oi bức, nóng hầm hầm thế này mà dưới lưng đặt nguyên 1 cái lò lửa làm sao mà chịu nổi.

- Ôi, ôi nín đi con.

Dạ Thảo vỗ vỗ nhẹ mông con. Chợt nàng nhăn mặt ghê tởm. Lại ỉa nữa rồi, gì mà liên liền vậy không biết!

Cuốn gọn tấm tả quăng phịch vào 1 góc phòng, Dạ Thảo lại bế con lên đưng đưa. Mới có mấy ngày mà căn phòng sang trọng của nàng và Khải trở nên bê bối, bộn bừa chưa từng thấy. Áo quần, khăn nón vương vãi khắp nơi chỉ nhìn qua là đã thấy mệt rồi.

Dỗ mãi dỗ hoài không được nàng phát cáu hét lớn:

- Cái gì mà khóc hoài vậy nè, có trúng gió thì chết mẹ cho rồi.

Mắng con xong, Dạ Thảo ân hận quá, ôm con vào lòng dịu giọng:

- Ôi, ôi con yêu của mẹ, nín đi, nín đi, nín đi rồi mẹ cho con bú nhé.

Nàng nhẹ nhẹ nâng bầu sữa ấn vào miệng con, đưa bé đói bụng hấp tấp nhúi đầu vào ngực mẹ bú vội vàng. Chợt nó giật nảy người lên vì sặc, rồi khóc toáng lên. Dạ Thảo nhìn con sốt ruột. Nàng cúi hôn lên chiếc môi sứt của con. Nguyên nhân khiến con nàng hay bị sặc sữa khi bú. Cà má lên làn da trắng mịn của con, nàng không nén được giọt nước mắt thương yêu, tủi hận. Bây giờ thì nàng biết vì sao bé Si Si khóc đêm rồi. Nó đói bụng. Tại nàng thôi, cứ mỗi lần con bị sặc nàng lại lấy sữa ra không cho con bú.

Trời ơi! nàng siết chặt con vào lồng ngực, con nàng tội gì? Nàng tội gì mà phật trời nở nhãn tâm hành hạ? Nuôi 1 đứa con thật chẳng đơn giản 1 chút nào. Chẳng phải ngẫu nhiên mà người ta ví công lao cha mẹ nh trời biển. Dạ Thảo đưa tay che miệng ngáp dài mệt mỏi. Một tuần rồi nàng thức trắng vì con. Nếu biết có con cực khổ thế này, nàng sẽ chẳng bao giờ chịu để có con. Người ta chịu cực khổ nuôi con chẳng hề than thở vì đã được đền bù bằng 1 đứa con xinh đẹp, tròn vo bú sữa. Còn nàng, nàng cực khổ để nhìn thấy 1 đứa con tha6n thể gầy còm, đầu bẹp miệng sứt trông như quái vật.

Nhìn đến tật của con, nàng lại nghe 1 nỗi niềm hổ thẹn dâng đầy. Những lời xì xầm của mọi người lọt vào tai nàng như kim châm như muối xát. Ai có con cũng muốn đem khoe. Chỉ có nàng là muốn đem con đi giấu.

Trời ơi, rồi đây Thiên Trang, Trinh Trinh biết được việc này, bọn họ sẽ tha hồ cười vui thỏa thích, mặc tình mà đay nghiến mà rửa xả. Rằng đáng đời, là thứ giật chồng bị trời hành, trời phạt là đúng rồi. Một đứa con xấu xí như thế này ai dám bông âm? Ngay cả nàng, nhiều lúc nàng còn cảm thấy ghê sợ nữa là. Vậy thì nàng còn mong gì bà Lệ xót tình máu mủ, thương cháu nhận dâu? Cuộc đời nàng sao mà cơ cực!

Si Si ơi. Nàng cúi nhìn đứa bé khóc ngặt nghẽo, nói trong hàng nước mắt – Con ra đời làm gì? Con hành hạ mẹ bấy nhiêu đó chưa đủ sao mà còn khóc đêm. khóc ngày vậy hả? Con có thấy cha con không? Cha con thật vô tình, từ lúc mẹ sanh con đến giờ, cha con vắng bật, ít lui đến căn nhà này. Ngày trước cha con còn ở với mẹ qua đêm, còn bây giờ cha con chỉ ghé ban ngày, mà chỉ ghé để nhìn mặt con 1 chút rồi đi ngay.

Nước mắt tuôn tràn trên má, Dạ Thảo nhớ đến thái độ chông những ngày gần đây. Chàng buồn lắm, gương mặt khó đăm đăm, chỉ nhìn Si Si thờ dãi không nói.

Chàng lại còn hay cáu gắt với nàng, ngay cả việc đặt tên con cả 2 cũng đã nổ ra trận cãi vả kinh hồn. Chàng không thích nàng gọi con là bé Si Si vì theo chàng cái tên này không đẹp. Đẹp để làm gì kia chứ? Nàng mỉm cười chua chát, gương mặt xấu mà đặt tên đẹp phải chăng đó là sự mỉa mai của cuộc đời? Khải đã tái mặt nhìn nàng rồi lặng lẽ bỏ đi. Chàng thất vọng. Thảo biết. Phải, sao mà không thất vọng khi có 1 đứa con như vậy? Nhưng, đó có phải là lỗi lầm của nàng không? nàng có muốn sanh 1 đứa con tàn tật như vậy đâu?

Vậy thì lý do gì chàng buồn giận nàng được chứ? Chàng có bao giờ khổ sở thức với con để thông cảm mà thương cho nàng chứ?

- Dạ Thảo, chèn ơi, gì mà mẹ con cùng khóc bù lu bù loa vậy nè?

Một giọng nói quen quen vang lên ở cửa buồng, Dạ Thảo ngẩng đầu dậy, chọt nàng luống cuống lau nước mắt, dọn dẹp căn phòng cho gọn bót:

- Trời! Chị Ngọc Lệ, chị qua hồi nào mà ... thiệt là bề bộn quá.

Ngọc Lệ tự nhiên bước vào, đặt chiếc bóp xuống bàn kéo tay Dạ Thảo.

- Để đó, chị chứ khách gì mà cuống lên như vậy? Chị mới qua Việt Nam ngày hôm kia, nghe tin em sanh, chị đến thăm ngay. Sao? Mẹ tròn con vuông chứ?

Nghe nhắc đến con, Dạ Thảo chọt buồn. Nàng đưa mắt nhìn quanh không biết dấu nó vào đâu.

Ngọc Lệ vẫn vô tình:

- Gái hay trai vậy? Đâu đưa dì bế 1 chút coi.

Không chờ Dạ Thảo trả lời, nàng cúi xuống bế đứa bé lên tay gọn lỏn nói nựng:

- Ôi, ôi, sao mà khóc dữ vậy nè, nín đi, nín đi dì có quà. Công chúa hả? ủa?

Tuy Ngọc Lệ đã thắng kịp lời, nhưng Dạ Thảo vẫn trông thấy nét ngạc nhiên trên gương mặt bạn. Nàng lặng lẽ quay ra sau lén lau dòng nước mắt. Bé Si Si khóc mồn đã thiu thiu ngủ trong tay Ngọc Lệ.

Nàng đã lấy lại tự nhiên sau phút sững sờ:

- Dạ Thảo, sao em lại khóc? Con hành em mệt lắm phải không?

Như nước tức bờ lâu ngày gặp con đê vỡ. Bao nhiêu uất ức trong lòng Dạ Thảo tuôn ra tâm sự cùng Ngọc Lệ. Nghe xong Ngọc Lệ thở dài:

- Chuiyện của em quả thật chẳng giản đơn 1 chút nào. Nói em đừng buồn: có 1 đứa con như bé Si Si đúng là bất hạnh.

Dạ Thảo ngạc nhiên:

- Sao bất hạnh hả chị?

Ngọc Lệ đặt bé Si Si xuống giường thở dài:

- Có con đã là 1 hạn chế ngăn cản tự do của mình, không tin em thử soi kiếng xem thì rõ, mới có 1 tuần mà nhan sắc em tàn tạ hẳn đi. Nếu 1 năm, 2 năm em sẽ trở thành 1 bà già háp. Lúc đó chòmng em sẽ chán chê em.

Dạ Thảo soi mình qua gương thoáng giật mình nàng gật đầu:

- Chị nói đúng, em thấy gần đây thái độ của chồng em lạ lắm. Ảnh trầm ngâm, ít nói, cứ nhìn con rồi rít thuốc liên tục.

Ngọc Lệ châm thuốc:

- Chồng em thất vọng, xấu hổ vì em đã sanh cho chàng 1 đứa con không toàn vẹn. Em nghĩ xem địa vị của anh ấy, một mai bè bạn đến chơi mỗi người bàn ra tán vào 1 câu làm sao mà ảnh chịu cho nổi. Thế nào trong những lời bàn tán ra tán vào đó mà chẳng có 1 lời xúi ảnh bỏ em ư?

- Bỏ em ư? – Dạ Thảo kêu lên lo sợ.

Ngọc Lệ gật đầu:

- Đàn ông, con trai mà em. Họ chỉ thích những bà vợ gọn gàng,thơm tho, tươi mát và những đứa con xinh đẹp dễ thương. Bây giờ có thể/ anh Khải của em chưa nghĩ đến, nhưng 1 ngày, 2 ngày hình ảnh em lồi thoi lếch thếch,

con em thì tàn tật, xấu xa, đập liên tục vào mắt anh, chị chắc rằng Khải sẽ quay về với Trinh Trinh vì nàng ấy tươi trẻ, xinh đẹp lại son trẻ hơn em.

Dạ Thảo cắn môi:

- Em biết rồi. Anh Khải chẳng yêu em thật mà. Chị Lệ Oì, chị giúp em đi, em phải làm gì để giữ chàng đây? Trời ơi, em bối rối quá. Chị Lệ Oì, nếu Khải bỏ em, chắc em chết mất.

Ngọc Lệ mỉm cười:

- Thôi, em đừng suy nghĩ quá mà có hại cho sức khỏe. Chị hứa là sẽ tìm ra cách giúp đỡ em. Còn bây giờ, quà của em đây. Dạ Thảo, em nhìn xem bộ đầm này có thích hợp với em không?

Dạ Thảo choàng chiếc áo lên người mình cười thích thú, nhưng nàng chợt thở dài, bỏ mảnh áo xuống giường, mặt buồn xo:

- Chị tặng em làm gì? có con rồi, em chường diện với ai nữa chứ?

Ngọc Lệ tươi cười:

- Em đừng nói vậy? Còn đẹp đến rụng tim mọi người. Henry Thanh nhắc em nhiều, hẳn còn bảo chờ đến thăm em đó.

- Ấy đừng! – Dạ Thảo kêu lên lo sợ – Chị đừng chờ anh Thanh đến đây.

- Sao vậy? – Ngọc Lệ hơi nhọc nhằn

Dạ Thảo đưa mắt nhìn chung quanh ngao ngán:

- Anh Thanh đến đây làm sao mà em có thể tiếp anh với 1 dung nhan tiều tụy, với 1 đứa con tàn tật như vậy? – Nàng thở dài nói tiếp:- Hơn nữa Khải rất ghen. Nếu thấy em có bạn trai, anh sẽ không đồng ý.

Ngọc Lệ xì môi:

- Chồng em sao mà ích kỷ, lạc hậu quá vậy? Ở thời buổi văn minh này chuyện có bạn trai là chuyện bình thường, có gì mà đồng ý hay không đồng ý. Chồng chị mà như vậy chị bỏ từ lâu rồi.

Dạ Thảo gượng cười:

- Nhưng em yêu anh, không bỏ được.

- Vậy thôi – Ngọc Lệ chống tay nhòm dậy, như sực nhớ điều gì nàng ngồi lại xuống giường: – Chị quên mất, quà của con em đây. sữa nhập hàng hoàng đó nhé!

Dạ Thảo đỡ hộp sữa cảm động:

- Chị Lệ, chị cho em nhiều quá. em biết lấy gì để trả cho chị đây. Còn 5 triệu hôm trước chị đưa ...

Ngọc Lệ khoát tay:

- Em đừng áy náy làm gì? Ráng ăn uống bổ dưỡng cho lại sức. Khi nào cứng cáp chị đến chở đi làm người mẫu.

Dạ Thảo mỉm cười:

- Dạ, nhưng chắc phải còn lâu. Bé Si Si còn nhỏ quá em chưa ...

Ngọc Lệ lại cắt ngang:

- Chị nói thì nói vậy, chớ tùy em thôi. Nhưng em nhớ tranh thủ, Thanh gần hết hợp đồng ở Việt Nam rồi đó. Thôi chị về đây.

Nói xong, Ngọc Lệ hất chiếc bóp lên vai, nhún nhảy bước đi. Dạ Thảo nhìn theo thèm muốn. Ôi giá mà nàng được son trẻ như Ngọc Lệ, năm nay chị ấy đã gần 30 tuổi rồi mà trông vẫn trẻ trung, nhàn rỗi, mặc tình bay nhảy tự do. Còn nàng chỉ có 26 tuổi thôi mà đã già nua cằn cõi thế này.

Dạ Thảo với lấy mảnh gương soi, lo sợ khi nhìn thấy gương mặt mình hốc hác. Chưa có bao giờ nàng xấu như thế này. Hèn chi mà Khải chẳng tìm cách tránh xa ân tình lợt lạt. Bây giờ Khải ở đâu? Thường khi giờ này chàng phải ở bên nàng vuốt ve âu yếm. Chàng biết rằng, hơn lúc nào hết giờ đây nàng cần có Khải bên mình an ủi cho nàng trút bao nỗi cực khổ trong ngày.

Trời ơi, vậy mà giờ đây chàng nữ đành lòng vui thú với Trinh Trinh, bỏ mặc nàng trong cô đơn buồn tủi. Khải ơi, lẽ nào anh hết yêu em thật rồi sao? Không, Khải ơi, đời em cô đơn chỉ có anh là nơi nương tựa đừng bỏ em tội nghiệp. Đẻ con xấu, không phải lỗi tại em mà.

Nước mắt đầm khăn, nàng khóc mãi vẫn không sao tìm ra được biện pháp để lôi kéo Khải về với mình. Cuối cùng mệt mỏi quá, nàng thiếp đi trong

giấc ngủ đầy ác mộng. Một giấc mộng hãi hùng đầy ma quỷ. Đến khi sợ quá nàng hét vang lên.

- Dạ Thảo, Dạ Thảo, em làm sao vậy?

Một vòng tay nóng lay mạnh người nàng. Dạ Thảo bàng hoàng mở mắt nhận ra mình đang nằm trong vòng tay âu yếm của chồng, nàng mừng quá òa lên khóc lớn.

Khải nhìn nàng hỏi lạ lùng:

- Kìa Thảo, sao em lại khóc? Em nằm mơ thấy gì mà la ghê quá vậy?

- Khải ơi, - Nàng không trả lời chàng: - Anh yêu em không vậy?

Khải nhướng mắt ngạc nhiên:

- Sao em lại hỏi anh lạ lùng như vậy? Thôi nín đi, ra sau rửa mặt rồi lên ăn cơm. Má gọi từ nãy, nhưng thấy em ngủ ngon quá anh chẳng nở kêu.

- Da.

Dạ Thảo lặng lẽ đứng lên, tóc tai rũ rượi, áo quần nhàu nát lưng. Khải với tay lấy bộ đồ khác trao cho nàng:

- Em thay bộ đồ này cho tinh tươm 1 chút.

Dạ Thảo đỏ mặt đón lấy bộ đồ từ tay chồng. Nàng đã bê bối đến mức để chàng phải nhắc nhở rồi sao?

Dạ Thảo đi rồi, Khải mới dám cúi xuống nhìn con. Chàng sợ nàng nhìn thấy vẻ bất mãn trên đôi mắt của chàng. Dù biết nàng không có lỗi nhưng không hiểu sao Khải vẫn buồn nàng không đẻ cho mình 1 đứa con như ý.

Chàng cúi xuống bế con lên tay. Dạ Thảo vô ý ghê, chẳng đội nón cho con để con cảm rồi làm sao? Khải với lấy chiếc nón len đội lên đầu dài quá khổ khiến chiếc nón cứ tuột lên tuột xuống. Khải loay hoay hồi lâu mới đội được chiếc nón cho con. Đứa bé bị động giật mình thức giấc vặn mình ẹ ẹ khóc. Chàng hốt hoảng lắc lư cánh tay.

- Ơ, ơ, nín đi, nín đi, ba đèn cho con nè. Trời ơi, con hư quá, đá ứt quần ba rồi nè.

Khải lúng túng thay tã cho con. Được thay tã sạch đứa bé không khóc nữa, hai bàn chân nhỏ xíu đạp mạnh vào hông Khải, chàng chặt lưỡi:

- Chà, dữ chưa kìa, dám đạp ba hả?

Khải chụp bàn tay nhỏ xíu của con lên miệng gậm gậm. Mùi sữa thơm thơm đã khiến lòng chàng ngây ngất. Không kềm nổi lòng mình chàng bập mạnh môi. Bị đau, đứa bé khóc thét lên cùng lúc Dạ Thảo bước vào. Nàng nhú mày nhìn Khải:

- Anh lại phá cho con khóc nữa rồi. Anh có biết là em phải khổ sở bao nhiêu mới dỗ nín được không?

Biết lỗi mình, Khải cười giả lã:

- Anh có làm nó thức đâu. Chỉ tại tới giờ rồi thôi. Đây em cho công chúa ngủ sữa đi!

Khải trao con cho vợ. Anh rất thích nhìn cảnh êm đềm của mẹ cho con bú. Tạo hoá đã ban cho người phụ nữ bầu ngực ngọt ngào. Đôi lúc chàng ước mình nhỏ lại, để được Dạ Thảo bồng lên cho bú để thưởng thức xem mùi sữa mẹ thế nào mà có sức mạnh diệu kỳ nuôi con khôn lớn.

Dạ Thảo vạch áo dẫn dỗi ngồi xuống ghế:

- Chán ghê, mỗi lần bú là mỗi lần sặc.

Si Si bị sặc lại khóc thét lên. Khải đi lại gần vợ ngạc nhiên nóng ruột nói:

- Sao con bị sặc vậy em? Có lẽ sữa en nhiều quá? Em nên đặt vào miệng con từ từ thôi đừng vội vã.

Dạ Thảo đẩy con ra dẫn dỗi:

- Anh thì cái gì cũng đổ thừa cho em cả. Con sặc cũng nói tại em. Sao anh không nghĩ đến chiếc môi sứt của con quý không giữ sữa được trong miệng, Đã khiến sữa trào lên mũi chứ!

Khải nhìn con đau lòng khi nhận ra lời nàng nói là sự thật. Chàng đỡ lấy con lắc lư dỗ cho nó nín. Hồi lâu chàng thở dài trầm ngâm:

- Em đừng rửa con, nó có lỗi gì đâu? Sao em không nghiên cứu tìm xem có cách gì giúp cho con bú khỏi sặc được không?

Dạ Thảo kéo áo đứng dậy:

- Tôi không phải là bác học mà phải nghiên cứu với phát minh? Con người ta sao mà cái gì cũng dễ. Còn con của anh cái gì cũng khác thiên hạ, ngay cả ăn cũng khác thường.

Nghe nàng chê con mình thua con người ta, Khải nổi nóng quát lại:

- Con tôi chứ không phải con cô sao?

Nàng dịu giọng đi 1 chút:

- Thì con tôi. Nó tàn tật nó phải chịu như vậy. Anh giỏi sao anh không cho nó bú đi.

Khải hừ 1 tiếng trong cổ họng:

- Nếu tôi có vú thì tôi cũng chẳng cần cô.

Dạ Thảo nói mát:

- Phải rồi, lúc này thì anh cần gì tôi nữa? Chỉ khi nào cần giải quyết thì anh mới đến với tôi thôi!

Khải điên tiết gầm lên:

- Cô nói gì vậy? Cô điên rồi có phải không?

Mắt Dạ Thảo long lên sòng sọc:

- Phải, tôi điên rồi. Tôi điên tôi mới không biết mình là 1 con đĩ để anh thỏa mãn chẳng mất tiền.

“Bốp “ không nén nổi, Khải vung tay tát mạnh vào mặt Dạ Thảo.

- Cô không được phép dùng những từ đó với tôi.

Dạ Thảo chồm lên hét lớn:

- Tại sao không được phép? Anh dám đánh tôi à?

Khải buông tay dịu giọng đi 1 chút:

- Ai dạy cho em nói những lời như vậy? Ngày trước có bao giờ em dùng những từ như vậy đâu?

Dạ Thảo tấm tức khóc:

- Bộ tôi ngu lắm sao mà phải đợi người ta dạy mới nhìn ra bộ mặt thật của anh. Đồ sở khanh, lừa dối. Anh đi đi.

Khải chụp nắm lấy tay nàng:

- Thảo, bữa nay em làm sao vậy? Tại sao em cứ mắng chửi anh hoài vậy?

Thảo giật mạnh tay ra:

- Tại vì hôm nay tôi mới nhận ra chân tướng của anh. Anh vũ phu, lừa đảo. Anh về với Trinh Trinh đi.

Khải bực mình quăng mạnh điều thuốc xuống đất.

- Cô không hối hận chứ?

Thảo hất mặt lên:

- Việc gì tôi phải hối hận? Có phải đợi tôi nói anh mới về với Trinh Trinh đâu.

Khải quay nhìn nàng gằn từng tiếng:

- Rồi cô sẽ được toại nguyện. Chào cô.

Tiếng xe chàng nổ giện dữ dưới sân. Dạ Thảo hối hận chồm lên. Nhưng đã muộn rồi. Khải đã cho xe phóng vút đi với tốc độ kinh hồn. Nàng gục xuống tự hỏi lòng: Tại sao mình lại làm như vậy?

Nàng yêu chàng, nàng sợ mất chàng mà nàng lại đẩy chàng đi. Biết sao hơn khi sự ghen hờn đã gặm nhấm con tim?

- Em mời anh uống nước – Trinh Trinh dịu dàng đặt ly cam vắt xuống trước mặt Khải cười duyên dáng:- Em trông anh hôm nay có vẻ không vui, để em tìm mua cho anh 1 tờ báo Tuổi Trẻ Cười nhé.

Khải thở dài gạt nhẹ tàn thuốc:

- Khỏi, hôm nay tôi cần yên tĩnh.

- Dạ!

Trinh Trinh đứng dậy đi đến bên cassette tắt máy hát rồi nhẹ nhàng đi ra không dám làm phiền.

- Cô Thảo – Khải chợt kêu khi nàng vừa nắm lấy núm cửa:- Tôi muốn hỏi cô 1 việc.

Trinh Trinh quay trở vào, nét mặt vẫn thản nhiên:

- Dạ, anh muốn hỏi chi?

Khải nhóm người dậy cho ngay ngắn:

- Cô ngồi ghế, có lẽ chuyện hơi dài đấy.

Nàng khép nép ngồi vào chiếc ghế đối diện với chàng. Khải đưa mắt nhìn nàng chăm chú. Nàng thật giản dị Với bộ đồ lụa màu trắng tinh khôi. Gương mặt bầu hồng lên trong nắng sớm trông thùy mị đáng yêu lạ. Khải bắt đầu giọng khàn khàn:

- Thảo thấy tôi là người như thế nào?

Trinh Trinh ngẩn đầu dậy ngạc nhiên:

- Em chưa hiểu ý anh muốn nói gì?

Khải mỉm cười, thả 1 hơi thuốc tròn tròn:

- The Thảo thì tôi là 1 thằng đàn ông như thế nào? Ý tôi muốn hỏi Thảo là tôi tốt hay xấu thế thôi.

Thấy nàng cúi đầu yên lặng, Khải nói tiếp giọng trầm ngâm:

- Thảo cứ nói thật lòng mình. Đừng e dè gì cả.

- Dạ! – Trinh Trinh xoắn xoắn 1 cọng chỉ quanh ngón tay ngập ngừng nói:

– Theo riêng em nhận xét thì anh là 1 người đàn ông tốt bụng, sống có tình có nghĩa, hơi phong kiến và đôi lúc nóng nảy.

Khải gật đầu thềm nhận nàng nói đúng, chàng hỏi tiếp:

- Như vậy thì theo Thảo tôi có đáng yêu không?

Nàng cúi đầu mỉm cười, đôi lúm đồng tiền như lún sâu hơn trên đôi má đỏ màu e thẹn:

- Anh hỏi câu này thật khó trả lời.

Khải chớp mắt:

- Có phải tôi đáng ghét lắm không? Thảo nói đi đừng có ngại.

- Nếu anh đáng ghét sao có cùng 1 lúc đến những 2 cô vợ?

Khải hơi mỉm cười vì thích thú, nhưng anh vờ nghiêm mặt hỏi lạnh lùng.

- Mọi người bảo tôi vũ phu, dữ dằn, cọc tính, có đúng không?

Trinh Trinh mỉm môi giấu nụ cười:

- Có chút chút.

Khải nhú mày:

- Có chút chút nghĩa là sao?

Nàng liếc nhìn chàng 1 cái thật bén.

- Nói anh đừng giận, chứ em thấy nhiều lúc anh hồ đồ kinh khủng. Những lúc đó lý trí anh đi ngủ mất tiêu. Anh hét, anh la trông như 1 hung thần.

Khải gật gù:

- Tôi có như vậy thật à?

Trinh Trinh nói tiếp:

- Nhưng cũng có lúc anh thật đáng yêu. Những lúc anh hiền dịu như vậy cô gái nào cũng muốn ngã vào vòng tay anh cả.

Chàng nheo mắt nhìn nàng, đầu lắc lắc:

- Thế lúc này theo Thảo tôi thuộc dạng nào. Đang đáng yêu hay đang đáng ghét đây?

Trinh Trinh nói nhanh:

- Lúc này thì anh rất đáng yêu.

Khải chống tay lên cằm nhìn nàng:

- Thật vậy à? Thế sao chẳng có người đẹp nào ngã vào lòng tôi cả?

- Anh!

Trinh Trinh thẹn thùng toan đứng dậy đi. Khải nắm lấy tay nàng kéo lại.

- Tôi nói giỡn thôi, có gì đâu cô đừng sợ. Ngồi xuống đây, tôi có còn việc muốn hỏi Trinh Trinh.

Nàng buông tay chàng, ngồi xuống ghế, tim đập hân hoan vì đây là lần đầu Khải chịu nói chuyện với nàng. Dường như biết ý nàng, chàng cười cười

hỏi tiếp:

- Theo Thảo thì con gái có nên ghen không?

Trình Trình gật đầu nhẹ:

- Theo em thì có. Người con gái nào cũng phải ghen cả. Vì có ghen mới có yêu. Càng yêu nhiều càng ghen mãnh liệt.

- Thảo có ghen không?

- Em thì ... – Trình Trình ập úng:- Em ghen còn nhiều hơn mọi người nữa đó.

Khải đưa điếu thuốc lên môi:

- Với tôi à? Tôi không tin vì tôi chưa thấy 1 lần nào Trình Trình tỏ tha”i độ hờn dỗi với tôi.

Trình Trình cúi thấp đầu, nói bùi ngùi:

- Mặc dù nói ra điều này em rất hẹn với anh, nhưng quả thật là em ghen. Sao mà không ghen được khi thấy chồng mình mặn nồng ân ái với người ta bỏ mình phòng không cô lẽ? Có lúc em ngỡ mình không sống nổi, nhưng tình yêu đã giúp em ráng sống. Em hy vọng chờ, sẽ có 1 ngày anh hiểu được lòng em. Còn đối với em, em ghen khác mọi người. Em không xỉ vả mắng chửi chồng. Vì làm như thế em sẽ vô tình đẩy chồng mình về với người ta. Em không đánh đập chửi bới người ta vì làm như vậy là em công nhận mình thua kém hơn tình địch của mình. Em không tranh giành, cướp giật vì em nghĩ tình yêu là sự tự nguyện của con tim. Phải đến với nhau bằng rung động thật sự tâm hồn. Càng ghen, em càng cố gắng trau dồi đức hạnh, công dung ngôn hạnh vẹn toàn lôi kéo chồng về bằng chính tình yêu chân thật và cao quý của mình.

Khải nhìn sững nàng như vừa khám phá ra 1 điều gì kỳ lạ. Hồi lâu chàng thở dài như hối tiếc cho hành động sai lầm:

- Còn Dạ Thảo, Thảo có hiểu gì về tình địch của mình không?

Trình Trình chớp mắt dẫn cơn xúc động:

- Dĩ nhiên là em phải tìm hiểu về tình địch của mình. Biết người biết ta mới có thể dành thắng lợi dễ dàng được.

Khải nhướn mắt:

- Thảo là 1 người đàn bà dễ ghét nhất trên đời có phải không?

Nàng lắc đầu mơ màng:

- Không! Dạ Thảo là người con gái đáng thương. Nàng không hiểu anh và đang phạm 1 sai lầm nghiêm trọng. Em sợ rồi đây nàng sẽ đánh mất cái mình đang có. Song đó không phải là lỗi lầm của nàng. Chỉ vì Dạ Thảo không được đi học đàng hoàng, lại chẳng có được ai dạy dỗ, nàng lỡ sanh ra trong hoàn cảnh khó khăn.

Ngập ngừng 1 chút, Trinh Trinh thờ dãi nói tiếp:

- Nhưng Dạ Thảo hơn em. Nàng đã có đứa con làm bù hộ vệ. Đứa con là sợi dây ràng buộc thiêng liêng giữa 2 người.

Nghe nhắc đến con, Khải lại buồn, lại chán. May mà gia đình chàng chưa ai biết được tình trạng của bé Si Si. Khải bỗng nghe nhớ con vô hạn. Hai ngày nay giận Dạ Thảo, chàng không đến thăm con. Chẳng biết con như thế nào rồi. Chàng giận Dạ Thảo quá. Giận chàng thì giận, Nàng lại giận đến con. Bỏ mặc nó không thèm chăm sóc. Mỗi lần nhìn thấy vết muối cắn bên má con là chàng và Dạ Thảo lại cãi nhau. Bé Si Si chưa tròn 1 tháng mà vợ chồng chàng đã 4 lần cãi nhau rồi.

Khải đưa mắt nhìn Trinh Trinh đang thoáng qua trước mắt. Nàng nói đúng. Chàng chán dần Dạ Thảo, không phải là lỗi nàng sanh cho chàng đứa bé xấu xí, cũng không phải chàng đã chán chê Dạ Thảo, mà là do cả 2 không hiểu nhau ... Dạ Thảo không biết tánh chàng ưa hiền dịu. Đã là 1 con người, ai không thích nghe những lời nói êm tai hơn khi phải nghe những lời chửi mắng, những lời xỉ vả nặng nề.

Dạ Thảo ơi, anh có muốn đánh em đâu. Anh vẫn thích ôm ấp vuốt ve nghe em hỏi những câu hỏi ngốc nghếch. Anh vẫn thèm những nụ hôn ngọt ngào cháy bỏng của em, từng ánh mắt nụ cười của em vẫn làm nhứt bước tim anh. Mỗi lần gặp em anh chỉ muốn nói với em những lời ân ái, nhưng

em, em lại làm anh phát khùng lên. Em lại làm anh điếu đứng điếu đầu về cái tính ghen hờn vô cớ của em. Em làm anh nổi nóng, anh không tự chủ được mình. Anh găm thét, anh cẩu gắt và anh đã đánh em. Dạ Thảo ơi, em đau 1, anh đau đến những 10 lần. Anh sợ 1 ngày mình phải chia tay nhau. Không, phải giữ lấy khi còn kịp! Dạ Thảo, anh yêu em, anh không bao giờ phụ bỏ em đâu. Anh hiểu em mà. Em yêu anh lắm, nhưng em chẳng may kém học hơn người, em khờ vụng dại. Anh sẽ dạy cho em. Thảo ơi, anh tha thứ cho em tất cả. Chúng mình lại yêu nhau như thuở Ban đầu em nhé.

Quyết định xong, Khải đến bên tủ quần áo, chọn 1 bộ đồ đẹp nhất mặc vào. Anh còn chải cho mái tóc bông lên, rồi cho 1 ít nước hoa vào tóc để thấy cuộc đời thêm xanh hơn. Cạo râu cho thật trẻ, để Dạ Thảo thêm yêu mà không mắng nữa. Dù hôm nay em có nóng giận, có mắng chửi thế nào anh cũng giữ thái độ Ôn tồn, anh sẽ giảng dạy cho em từng điều một. Em dở thì đã có anh hay. Anh sẽ nói cho em biết tất cả những gì anh biết như ngày nào mình mới quen nhau.

- Thừa má, con mới lên

Khải chào lễ phép khi thấy bà Tư đang lễ mễ lau nhà. Bà dừng tay kêu lên mừng rỡ:

- Uả! Vậy mà má tưởng con không lên nữa chứ? Thiệt là khổ, đã lớn rồi mà cứ gây gỗ với nhau mãi như trẻ con vậy đó!

Khải cười tươi:

- Dạ, má an tâm, con sẽ không gây với em Thảo nữa đâu. Hai ngày qua tình hình ở đây sao má? Si Si có còn khóc đêm không má?

Bà Tư dừng tay thở dài:

- Con giận dỗi bỏ nhà đi, làm cho con Thảo khóc hết một ngày. Nó chẳng chịu ăn gì cả. Còn Si Si nóng sốt hay sao mà má nghe nó khóc cả đêm, không ai ngủ được.

- Vậy để con lên lầu 1 chút

Khải vội vã lên thang lầu. Bà Tư kêu lớn:

- Con Thảo nó không có ở nhà đâu.

Khải dừng lại ngạc nhiên:

- Ủa? Vợ con đi đâu rồi má? Chưa đầy tháng mà chẳng chịu kiêng cử gì cả.

Bà Tư đã lau xong, đứng dậy giữ giữ cái khăn nói:

- Má cũng đâu cho nó đi. Nhưng nó bảo bé Si Si bệnh phải đem đi bác sĩ.

Khải chép miệng thở dài:

- Phải con lên sớm 1 chút. À má à, vợ con đi lâu chưa?

Bà Tư ngồi xuống ghế:

- Nó đi sớm lắm. Có lẽ cũng gần về rồi.

Khải nhú mào hỏi tiếp:

- Má, rồi vợ con có đội nón, trùm khăn cho bé Si Si không vậy?

Bà Tư cười tươi:

- Có con à, lần này má thấy con Thảo quấn con bé Si Si kỹ lắm.

Khải cũng cười theo:

- Đó là kết quả của những lần cãi lộn đó. Thừa má, con lên lầu 1 chút.

Rồi chẳng biết bà Tư có đồng ý hay không, Khải bước vội về phòng. Mùi dầu quen thuộc của mẹ con Dạ Thảo đập vào mũi chàng ngây ngất. Khải bồi hồi ngồi xuống giường cầm lấy chiếc tả dơ của con mà nghe lòng đau xót lo lắng. Chắc Si Si bị bệnh chi nghiêm trọng lắm nên Dạ Thảo mới phải bế con đi bác sĩ như vậy. Vì nếu bị bệnh thường nàng có thể hỏi Ngọc Tuyết lấy thuốc cho con uống.

Khải nghe thương vợ vô cùng. Con bệnh không có chàng chắc nàng lo lắng. Chàng đứng dậy cuốn gọn cái mùng, xếp lại quần áo, mỉm cười lắc đầu khi nghĩ đây là căn phòng hạnh phúc mà chàng và nàng từng ân ái với nhau. Nay Dạ Thảo làm cho rối loạn lên, nhưng Khải không giận vợ. Anh thích nhìn sự bề bộn này lắm, vì nó nhắc cho chàng nhớ đến sự hiện hữu của nhân vật thứ ba: Bé Si Si. Qua 1 tháng, được má vợ cho phép, chàng sẽ ở lại đây với nàng mãi mãi. Chàng thích thú nghĩ đến cảnh giữa đêm khuya, chàng và nàng đang say giấc điệp, 1 tiếng khóc của con trẻ vang lên làm chàng và

nàng cùng giật mình trở giấc, luống cuống trao cho nhau nụ cười rạng rỡ trong bóng tối.

Nhưng Dạ Thảo sao đi lâu như thế này? Khải sực nhớ ngó đồng hồ: 10 giờ. Nàng đem con đi đâu? Khải moi óc nhớ đến các phòng mạch tư của bạn. Không có 1 điểm nào quá xa và cũng chẳng có 1 điểm nào quá Đắt để nàng đợi lâu đến thế này. Còn bệnh viện, Khải biết chắc chắn không bao giờ Dạ Thảo đem con đến đó, nàng ngại đến những nơi ồn ào. Thế thì nàng đi đâu? Nỗi lo lắng biến thành lo sợ khiến Khải ngồi đứng không yên. Ngó đồng hồ liên tục. mỗi tiếng xe thẳng lại là Khải lại phập phồng hy vọng.

Chiếc kim đồng hồ trôi chậm chậm như muốn trêu người chọc tức. 11 giờ mà bóng nàng như chim cá bật tằm. Khải không còn kiên nhẫn nữa. Anh nổi nóng thật sự. Đống mùng mền được xếp gọn gàng ban nãy bị chàng lôi xuống quần tung toé, vương vải khắp nơi. Đống tàn thuốc cao dân. Trời ơi, Dạ Thảo, bao lần rồi anh bảo em bỏ cái tật cà kê dê ngỗng ấy đi mà sao em chẳng nhớ? Nghĩ rằng sau khi khám bệnh cho con, nàng lại bế nó đi đến nhà 1 người bạn tâm sự, Khải rít lên giận dữ. Thảo ơi, em có biết là con đang bệnh hay không? gió máy, con lại chưa đầy tháng. Trời ơi, chắ c chàng phải cho nàng 1 trận nên thân để bỏ tật rề rà nhiều chuyện. Thảo ơi, bé Si Si mà có bề gì là nàng đừng mong sống nổi với ta!

Vừa bước chân qua cửa phòng, Dạ Thảo chợt giật mình lùi lại trước cảnh tan hoang bề bộn của chăn mùng. Nàng kêu lên hốt hoảng:

- Trời, gì thế này?

Nghe tiếng động, Khải ngẩng đầu nhì lên. Thấy nàng bao nhiêu giận hờn cay cú đều tan biến, chàng kêu lên mừng rỡ:

- Trời, Dạ Thảo, em đẹp quá. Lâu rồi anh mới thấy em mặc lại chiếc áo dài này.

Dạ Thảo dừng lại đưa mắt nhìn chàng ngỡ ngác. Lời chàng nói hôm nay mà nàng tưởng chừng như lời của chàng 2 năm về trước. Thuở nàng còn là cô gái ngây thơ, chàng thường khen nàng bằng những câu chân tình như vậy. Nàng kêu lên tinh nghịch:

- Khải, anh nhìn mình kìa. Như 1 thằng qui nhỏ.

Khải nhìn xuống mình rồi bật cười vang khanh khách. Chờ đợi nàng lâu quá, mái tóc bông đã trở thành mái tóc xù. Quần áo ủi phẳng phiu đã trở thành nhàu nát. Nhưng như vậy chàng giống trẻ con hơn. Lâu lắm rồi, Dạ Thảo mới được trông thấy chàng hồn nhiên tươi trẻ thế này. Nàng nhướng mắt:

- Anh cười chi rứa? Em có lạ chi mô?

Khải bắt chước trả lời bằng tiếng Huế, vừa nói chàng vừa bế nàng lên tay đi về giường:

- Răng mà em đẹp rứa? Chừ lại thơn nữa hí!

Cả 2 đều nói sai cả. Dạ Thảo bật cười dí trán chàng:

- Nói bậy cả không sợ bị cười cho.

Khải vờ làm ra vẻ dữ tợn:

- Ai dám cười hả?

Nàng ghẹo đầu vào ngực chàng cười khúc khích:

- Em đó, em dám cười anh đó, anh làm gì em?

Khải ôm lấy đầu nàng, nhìn sâu vào đáy mắt, thiết tha nói:

- Mọi người cười thì anh tha cả. Chỉ riêng em, nếu em dám cười anh, anh sẽ phải nuốt nụ cười của em vào bụng. Vì chỉ có anh chiếm độc quyền nụ cười của em thôi.

Nói xong chàng cúi xuống hôn lên bờ môi nàng say đắm. Cả 2 như bơi giữa 1 rừng hoa hạnh phúc. Bao giận hờn bất đồng lùi xa hàng thế kỷ, để trong vòng tay nhau hạnh phúc tràn đầy.

Hai tay quàng lấy cổ chàng, Dạ Thảo nhìn chàng long lanh mơ màng tình tứ:

- Nụ cười của em anh chiếm độc quyền, thế còn nụ cười của anh, anh có cho em chiếm độc quyền không?

Khải nhắm mắt gật đầu:

- Chẳng những nụ cười mà tất cả thể xác này, anh cũng cho em chiếm độc quyền luôn!

- A.

Dạ Thảo chồm tới hôn chàng say đắm. Chàng đặt nàng xuống giữa đồng mừng mền vương vải:

- Em hãy nằm yên cho anh ngắm. Lâu rồi anh chưa có dịp ngắm vợ mình.

Dạ Thảo vâng lời, hai tay gối đầu, nàng mỉm cười mở to mắt nhìn chàng. Trong chiếc áo dài màu xanh ngọc, đôi má hồng, ánh mắt sáng long lanh trông nàng đẹp đến rợn người. Khải ngồi xuống khẽ nắm tay nàng:

- Dạ Thảo, anh ước sao lúc nào em cũng dịu dàng, xinh đẹp như thế này.

Dạ Thảo nắm lấy tay chàng. Hai chân gác lên đùi Khải, nàng lim dim đôi mắt:

- Và em, em cũng mong sao lúc nào anh cũng là chàng thanh niên nồng nàn, tình tứ thế này. Anh biết không, em hạnh phúc tuyệt vời trong vòng tay anh ôm ấp.

Khải nhẹ nắm xuông bên nàng, choàng qua vai nàng kéo nàng vào sát lòng mình:

- Như thế này được chưa?

Nàng lắng lắng gật đầu. Khải cà nhẹ cầm lên mái tóc thơm của vợ, lòng bồi hồi. Lâu lắm rồi chàng không được gần vợ, một ham muốn chột dâng. Chàng cúi xuống hỏi nhỏ nàng:

- Nay em, theo má thì chúng mình có được phép gần nhau chưa hén?

Dạ Thảo mắc cỡ đỏ mặt nhẹ ngực chùng:

- Anh, lúc nào cũng vậy thôi. Đói bụng gần chết luôn nè.

Chàng lòn tay sâu vào áo vợ:

- Chiều anh 1 tí là no ngay.

Nàng đẩy tay chàng:

- Em mét má cho coi, có con rồi mà ...

Khải then thùng rút tay:

- Thôi thôi, cho anh xin lỗi nghe.- Nhắc đến con chàng chợt nhớ, kêu lên
– Ô! Anh quên mất, con đâu rồi em? Nó bệnh gì sao em không bảo Ngọc
Tuyệt lấy thuốc cho con uống?

Dạ Thảo thọc tay vào túi áo chàng chọc phá, giọng nàng trong như giọng
trẻ con:

- Si Si có bệnh gì đâu. Tại ban sáng sợ má không cho em bế con đi nên
em mới nói dối với má vậy mà.

Khải vuốt tóc vợ hỏi ngạc nhiên:

- Vậy em bế con đi đâu? Con còn nhỏ ra đường không nên.

- Ông già phong kiến này! – NÀNG nhéo mũi chàng – Ở tây phương con
nít mới sanh người ta còn cho nhúng ngay xuống suối.

Không muốn tranh cãi với nàng, Khải hơi chống tay nhóm dậy:

- Con đâu? Em lại đưa cho má giữ rồi có phải không? Anh đã bảo em, má
làm công chuyện nhiều rồi, buổi trưa phải để má nghỉ.

Dạ Thảo kéo chàng nằm xuống với mình:

- Nằm xuống đây, em không có đưa con cho má giữ đâu mà anh lo.

Vừa đặt mình nằm xuống, Khải lại nhóm dậy ngay:

- Vậy em đưa cho ai ẵm con. Đem vào cho anh bế con 1 chút. Anh nhớ nó
quá.

Nàng vuốt tay chàng mỉm cười:

- Anh xạo quá, nhớ con vậy mà này giờ cứ đòi ngủ với mẹ của nó thôi.

Chàng cười gượng:

- Nịnh mẹ ho cho, anh tìm con nựng đỡ. Con đâu em? Anh có mua quà
cho nó nữa nè.

Dạ Thảo ngoẹo đầu trên gối:

- Quà cho con chứ có quà cho mẹ không?

Khải nóng ruột đến bên bàn mở giỏ:

- Có, có đủ cả của con lẫn mẹ. Phần con 1 cái lúc lắc, phần mẹ 1 bịch bánh to.

Dạ Thảo chống tay ngồi dậy cười tươi:

- Anh Khải, hôm nay anh galand quá.

Khải đem bịch bánh đến bên giường, nắm tay nàng nôm nóng:

- Con đâu em? Sao em cứ cà rờn hoài vậy?

Dạ Thảo hơi ấp úng:

- Con ... em ... anh à ... em đã đem con gởi vú nuôi rồi

Khải sững sờ, chàng nhăn mặt:

- Trời ơi, con còn nhỏ xíu mà em đem đi gởi vú? Ai mà nhận chứ?

Nàng gật đầu nói nhẹ nhàng:

- Người ta nhận mà.

Khải chặc lưỡi nhíu mày khó chịu:

- Em, sao em chẳng hỏi anh gì cả, người ta nuôi sao bằng mình được? Rủi bệnh hoạn rồi sao? Trời ơi, anh ghê mấy bà vú lắm. Ở dơ hết biết.

Thảo nhẹ vuốt ngực chàng:

- Anh Khải, anh đừng nóng. Không phải em tự quyền chẳng hỏi qua ý kiến của anh, mà lúc đó anh giận em, em có 1 mình đâu biết hỏi ai, mà bộ anh thương con lắm hả?

Đang giận mà Khải cũng phải phì cười:

- Em hỏi có lạ không? Con ai chẳng thương.

Dạ Thảo cắn môi bối rối:

- Nó có tật anh cũng thương ư?

Nàng thật ngây thơ, Khải dịu giọng vuốt lên mái tóc nàng:

- Si Si tật có phải là lỗi tạo nó đâu? Sao anh lại ghét chứ? Em à, con lỡ sanh ra bất hạnh hơn người, mình phải thương nó, mai một này em có sanh nhiều con đẹp, em càng phải thương bé Si Si nhiều hơn tất cả.

Dạ Thảo thoáng nhìn chàng lo sợ:

- Anh không ghét con, thế anh có giận em không? Khi em chẳng sanh cho anh 1 đứa con như ý muốn?

Nét mặt nàng lúc này trông tội quá, Khải không nén nổi ghì nàng vào sát ngực mình:

- Sao anh lại giận em? Anh càng phải thương em hơn nữa. Anh hiểu lòng em mà. Em đừng sợ vẫn vợ.

Nước mắt còng quanh, Dạ Thảo gục đầu vào vai chàng:

- Thế sao mấy ngày gần đây thái độ của anh lạ vậy? Anh cáu gắt, anh không nói ngọt ngào với em. Anh nhìn bé Si Si rồi thở dài. Anh ít đến với em. Anh làm em sợ, em tưởng là anh đã chán em rồi.

Khải mím cười rút khăn lau dòng lệ:

- Em ngốc quá, chẳng hiểu gì cả ... Dĩ nhiên là anh phải buồn chứ. Anh hỏi em, em có buồn không khi sanh 1 đứa con tật nguyền như vậy.

Ngừng 1 chút, chàng nói tiếp:

- Bộ em không hiểu vì sao anh hay cáu gắt với em sao?

Dạ Thảo gật đầu ngơ ngác. Khải tinh nghịch cúi xuống, miệng sát vào tai vợ nói nhỏ:

- Vì lúc đó anh thèm ôm em gần chết, mà em thì chẳng thèm ngó ngàn đến anh.

Dạ Thảo sung sướng, chớp chớp đôi mắt sáng:

- Anh nói thật không?

- Thật - Khải bẹo má vợ - Còn em lúc đó có được như giờ đâu. Mỗi lần gặp anh là em lại nhăn nhó nhó đuôi anh về với Trinh Trinh.

Nàng giấu mặt vào ngực chồng:

- Tại em yêu anh chứ bộ - Như sức nhớ nàng đẩy nhẹ chàng ra:- Thôi, để em đem con về cho anh thăm nhé.

Khải ôm rịt lấy nàng:

- Thôi, thôi, lúc này anh chỉ muốn thăm em thôi, con mai một thăm cũng được. Em cho anh yêu một tí Thảo nhé.

Dạ Thảo không trả lời, buông thõng trong tay chồng. Khái lạ lòng nhận ra vợ mình hôm nay không cuồng nhiệt lắm. Dường như nàng đang mãi bận tâm lo nghĩ đến 1 chuyện gì xa xôi thì phải.

Chương 7

Chị Lệ ơi, chết em rồi, cứu em với chị Oi – Dạ Thảo hốt hải chạy lên lầu, ào vào lòng Ngọc Lệ khóc lớn khi vừa trông thấy mặt nàng.

- Chuyện gì vậy? – Ngọc Lệ đỡ lấy Dạ Thảo ngồi dậy lo lắng hỏi:- Chuyện gì mà tay chân lạnh ngắt vậy nè?

- Chết em rồi chị Oi – Dạ Thảo nói nhanh:- Bữa nay đây tháng bé Si Si, chồng em mời bạn bè đến dự nhiều lắm.

Ngọc Lệ thở phào cười tươi:

- Vậy mà em làm chị tưởng cháy nhà tới nơi rồi chứ. Sao? Mượn chị đến phụ 1 tay có phải không?

Dạ Thảo lắc đầu nguầy nguậy:

- Hồng phải chuyện đó.

Ngọc Lệ nhướng mắt ngạc nhiên:

- Vậy thì chuyện gì? Nói mau đi em, ấp úng hoài làm chị hồi hộp quá.

- Chị Oi, Si Si con em mất tiêu rồi.

- Hà? – Ngọc Lệ buông mình ngồi xuống ghế sừng sờ:- Em không nói chơi đó chứ? Em đi đâu? Bé Si Si làm sao mà mất được?

Dạ Thảo cúi đầu khóc nghẹn ngào:

- Tội em nặng lắm chị Oi! Tại em tất cả, em ngu, em dại, em đem Si Si cho người ta mất rồi.

- Trời đất! – Ngọc Lệ kêu lên hốt hoảng:- Em cho ai? Tại sao lại đem cho?

- Tại ... – Dạ Thảo mim môi 1 lúc sau niềm xúc cảm lắng xuống nàng mới cất giọng run run: Tại em sợ có con rồi mình già mình xấu, em sợ sự tàn tật của con làm chồng hết thương yêu. Em ... em không định cho con, chỉ định đem con gửi vú quen ở gần nhà. Bỗng dưng có 1 bà lão hiếm con đến nhà chơi, bà ấy năng nỉ xin con em, bà ấy còn phân tích cho em giống như chị vậy. Rồi bà ấy hứa nuôi con em cẩn thận. Lúc đầu em sợ quá em hồng dám cho. Em bảo em sợ chồng em la. Bà Liên nói là chồng em sẽ chẳng la

đâu. Nếu biết chuyện này anh còn ủng hộ hết lời. Bà còn hứa với em, chừng nào bé Si Si lớn sẽ cho mẹ con em đoàn tụ.

Ngọc Lệ thở dài:

- Vậy là em siêu lòng?

Dạ Thảo gật đầu nghẹn ngào nói tiếp:

- Chị ơi, sao có lúc em u mê quá đỗi! Em như bị bỏ bùa mê thuốc lú. Bà ấy nói sao là em tin vậy. Đến giờ em mới biết mình bị gạt.

Ngọc Lệ đứng dậy:

- Thôi em đừng khóc nữa. Bây giờ chị chờ em đến nhà bà ta, nói rõ sự tình xin bé Si Si lại.

Dạ Thảo tức tưởi:

- Không được, em đã tìm đến đó rồi.

Ngọc Lệ hỏi nhanh:

- Rồi bà ấy nói sao?

- Bà ấy không còn ở chỗ đó nữa. – Nàng vụt nắm lấy tay Ngọc Lệ khóc lớn:- Chị Lệ ơi, cứu em với, em làm sao bây giờ? Biết được chuyện này, anh Khải giết em chết mất.

Ngọc Lệ cắn môi khó xử, hồi lâu nàng kéo tay Dạ Thảo ngồi dậy:

- Em đừng khóc nữa, về nói sự thật cho chồng em biết. Chị tin là Khải cũng không tiếc gì đứa con tàn tật đó đâu.

Dạ Thảo lắc đầu:

- Không chi, ơi, Khải không như người ta. Anh ấy thương con lắm, em phải làm sao bây giờ?

Ngọc Lệ thở dài buồn bã:

- Trong tình cảnh này chị chẳng biết giúp em bằng cách nào nữa. Thảo à, em dại quá. Ai lại cho con bao giờ.

Dạ Thảo gục xuống bàn:

- Chị ơi, tại vì lúc đó Khải giận em làm em hoang mang quá. Em sợ anh ấy không yêu em nữa, em mới đem con đi gởi vú nuôi. Không ngờ lại gặp bà ta. Chị Lệ Oì, em hối hận quá. Trời ơi, con của em, em phải đi kiếm con của em cho bằng được.

Nói xong Dạ Thảo ôm đầu chạy nhanh đi. Ngọc Lệ chồm theo gọi lớn:

- Dạ Thảo, bình tĩnh, cẩn thận. Chờ chị với.

Nhưng Dạ Thảo đã chạy đi xa. Ngọc Lệ thờ dài ngồi phịch xuống ghế salon. Dạ Thảo quả là đại đột. Trong lúc cạn suy lờ đem con cho người xa lạ, chắc hẳn bây giờ nàng đau khổ lắm. Hạnh phúc gia đình đã lung lay. Khải sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng hành động rồ dại này nếu nàng không tìm được con về để chuộc tội.

Ngọc Lệ với tay lấy gói thuốc, lòng chột thấy băng khuâng. Tuy biết Dạ Thảo là tình địch của em mình, sao đứng trước thắng lợi bất ngờ nàng vẫn chẳng nghe vui. Dạ Thảo không phải là đối thủ của Trinh Trinh. Nàng nghe hối hận về cử chỉ, hành động của mình đã là với Dạ Thảo. Người con gái ngây thơ ấy quá dễ tin người, lại chẳng có hiểu 1 chút gì về âm mưu thủ đoạn của người đời.

Ngọc Lệ cắn môi nghe lương tâm cắn rứt. Dạ Thảo có bề gì thì lỗi của nàng nặng lắm. Chính nàng đã gián tiếp tác động Dạ Thảo cho con. Người đàn bà ấy là ai? Sao lại xin 1 đứa con tàn tật về nuôi? Không, bằng mọi giá, nàng phải tìm cho ra người đàn bà ấy, xin lại đứa con trả lại cho Dạ Thảo.

E rằng chậm mất rồi, Ngọc Lệ thần thờ đưa mắt nhìn tấm lịch, 2 ngày nữa nàng phải trở về Úc. Lần này về bến chắc hẳn lâu lắm mới có dịp trở về Việt Nam. Tự dưng Ngọc Lệ thấy mình sai trái khi chen vào chuyện tình cảm của người ta. Thôi, với Trinh Trinh thế này cũng trọn nghĩa trọn tình, phần còn lại hãy để nàng tự giải quyết, mình phải về thăm mẹ tồi chuẩn bị lên đường. Dạ Thảo đừng giận tôi!

Bài này do sis Han post ở vietlove, sis BienNho nhờ Mi chuyển qua cho đủ bộ. Cám ơn hai sis nhiều nhiều

Suy nghĩ đến đây, Ngọc Lệ quyết định cầm lấy điện thoại:

- A lô, Ngọc Lệ đây ... Thanh đó phải không? À! Một mình lên máy bay rồi, tạm biệt nhé. Có lẽ đến ngày mình đi mình không còn gặp lại nhau đâu ... Sao ... chuyện ấy à ... Mình chán quá rồi, rút dù thôi, mình không cần. Mình thấy áy náy quá ... Thanh cười mình à ... Thôi mình dừng máy đây ... À! Nghe đây, bạn muốn là gì thì làm, nhưng cũng đừng quá đáng nhen. Dạ Thảo đáng thương lắm đấy. Bye ...

Đặt điện thoại trở về chỗ cũ. Ngọc Lệ cảm thấy rã rời. Lần đầu tiên, nàng nghe lòng hối tiếc khi nhận lời giúp đỡ Trinh Trinh.

Khải đẩy cửa phòng, ngạc nhiên nhìn Dạ Thảo nằm quay mặt vào trong tấm tức khóc. Chàng đến gần nàng khẽ lắc vai lay gọi:

- Thảo, sao em để cả áo dài năm thế này? Em bệnh rồi phải không?

Thảo quay mặt ra nhìn thấy chàng, nước mắt tuôn tràn đầy trên má:

- Anh Khải, anh mời bạn anh mấy giờ?

Khải mỉm cười:

- 12 giờ lận, còn sớm mà! Nếu em mệt thì cứ nằm nghỉ. Dưới bếp đã có má cùng mấy chị lo rồi.

Nàng nhắm mắt lặng yên. Khải cho tay vào túi đứng dậy đi ra ngoài lo bàn ghế. Vừa đến bên cửa, chàng chợt quay lại hỏi:

- Thảo, em có bảo bà vú đem bé Si Si lại sớm không? Hơn 8 giờ rồi đó. Bữa nay em phải lo cho con mặc bộ đầm màu hồng mà anh mới mua. À! – Chàng đến bên giường cười vui vẻ – Trinh Trinh có đan tặng cho con mình bộ đồ len này, em xem có đẹp không?

Chàng nói gì Dạ Thảo cũng chẳng nghe. Lòng dạ rối bời nàng vẫn không làm sao tìm ra tông tích người đàn bà kỳ lạ kia. Trời ơi, thế mới biết, chỉ 1 phút nông cạn mà ân hận ngàn đời. Nàng biết ăn làm sao, nói làm sao với Khải bây giờ? Một lát nữa bạn bè chàng đến đây, biết giải thích với họ làm sao?

- Đt, em có nghe anh nói không? Tại sao em khóc hoài vậy hả?

Khải lay nhẹ người nàng, Dạ Thảo oà lên khóc lớn:

- Khải ơi, anh đừng giận. Anh tha lỗi cho em. Em đã lỡ ...

- Em đã lỡ sao?

Chàng nhìn nàng hỏi ngạc nhiên. Dạ Thảo nhắm mắt nói nhanh:

- Em đã lỡ đem con cho người ta mất rồi.

- Hả?

Chùng như sét đánh bên tai, Khải không tin lời nàng vừa nói. Chàng chụp lấy vai nàng kéo ngồi dậy:

- Em vừa nói gì?

Đến mức này nàng không cần giấu nữa. Dạ Thảo cúi đầu nói ngen ngào:

- Em nói là em đã đem bé Si Si cho người ta rồi.

- Trời!

Khải ngồi chết trân trên giường vì sửng sốt. Hồi lâu chàng nắm vai nàng lắc mạnh và hỏi gằn từng tiếng – Em có điên không? Tại sao lại đem cho con? Em cho ai, nói mau rồi cùng anh đi xin con lại.

Dạ Thảo lắc đầu nói ngen ngào:

- Em không biết, em đã đem con cho 1 người xa lạ. Nghe đâu bà ấy đã đi xa. Tận Campuchia hay Lào gì đó.

- Khốn nạn!

Khải tức giận xô mạnh tay là Dạ Thảo té nhúi xuống giường. Chưa đã nư, chàng còn túm ngực áo lôi nàng dậy, nghiêng răng rít lên từng tiếng:

- Dạ Thảo! Trong đời tôi chưa thấy người đàn bà nào tàn nhẫn độc ác hơn cô nữa. Tại sao cô dám đem con tôi cho người ta hả?

Dạ Thảo mím môi ngen ngào không nói. Nàng biết tội mình làm, nàng sẵn sàng chờ chàng trừng phạt. Khải giật mạnh tay lôi nàng về phía trước hét lớn:

- Nói! Tại sao cô im lặng? Tại sao cô không trả lời? Con tôi đâu? Nói mau! Nói!

- Em cho người ta rồi. – Dạ Thảo thều thào.

- Cho người ta. Trời ơi! Cô nói nghe dễ làm sao. Này thì cho người ta!

Bàn tay Khải tát như mưa trên mặt vợ, đôi má hồng bỗng chốc in đầy những dấu tay ửng đỏ. Khải như con thú say mồi, càng đánh càng hăng, nổi giận dữ bốc lên hùng hực đã khiến chàng không còn tự chủ được nữa chàng đánh đến lúc mệt lử mới buông tay. (trời chưa thấy đàn ông nào mà vũ phu như tên Khải này vậy)

Dạ Thảo rũ người trên giường. Nàng lết đến gần Khải, 1 tay ôm má, 1 tay nàng vuốt nhẹ ngực chàng:

- Khải ơi, anh tha lỗi cho em. Chỉ vì em sợ anh hết thương em, em ...

- Thôi im đi! – Khải thô bạo hất mạnh tay nàng:- Cô đừng lải nhải bên tai tôi nữa. Trời ơi! – Khải lại dùng dùng nổi giận: – Vì những thứ áo quần lòe loẹt, son phấn diêm dúa này mà cô đành đoạn đem con tôi đi cho người ta. Cô sợ già, cô sợ xấu, cô muốn được thanh thoi đi chơi không vướng bận. Cô khốn nạn, cô ích kỷ, cô chỉ biết có bản thân mình.

Vừa nói Khải vừa xé tan nát những chiếc áo đẹp của nàng, những mỹ phẩm, son phấn đắt tiền bị chàng đập nát vương vãi khắp phòng.

- Đi! – Chàng chột chụt lấy tay nàng kéo mạnh:- Đi kiểm con tôi về đây lập tức. Nếu không có nó, cô đừng mong sống sót với tôi.

Dạ Thảo trì người kéo tay chàng trở lại:

- Em biết con ở đâu bây giờ? Máy ngày rồi, em lang thang như con điên đi khắp thành phố này. Anh Khải, xin anh đừng nóng nữa. Em hứa sẽ đẻ đên cho anh nhiều con khác nữa, xinh đẹp hơn nhiều.

- Nói dễ nghe chưa?

Khải xô mạnh tay. Dạ Thảo lão đảo té chúi nhủi vào đồng hồ vỡ. Một mảnh kính đâm trúng tay nàng chảy máu đỏ tươi. Khải bước đến song không phải để lôi nàng dậy mà là để nả lấy tóc nàng rồi dụi đầu nàng xuống đống phấn son đổ vỡ:

- Ăn hết đi, đồ khốn nạn! Cô đem con đi cho người ta. Cô giết tôi, cô giết tôi mà.

Nói xong chàng ngồi sụp người xuống đất khóc hu hu:

- Cô lừa dối tôi, cô bảo là đem con tôi đi gởi vú nuôi. Tôi tin cô, tôi muốn cô được thanh thoi nên tôi cũng bằng lòng. Trời ơi! Vậy mà cô lừa dối tôi. Thảo ơi, cô tàn nhẫn lắm.

- Gì đó bây?

Bà Tư xuất hiện thành linh. Chợt bà hốt hoảng chạy đến bên Dạ Thảo khi thấy tay nàng đỏ máu:

- Trời! Khải, con đánh vợ con tàn nhẫn vậy sao?

- Hừ! – Khải thọc 2 tay vào túi quần, đứng dậy lầm lì nói: – Tôi tàn nhẫn lắm. Tôi tàn nhẫn mới đem con mình cho thiên hạ. Thảo, tôi ghê tởm cô. Quả thật là tôi đã lầm mà. Từ nay đừng ai nấy bước, tôi cấm cô héo lánh đến trước mặt tôi.

Nói xong chàng xô rầm cánh cửa, bỏ đi nhanh. Bà Tư cúi xuống lo lắng hỏi:

- Thảo, có chuyện gì vậy con? Chẳng Khải nó nói gì mà má không hiểu? Sao nó lại đánh con?

Thảo gục đầu lên vai má nước nỡ:

- Má ơi, con không ngờ anh Khải lại dữ như vậy? Má xem nè ảnh đánh con bầm mình hết trơn.

Bà Tư móc túi lấy chai dầu sức cho nàng xót xa nói:

- Má đã dặn co rồi, tính chẳng Khải nó nóng, con phải nhịn nó, vậy mà ...

Dạ Thảo đưa tay vén tóc:

- Con đâu có gây gì với ảnh đâu.

Bà Tư nhíu mày:

- Vậy sao nó đánh con?

- Con lỡ đem bé Si Si cho người ta rồi.

- Trời đất! – Chai dầu trên tay bà Tư rơi xống rụng rời:- Con ơi, con dại dột quá! Con cho ai để má đi xin lại.

Dạ Thảo lắc đầu hối hận:

- Con không biết nhà bà ta.

Bà Tư thở dài:

- Thăng Khải nó đánh con là phải rồi Thảo, bộ con hồng thương con sao?

Dạ Thảo cắn môi nức nở:

- Má! Con hối hận quá, mấy ngày nay con nhớ Si Si muốn điên lên được, nhưng má ơi, lúc đó con ngu quá, con sợ Khải không yêu con nữa. Mất chồng, mất con chắc con chết quá má ơi!

Bà Tư khẽ nạt nàng:

- Đừng nói bậy, để má tính.

- Dạ Thưa cô, có 1 người muốn gặp cô.

Ngọc Tuyết từ ngoài cánh cửa nói vào. Bà Tư nói vọng ra:

- Cô là ơn bảo hộ, hôm nay con Thảo mệt không tiếp khách.

- Dạ, thưa bác cô Thảo mệt sao vậy? – Cánh cửa bật mở. Một thanh niên xuất hiện sau câu nói.

Bà Tư cau mày khó chịu:

- Cậu là ai?

Dạ Thảo gượng chống tay ngồi dậy:

- Má, đây là anh Thanh, bạn của con. Xin lỗi anh, nhà bề bộn quá.

Henry Thanh đưa mắt nhìn qua cảnh bề bộn của căn phòng khẽ mỉm cười:

- Không sao, Thảo đừng khách sáo, nếu mệt Thảo cứ việc lên giường nằm.

Thanh nói chuyên nhanh thôi.

Dạ Thảo quay bảo bà Tư đang trơ mắt ra nhìn vị khách sang trọng lòng tự hỏi không biết con mình quen biết từ bao giờ.

- Má, con nói chuyện với anh Thanh 1 chút.

Bà Tư đưa mắt nhìn 2 người nghi ngại rồi khép cửa đi ra. Bóng bà vừa khuất là Thanh bước đến mỉm cười đỡ Dạ Thảo đứng lên:

- Người đẹp làm sao thế này? Hậu quả của trận chiếc ghen hờn có phải không?

Thảo cúi đầu e thẹn, nàng không biết trả lời sao cho phải lẽ. Thanh lại ngồi xuống cạnh nàng thân mật.

- Thảo, có đau lắm không? Chồng Thảo thật là vũ phu! Ai đời lại đi đánh vợ 1 cách tàn nhẫn như vậy. Ở Tây Phương, con trai mà đánh vợ như vậy là bị bắt ở tù ngay.

Như 1 vết thương đang rỉ Máu, lại bị người dùng dao cứa vào, Dạ Thảo không nén được để châu lệ tuôn rơi lã chã.

- Em khổ lắm, anh đừng nói nữa.

Thanh móc khăn lau lệ cho nàng. Thái độ chàng thật hào hoa, lịch thiệp:

- Thảo, đừng khóc nữa, ngồi dậy thay đồ. Anh chở đi ăn tiệc!

Dạ Thảo lắc đầu:

- Em không đi đâu.

Thanh nhường mắt ngạc nhiên:

- Sao vậy?

Nàng đưa mắt nhìn xuống đồng quần áo rách nát dưới chân:

- Anh Khải xé hết đồ của em rồi. Hơn nữa em cũng không có lòng dạ mà đi dự tiệc với thân thể rách Rời bầm dập này.

Thanh mở túi lấy ra 1 bộ đầm đen lấp lánh kim tuyến.

- Có đồ đây rồi. Dạ Thảo, hôm nay là bữa tiệc cuối cùng tiễn Ngọc Lệ về Úc. Dạ Thảo không đi là Ngọc Lệ buồn lắm đó.

Dạ Thảo kêu lên ngỡ ngàng:

- Chị Lệ đi ư?

Thanh Gật đầu:

- Chị Lệ đối với em nghĩa tình như vậy, em không dự tiệc tiễn đưa chỉ sao? Đi Dạ Thảo, anh năn nỉ em mà. Ở đó vui lắm. Đi đến đó tâm hồn em sẽ thanh thản. Hơn nữa, anh muốn bàn với em mấy việc về vấn đề làm người mẫu đó.

Dạ Thảo thở dài, người mỗi như, toàn thân bưng bưng như nóng sốt. Nhưng nàng không thể không đi được khi số tiền 50 triệu của Thành ứng cho nàng đã xài hết từ lâu. Nàng ngược lên nhìn chàng buồn bã:

- Anh ra ngoài phòng khách đợi em một tí.

Thanh gật đầu mỉm cười:

- Được thôi, nhưng nhớ trang điểm cho đẹp nhé, hôm nay toàn khách xịn.

Cánh cửa khép lại, Dạ Thảo tần ngần giây lâu rồi cũng chập chập đứng dậy mặc chiếc áo của Thanh đem đến. Ôi trời! Gì thế này. Dạ Thảo kinh hoàng nhìn vào trong kiếng, 1 chiếc đầm quá model, ngắn cùn cùn, cổ sâu quá cỡ để phô hơn nửa bộ ngực căng tròn lồ lộ. Không được, Dạ Thảo đỏ mặt vội nhanh chiếc áo, nàng không thể phơi bày gần 50% da thịt của mình ra giữa đám đông. Khải sẽ chẳng bao giờ đồng ý ...

Nhưng, nếu không mặc chiếc áo của Thanh trao, nàng không có chiếc áo nào khác hơn. Mà nàng lại không thể từ chối đi dự buổi dạ tiệc hôm nay. Tình nghĩa với Ngọc Lệ và công việc làm ăn của nàng quan trọng đến mười lần.

Không còn cách nào khác, Dạ Thảo đành cầm chiếc áo mặc lên, đến ngồi bên kiếng trang điểm. Xoa nhẹ búp phấn lên làn da căng mọng đón đầu vì những tát tai của chồng. Phải nén lắm nàng mới kiềm được lòng không khóc.

“Anh Khải ơi! – Dạ Thảo kêu thầm, -Em không giận anh đâu, tội em đáng đối xử như vậy lắm. Em ích kỷ, em chỉ biết có em, em không xứng đáng với anh, em đã phụ lòng tin cậy của anh. Nhưng Khải ơi, anh bỏ em thật sao? Anh ơi, đừng bỏ em, em sợ lắm.”

Nàng gục đầu xuống bàn, nước mắt tuôn rơi làm le má phấn, chảy xuống môi mặm mặm. Trái tim tan nát rã rời. Si Si ơi! Má là người đàn bà khốn nạn, má nhẫn tâm, má tàn ác, má rứt ruột mình cho người ta đánh đập hành hạ con, lương tâm má sẽ trừng phạt má trọn đời.

Không, Dạ Thảo chọt muốn nhai nát thối son, nàng không đi đâu cả, lòng dạ nào nàng dự yến tiệc vui tươi khi con mất tích, khi chồng đau khổ?

Nhưng ... nàng đã nỡ nhận tiền và xài hết tiền của anh Thanh. Nàng phải lệ thuộc với chàng cho đến bao giờ nàng chụp hình trả nợ cho chàng.

- Dạ Thảo, xong chưa em? Sao mà lâu quá vậy?

Henry Thanh thò đầu vào nóng ruột hỏi. Thấy nàng gục khóc lên trên bàn, chàng bước đế bên nàng dịu giọng:

- Đừng khóc nữa em! Những lúc buồn đau cô lẻ này con người ta thường hay nghĩ quẩn. Hãy đi với anh, không khí vui tươi sẽ giúp em lấy lại quần bình cho tinh thần.

Dạ Thảo ngấn đầu dậy lắc đầu:

- Em chóng mặt quá.

- Không sao đâu,- chàng đỡ lấy cây son trong tay nàng. -Đi 1 vòng quanh thành phố là em hết bệnh ngay. Để anh tô môi lại cho. Chà, lúc này em có biết là mình đẹp lắm không?

Dạ Thảo đưa mắt nhìn vào gương. Trong bộ đầm đen nàng trông thật trẻ trung. Từng đường cong trên cơ thể bật ra lồ lộ, mời chào hấp dẫn. Vẻ ủ ê, Tạo cho nét mặt nàng 1 vẻ đẹp huyền bí, lạnh lùng. Thanh trao cây lược cho nàng:

- Hôm nay em sẽ là nữ chúa của dạ hội. Chải đầu lệ rồi đi em.

Từng nhát lược đưa uế Oải. Buồn quá, nàng bỏ cho suối tóc chảy dài trên tấm lưng thon, rồi như kẻ mất hồn, nàng đưa chân bước theo chàng như say như tỉnh. Đi đâu? Đi đốt cuộc đời qua gói thuốc cay cay, qua men bia đắng nồng trong cổ? Khải ơi! Hãy cứu lấy em đừng để em lún sâu vào đáy mồ tuyệt vọng.

Rời khỏi nhà Dạ Thảo, Khải phóng xe như điên dại trên đường. Đi đâu? Chàng cũng còn chưa biết nữa. Chàng biết đi đâu để kiếm Si Si? Trời đất rộng vô cùng, 1 đứa bé nhỏ như con chàng khác chi hạt cát giữa sa mạc mênh mông. Có phép thần thông chàng cũng không mong gì tìm được, huống chi chàng chỉ là 1 kẻ trần tục mắt thịt xác phàm.

Si Si ơi! Con ở đâu? Trời ơi, tội nghiệp con tôi, cuộc đời sao mà nhiều bất hạnh. Vừa xấu xí tật nguyền vừa phải xa vòng tay cha mẹ thân yêu. Liệu rồi

con có chịu nổi phong trần cuộc đời nghiệt ngã có chịu dừng lại cho con được sống hạnh phúc êm đềm bên cạnh 1 gia đình nhân hậu. Hay là ... gần đây có 1 số tin đồn khủng khiếp về nạn bắt cóc trẻ con bán qua biên giới. Khải rùng mình không dám nghĩ sâu hơn. Trời nắng chang chang, tay lái lão đảo chàng đành tắt xe vào quán gọi 1 lon bia.

Qua khói thuốc mờ màng, chàng tự hỏi lòng mình có quá tay với Dạ Thảo hay không? Có lẽ trong đời đây là lần đầu tiên chàng nổi giận thế này. Nếu bà Tư không vào kịp, Khải nghĩ mình có thể giết chết nàng mà chưa nguôi giận. Khải làm sao mà không tức giận trước 1 người đàn bà chẳng chút lòng thương, đành đoạn rút ruột bỏ nhà đi mà chẳng nghe đau, nghe xót. Làm sao nàng không biết Si Si là cuộc sống của chàng. Nó là giọt máu, là sợi giây ràng buộc thiêng liêng mà Trinh Trinh từng mơ ước.

Chuông đồng hồ nhà ai thông thả gõ lên 12 nhịp vui tai. Nó thản nhiên mà chàng như thiêu như đốt. Giờ này, lũ bạn của chàng đã tụ tập đầy đủ ở nhà Dạ Thảo, chờ đợi chàng khui rượu Champagne, để chúc mừng công chúa. Rồi đây chàng phải trả lời chúng ra sao? Trời ơi! Thật là nhục nhã! Lê Khải này có nước mắt bỏ đi chớ còn mong sống nữa làm gì? Có 1 đứa con mà cũng giữ không xong. Có lẽ lũ bạn của chàng sẽ đem chàng ra mà đàm tiếu. Trong kho tàng chuyện tiếu lâm lại xuất hiện thêm 1 mẫu chuyện vui về anh chàng khờ bị vợ gạt bán mất con. Trời ơi! Ngoài xã hội, Lê Khải này cũng là người có tên tuổi lắm. Trong cơ uqan, uy tín tràn đầy vậy mà trong cuộc sống vợ chồng, chàng lại 2 lần lầm lẫn. Kiếp trước chàng vụng tu hay phá hoại chùa chiền mà kiếp này có 2 cô vợ?

Khải thẳng xe ngừng ngàng đưa mắt nhìn lên ngõ ngác khi thấy mình ở trước cửa nhà. Tại sao mình lại về đây? Khải ngẩn ngơ tự hỏi phải chăng khi con người ta tuyệt vọng cùng đường thì thường tìm về mái ấm gia đình để ẩn thân?

Mọi người sao mà cười đùa vui vẻ vậy? Khải cau mày khi nghe ồn ào trong nhà vang dội suốt 1 quãng xa. Nhìn qua đám xe nằm chen chúc trong sân, Khải đoán: Lũ bạn của Thiên Trang đang cùng nhau vui đùa trong đó. Phải rồi, Khải căn môi chua chát. Học đang cười hả hê trên đau khổ của

chàng. Nhất là Trinh Trinh, nàng đang sung sướng đến điên lên được trước sự bất hạnh của chàng.

Không! Khải muốn hét to lên. Hét cho tiếng cười kia ngưng bật. Chàng hăm hăm đẩy xe vào nhà, sẵn sàng gây chuyện nếu phút giây này ai dám động đến chàng.

- Kia, thằng Khải về kìa. – Bên trong nhà có tiếng xì xào, rồi 1 bóng trắng lao ra vui vẻ vỗ vai chàng:

- Thằng quý! Mà mời tụi tao mấy giờ, mà gần 1 giờ mới chịu lết mặt tới?

Khải ngẩng mặt lên nhìn Tâm thầm kêu khổ: Trời ơi, tránh vỏ dưa lại gặp lại vỏ dưa. Chàng có mời lũ bạn đến đây đâu. Chàng hơi ngạc nhiên:

- Sao mà lại ở đây?

Tâm không phật ý cười hề hề:

- Tao chưa thấy thằng nào kỳ lạ hơn mày! Mời người ta đi đây tháng con mình rồi hỏi 1 câu nghe lảng xẹt. Thôi vô lệ đi cha. Mấy thằng ông nội đói bụng quậy quá trời kìa.

Khải nghe toát mồ hôi trán:

- Bộ tụi bây đi đông lắm hả?

Tâm vô tình khoát tay hào hứng:

- Đầy đủ không thiếu 1 đứa nào. Ê, vợ mày coi vậy mà biết xã giao, tiếp khách tuyệt ghê! Vô đi mậy.

Khải thở dài ngao ngán. Anh rút khoá xe bỏ vào túi rồi khoát vai bạn bước vào, lòng băng khuâng khó hiểu. Rõ ràng thiệp mời chàng ghi địa chỉ của Dạ Thảo, thế mà lũ bạn của chàng lại kéo đến đây. Muốn tìm câu trả lời, Khải bảo Tâm:

- Tâm cho tao mượn lại thiệp mời.

Tâm ngạc nhiên:

- Tao không ngờ có tiết mục kiểm tra thiệp mời, nên xé bỏ mất rồi.

Khải định nói gì đó nhưng đã vào đến nhà trong, hơn 20 thằng bạn của chàng, đứa nào cũng ăn vận nghiêm chỉnh, ngồi ngay ngắn bên bàn cười đùa

vui vẻ. Thấy chàng vào họ lập tức ngừng lời, quay ra trách móc:

- Trễ gần 1 tiếng rồi đó! Sao cho nhập tiệc được rồi chưa?

Khải chẳng hiểu gì cả. Anh đứng ngơ ngác nhìn sang các bàn bên. Thực khách đâu mà nhiều thế. Chàng có mời ai đâu ngoài lũ bạn thân thời trung học, và 1 số bạn ở cơ quan.

Chợt chàng giật mình lùi lại. Thiên Trang và ba cô bạn gái của nàng ăn vận thật sang trọng và xinh đẹp bước ra. Mỗi người bưng đến 1 tô soup thật to, nghi ngút khói. Thiên Trang nhìn anh cười duyên đáng nói:

- Em và chị Trinh Trinh dọn ra từ ban nãy, nhưng mấy chú, mấy anh bảo đợi anh về cho vui. Còn Khách của má ăn gần tàn rồi đó.

Ông giám đốc gật đầu kéo ghế:

- Ngồi xuống đây nè Khải. Cậu làm gì mà cứ ngẩn người ra vậy? Ngồi xuống đây đi ông bố trẻ, rồi bảo vợ ấm con ra đây nhận quà mấy chú, mấy bác.

Khải chớp mắt, nói nhanh:

- Dạ, anh chờ em 1 chút. Mấy bạn chờ tôi 1 chút.

Rồi bước chân vội ra sau. Chàng kéo Thiên Trang lại hỏi:

- Thiên Trang, thế này là thế nào? Tiệc gì vậy?

Thiên Trang tròn mắt vờ ngơ ngác:

- Anh hỏi lạ nhỉ, thì đám đầy tháng con anh chứ tiệc gì chứ?

Khải cau mày:

- Con, nhưng con nào?

Thiên Trang nghiêng đầu tinh nghịch:

- Anh có bao nhiêu con lận?

Khải bực mình xô Thiên Trang qua 1 bên:

- Nói chuyện với mày chán quá. Trinh Trinh đâu rồi?

- Thiên Trang rùn vai nói theo:

- Ở trong phòng chứ đâu.

Khải tông mạnh cửa bước vào, chợt chàng bàng hoàng dừng lại. Như trong 1 câu chuyện thần tiên. Trinh Trinh trong bộ đồ lụa trắng tinh khôi đang cúi xuống bên nôi mỉm cười với bé Si Si. Phải, đứa bé trong nôi chính là bé Si Si, con của chàng.

Đang dỗ con, nghe động Trinh Trinh ngẩng đầu lên mỉm cười:

- Anh đi về trễ quá, làm mọi người chờ sốt cả ruột.

Khải đưa tay dụi mắt, hỏi lạ lùng:

- Thế này là thế nào? chuyện này ra sao? Trinh Trinh, cô nói cho tôi nghe đi, tôi chẳng hiểu gì cả.

Trinh Trinh bước lại gần chàng nhẹ nhàng nói:

- Chuyện còn dài dòng lắm, khi nào rảnh em sẽ kể anh nghe. Còn bây giờ, anh hãy ra với mọi người. Ban nãy em đã mạo phép anh giới thiệu bé Yến Vi là con của chúng mình rồi.

Khải không trả lời nàng, anh cúi xuống nôi. Anh vụng về quá, làm tung cả lớp tả quẩn quanh người con. Đứa bé bị động giật mình mở mắt, hai cánh tay nhỏ xíu ngo ngoe trong lòng chàng. Trinh Trinh mỉm cười khẽ nhắc:

- Anh, coi chừng anh làm con té!

Khải nâng con cao hơn 1 chút, hôn đánh chụt vào má nó. Con của chàng hôm nay đẹp quá. Chiếc áo đầm vàng sang trọng đã là tô màu nước da trắng hồng của con bé. Chàng siết tay mạnh hơn chút xíu nữa, lòng ngây ngây với mùi phấn trẻ con dịu dịu: Si Si, con của cha, vậy là chàng không đánh mất con. Con là báu vật thiêng liêng. Từ giây phút này cha sẽ không bao giờ rời xa con nửa bước.

Chàng hôn con cuồng nhiệt quá, làm cho đứa bé đau, nó chòi đập cất tiếng khóc tu oa, tu oa vang dậy. Trinh Trinh bước đến, khẽ gỡ tay chàng:

- Khải, anh làm đau con kìa. Trả con lại cho em, ra với mọi người đi. Một lát em sẽ bế con ra nhận quà của mấy anh, mấy chú, mấy bác.

Trao con cho nàng, Khải đặt tay lên vai nàng, nói yêu thương:

- Trinh Trinh, em là ân nhân lớn nhất của anh. Anh cảm ơn em.

Trinh Trinh đỏ hây đôi má:

- Em không ...

Chẳng để nàng nói hết câu, Khải hôn phớt nhẹ qua má nàng rồi bỏ đi nhanh. Ngoài kia bạn bè chàng đã nhập tiệc, cười nói ồn ào.

Trong phút chốc Khải lấy lại vẻ tự tin thường có. Anh cười nói, ăn uống vui vẻ, cụng ly liên tục, và sẵn sàng “trăm phần trăm “ với bất cứ ai muốn cùng chàng thách đấu. Hôm nay, ai làm gì, muốn gì chàng cũng chiều theo cả. Bởi chàng đang vui sướng. Khải vui muốn điên lên được! Việc tìm được bé Si Si đúng là niềm vui bất ngờ. Bất ngờ hơn cả trên trời mưa xuống cho chàng 1 trận mưa tiền, Trinh Trinh đúng là kỳ diệu! Nàng chẳng những giúp cho phụ tử trùng phùng mà còn kịp thời cứu vãn uy tín của chàng.

Nàng làm cho chàng nở mặt nở mày với bữa tiệc linh đình thịnh soạn thế này. Thiên Trang, bây giờ anh mới thấy em là đứa em đáng yêu.

- Khải, cậu bé công chúa ra giới thiệu đi nào.

Tiệc ta, đám bạn của chàng lẽ nè kêu gọi. Hơi men bốc lên ngà ngà, lẫn cái say hạnh phúc đã làm cho Khải thích chí gọi vang:

- Thiên Trang, em vào bảo chị em ảm bé Yến Vi ra giới thiệu với mấy anh đây nhé.

- Dạ!

Cô gái chạy đi như con sóc nhỏ, chiếc nơ hồng phất phới tung bay. Một thằng bạn của Khải chép miệng:

- Thằng Khải có đứa em hết ý luôn!

1 tràng cười vui vẻ như đồng ý lời khen đó. Tấm màn trúc được vén 1 cách nhẹ nhàng, rồi Trinh Trinh bước ra chậm chậm. Mái tóc dài kẹp lửng sau lưng, gương mặt không son phấn trong bộ đồ lụa trắng, may thật giản dị. Trinh Trinh trẻ và đẹp như 1 nàng công chúa. Vẻ ngây thơ trên đôi mắt biếc, nụ cười rạng rỡ trên môi, nàng cúi xuống chào bạn của chồng bằng 1 giọng như chim sơn ca buổi sớm:

- Dạ, em xin chào mấy anh.

Ông giám đốc quay ra vỗ vai Khải:

- Cái thằng khéo chọn vợ, thùy mị và xinh đẹp lạ.

Khải hơi vênh mũi lên vì tự hào trong lúc Trinh Trinh cúi đầu bẽn lễn. Đứa bé trong lòng nàng cũng kịp thời thức, vung vẩy đôi chân. Tâm kêu lên:

- Chị Thảo, chị cho chúng tôi xem mặt cháu bé 1 chút đi nào?

Khải hơi quay mặt đi vì ngượng, chàng sợ 1 tiếng ủa ngạc nhiên và những ánh mắt cảm thông thương hại. Nhưng Trinh Trinh vẫn tự nhiên cười nói:

- Nè, dạ cảm ơn các bác, các chú tặng quà cho đi con. Anh Tâm nè! Anh thấy đôi mắt Yến Vi mới đẹp làm sao, ai cũng bảo cháu sau này trở thành diễn viên điện ảnh được đó. Mấy anh thấy có đúng không?

Nàng đã khen co trước rồi, thì ai có thể chê được nữa! Mọi người đều khen lấy 1 câu để vui lòng bà chủ xinh đẹp.

- Chèn ơi, đúng là mắt liễu đa tình, thế này lớn lên có chết thiên hạ không kìa!

- Cháu trắng quá nhỉ! Cái mũi này mà không làm đổ nước xiêu thành thì tôi thua đó.

Trinh Trinh lại mỉm cười nói tiếp:

- Mấy chú có thấy cái miệng cháu không? Miệng này là miệng của tôi, ăn quà 1 cây.

Tâm chột nhìn thấy mặt Khải thoáng xanh. Anh nói vào như an ủi:

- Vài tháng nữa cháu cứng cáp hơn, chị đưa cháu đến nhờ giải phẫu thẩm mỹ, tôi tin là chiếc môi cháu sẽ đẹp chẳng thua gì mắt mũi đâu!

- Dạ, cảm ơn anh, tôi cũng có ý nghĩ đó. Đợi cháu lớn 1 chút, tôi sẽ nhờ 1 bà ở bên Nhật bảo lãnh đem cháu sang đó chữa cho lành lặn.

Nàng lại bế con đến trước mặt ông giám đốc của chồng, cười nói:

- Dạ Ông Tám đi con. Rồi ông Tám cho cha con nghỉ phép 1 tuần ở nhà vui giỡn với con.

Mọi người khen cả rồi, ông Tám bối rối không biết nói câu chi để vui lòng Khải. Đặt món quà vào lòng đứa bé, si trán nó mắng yêu:

- Cha mi, sao mà giống Khải như khuôn đúc thế này? Con gái giống cha giàu ba họ nghe chưa!

- Dạ! – Trinh Trinh mỉm cười, rồi nàng lùi lại 1 bước, đưa mắt nhìn hết đám bạn của chồng cất tiếng trogn veo: – Dạ, hôm nay là đây tháng cháu Yến Vi, cháu xin có lời cảm ơn các chú, các cô, các anh, các chị đã đến đây chung vui cùng gia đình chúng cháu. Dạ, nhưng vì lần đầu, gia đình lại neo đơn, nếu có gì sơ sót xin mấy chú, mấy anh thông cảm bỏ lỗi cho.

Ông Tám cười xuề xoà. bắt tay Khải:

- Không sao, không sao, đừng khách sáo làm gì! Thôi! chú về nghe Khải. Cái thằng thiệt là tốt phước, có vợ thiệt đẹp, thiệt thông minh.

Khải cười ngượng ngùng, tiến chân bạn ra cửa. Trinh Trinh bế con trở vào phòng. Bà Lệ đón nàng ở cửa cười hỏi:

- Sao, thế nào con?

Trinh Trinh cười ra. ng rở:

- Dạ, anh Khải vui lắm má à!

Thiên Trang nhanh nhẩu chen vào:

- Đó, con nói rồi mà. Chị Thảo cho em mượn em bé 1 chút. Cha mà chưa chi đã ngủ rồi!

Ba `L vạch khăn nhìn cháu cười tươi nói với Trinh Trinh:

- Nó giống thằng Khải quá con hén! Tội nghiệp! Con Thảo nó để làm sao mà cái đầu con nhỏ đẹp lép vầy nè.

Trinh Trinh mỉm cười lắc đầu:

- Hồng phải đầu má, cái này là do Thảo sinh khó, phải dùng máy hút nên mới bị như vậy. Nhưng má đừng lo. con hơi lửa nắn lại, xương bé còn non, dễ làm tròn lại lắm má à.

Thiên Trang chột la ré lên:

- Á! Trời ơi, nó đá ứt hết cái áo đầm đẹp của con người ta rồi.

Trinh Trinh vội vàng đỡ lấy con:

- Ôi! Ôi! Con hư quá sao lại đá ứt hết áo cô Thiên Trang?

Thiên Trang đứng dậy phủ áo mỉm cười:

- May mà mới đây tháng thôi, nếu không thì tết đít nghe con. À! chị Thảo, em quây sữa cho nó uống nghe chị.

Trinh Trinh bật cười:

- Thôi được rồi cô, phải 7 giờ mới cho bú kìa. Mới vừa bú xong cô đòi cho cháu bú nữa. Nuôi cháu kiểu đó chắc ...

Thiên Trang bèn lên:

- Ai biết chị nuôi con theo khoa học. Ăn ngủ đúng giờ. Thôi em đi đây, chùng nào tới giờ chị kêu em pha sữa nhé!

Thiên Trang ra ngoài rồi, bà Lệ mới tới gần Trinh Trinh cất giọng bùi ngùi:

- Trinh Trinh! Má thiệt không biết lấy gì để cảm ơn con. Dù sao Yến Vi cũng là giọt máu của thằng Khải, không nhìn Dạ Thảo, nhưng má cũng nghe đau tình bà cháu. Trinh Trinh, con thật là cao thượng hơn người.

Trinh Trinh nắm lấy tay bà Lệ:

- Má, xin má đừng nói câu ân nghĩa với con. Con anh Khải cũng là con của con. Má yên tâm, con sẽ chu toàn mọi công việc.

Bà Lệ gật đầu:

- Thôi con ngủ đi. Cả ngày nay bận rộn chắc con mệt lắm. Nãy Yến Vi quấy khóc, con cứ kêu má với con Trang. Đừng quá sức rồi bệnh nghe con.

Trinh Trinh la9 c đầu:

- Má đừng lo. Đây cũng là dịp con thực tập nuôi con.

Bà Lệ cúi xuống hôn Yến Vi lần nữa rồi mới chịu bước đi. Trinh Trinh sắp những món quà cho vào tủ gọn gàng. Đưa mắt ngó đồng hồ, lặng lẽ đi khuấy 1 bình sữa Bế con lên tay, nàng dịu dàng cho nó bú.

Chiếc môi sưng là nguyên nhân khiến Yến Vi thường bị sặc, Trinh Trinh đã biết khắc phục. Nàng cho đầu đứa bé hơi cao 1 chút, nên không sao cả.

Cho con bú xong, nàng còn cho con tráng miệng lại bằng 3 thìa nước ấm. Đặt đứa bé vào chiếc nôi, nàng cất giọng ru nó ngủ.

Khải nép mình sau cánh cửa từ lâu lắm. Chàng lặng dõi theo từng hành động của nàng. Nghe lòng dấy lên cảm xúc rạt rào. Trinh Trinh vén khéo quá. Nhìn nàng làm nhẹ nhàng quá, Khải cứ ngỡ đây là 1 việc là quen thuộc của nàng. Thật khác hẳn với Dạ Thảo. Khải nhớ lại quang cảnh lúc ấy không khỏi lắc đầu chán nản. Còn Trinh Trinh, nhìn nàng làm thật thích. Gọn gàng, khéo léo. Chàng nhè nhẹ kéo cánh cửa bước vào thật khẽ, đến cạnh chiếc nôi, chàng hài lòng nhìn con say ngủ. Không biết nói gì, chàng lắc nôi nói băng quơ:

- Si Si ngủ ngon quá phải không em?

Trinh Trinh ngẩng đầu dậy mỉm cười:

- Yến Vi chứ! Anh quên rồi sao?

Khải sửa lại chiếc nón cho con:

- À! Yến Vi, anh quên mất. Trinh Trinh bây giờ rảnh rồi đó, em hãy kể cho anh nghe. Chuyện này là thế nào? Anh không hiểu gì cả?

Trinh Trinh mỉm cười:

- Có gì đâu. Anh ngồi xuống đây, uống ly nước này cho khỏe rồi nghe em kể.

Khải ngồi xuống giường, đón ly nước chanh từ tay nàng uống cạn. Vị chua đã làm chàng bớt cơn chéch choáng vì say:

- Em kể đi, em tìm bé Yến Vi ở đâu?

Trinh Trinh cúi đầu mân mê tà áo:

- Tất cả cũng vì 1 sự tình cờ. Dạ Thảo đem co mượn vú nuôi, vô tình hôm ấy chị nhà bếp nhà em cũng đến đó chơi, nghe Dạ Thảo than phiền về anh, về đứa con tàn tật. Chị bếp vì thương em và cũng biết Dạ Thảo là vợ của anh, nay nghe nàng nói vậy, chị tức quá xen vô mấy câu. Rồi xin đứa con của Dạ Thảo, với ý nghĩ làm cho nàng đau khổ. Đem bé Yến Vi về, chị định đem nó vào viện mồ côi, nhưng ba má em không nỡ, gọi em về hỏi ý kiến. Nghe nói Yến Vi là con của anh, em mừng quá, vội xin ba má đem về nuôi.

Khải gật đầu nhìn nàng với vẻ biết ơn. Hồi lâu chàng nói tiếp:

- Dạ Thảo cho con đã 3 ngày, sao hôm nay em mới đem Yến Vi về nhà?
Còn buổi tiệc này là sao?

Trinh Trinh với tay sang đưa chiếc nôi:

- Chuyện này là Thiên Trang, con bé lý lắc thích tạo cảnh bất ngờ, nên đã bàn với em và má dựng nên màn kịch này.

Khải lắc đầu chào thua tính lý lắc của em, nhưng giọng chàng không có gì gắt gỏng:

- Nhưng anh nhớ không lầm là thiệp mời, anh ghi địa chỉ ở nhà Dạ Thảo mà?

Trinh Trinh đưa mắt nhìn chàng, hạ thấp giọng:

- Em và Thiên Trang đã len sứa địa điểm trong thiệp mời, anh không giận chứ?

Giờ thì mọi việc đã rõ ràng. Khải chột nghiêm mặt, nói giận dữ:

- Thì ra các người đã âm mưu đưa tôi vào bẫy. Hừ, Lê Khải này đúng là 1 con lừa ngu ngốc. Ai muốn dẫn đi đâu cũng được cả mà!

Không ngờ chàng nổi cơn thịnh nộ, Trinh Trinh tái mặt, nàng run run lùi lại kêu lên sợ hãi:

- Anh Khải, đó chẳng qua em muốn tạo sự bất ngờ, đem niềm vui lại cho anh, chứ em không bao giờ có ý nghĩ lừa dối anh.

- Thôi đi. – Khải nạt lớn:- Cô đừng dài dòng giải thích cho mất công. Lại đây.

Trinh Trinh lùi về sau 1 bước.

- Anh Khải, em xin lỗi anh.

"Bốp " Khải đập mạnh tay xuống giường:

- Đã bảo lại đây, cô cứng đầu với tôi hả?

Trinh Trinh không dám cãi lời, run run bước đến trước mặt Khải, trống ngực đập vang thành thịch. Nước mắt ràn rụa trên môi. Nàng không ngờ Khải lại nổi trận lôi đình như thế.

Nàng vừa đến gần, Khải vụt đứng dậy nhanh. Bàn chân chàng gạt mạnh về phía trước chém vào nhượng chân nàng. Bị bất ngờ Trinh Trinh té ngửa ra sau. Chưa kịp tỉnh thần, nàng đã thấy mình nằm trong vòng tay nóng ấm của chàng.

- Anh. – Nàng kêu lên sợ hãi:- Xin anh tha thứ cho em.

Khải nhìn sắc mặt nàng lắc đầu:

- Không, Trinh Trinh, em đã là cho anh sung sướng đến điên lên được. Anh không tha thứ cho em đâu.

Lời chàng nói thật lạ lùng khó hiểu. Trinh Trinh hỏi run run:

- Anh định làm gì em vậy?

- Làm chồng.

Chàng nói gọn trong chiếc hôn đắm say tình tứ. Tình yêu đã đến giữa 2 người. ngọt ngào như mật, nồng nàn như 1 bài thơ, đắm say như men nồng tình ái.

Ngất ngây trong hạnh phúc bất ngờ, Trinh Trinh quàng tay quanh cổ chàng hiến dâng trọn vẹn. Để chàng nhận ra bên trong tấm thân lờ 1 lần hoen ố này còn có 1 trái tim nhân hậu. Sự nhẫn nại, kiên trì đã được đền bù xứng đáng. Tình yêu chân thật và cao thượng đã giúp nàng lấy lại chữ Trinh hôm nào đánh mất. Nàng ngất ngây nói trong hơi thở nồng nàn:

- Khải, em yêu anh. Em cảm ơn anh đã ban cho em hạnh phúc này!

- Không! – Khải siết chặt nàng hơn chút nữa. – Anh cảm ơn em, Trinh Trinh, em mới là người vợ anh cần trong cuộc sống. Anh xin lỗi em, anh đã làm khổ em nhiều. Bây giờ anh mới nhận ra. Trinh Trinh, cho anh nói yêu em.

Họ lại cùng nhau đắm chìm trong cơn ân ái. Sau hơn 2 năm dài chung sống, Trinh Trinh mới được nghe tiếng yêu ở miệng chồng. Đây mới đúng thật là đêm tân hôn của đôi vợ chồng cưới nhau đã lâu rồi.

Khải buông tờ báo, đưa tay che miệng ngáp. Hơn 11 giờ trưa, bên ngoài trời hừng hực nóng. Một con chó củ anah` ai đang đuổi theo 1 vị khách sủa vang rần. Chàng nheo nheo mắt nhìn theo rồi bật cười khan.

Thời gian trôi đi nhanh thật. Mới đó đã 1 tháng rồi. Một tháng chàng sống bên cạnh Trinh Trinh, càng ở cạnh nàng, chàng càng nhận ra Trinh Trinh có nhiều đức tính mà Dạ Thảo không tài nào mà có được. Ngoài công dung ngôn hạnh, nàng còn biết chiều chồng đúng mực. Chưa bao giờ chàng nghe thấy 1 lời thở than từ môi vợ. Dù bao đêm rồi Yến Vi bị bệnh, làm nàng phải thức trắng. Vậy mà nàng vẫn ngọt ngào, hiền dịu, nụ cười trên môi dường như không hề tắt.

1 tháng trôi qua, Khải sống trong tuần trăng mật mới. Chàng và nàng như đôi vợ chồng son mới cưới, cứ quấn quýt như sam quyến luyến không rời. Nồng nàn ân ái như sóng đại dương, từng lớp, từng lớp nhưng không cạn bao giờ. Càng phút, càng giây chàng càng nhận ra Trinh Trinh thêm đẹp.

Sắc đẹp tâm hồn đã làm cho sắc đẹp thể xác rạng ngời tỏa hào quang lấp lánh. Nàng đã hoàn toàn thu phục Khải bằng tình yêu cao thượng.

- Anh! – Trinh Trinh đặt tách cà phê xuống trước mặt chàng – Hai giờ chiều nay anh đi họp rồi, sao bây giờ anh không vào ngủ đi cho khoẻ.

Khải quay sang mỉm cười kéo tay nàng ngồi xuống bên mình. Trinh Trinh dường như vẫn chưa quen với những cử chỉ thân mật của chàng, lúc nào nàng cũng có vẻ thẹn thùng, thật đáng yêu thay khi đôi má hồng hồng.

- Em sao vậy? Ngồi xuống kể anh chớ có phải là ông kẹ đâu mà co co rút rút?

Trinh Trinh đặt đầu lên vai chàng nói nhỏ:

- Em sợ má và em thấy sẽ cười cho.

Khải đưa tách cà phê lên môi. Nàng pha thật hợp khẩu vị của chàng. Uống ngụm cà phê, chàng đặt tách xuống bàn mỉm cười:

- Má và em Trang không bao giờ cười đâu. Em đừng lo! Con ngủ rồi hả em?

Trinh Trinh gật đầu nhẹ nhàng trên vai chàng:

- Dạ, con bị nóng, em vừa mới cho uống thuốc xong.

Khải quay qua nhìn vào mắt nàng, nói yêu thương:

- Hồi hôm con lại khóc phải không? Sao anh dặn em rồi mà em chẳng thèm kêu anh.

Trinh Trinh cười bẽn lèn:

- Em thấy anh ngủ ngon quá! Hơn nữa, sáng nay anh lại đi làm, em muốn anh có đủ sức.

Khải cảm động, chàng đưa tay vén mấy cọng tóc loà xoà vướng trên trán nàng:

- Trinh Trinh, từ lâu rồi anh đối xử tàn tệ với em, em không thù ghét anh sao, mà đối xử với anh tốt như vậy?

Trinh Trinh đưa mắt nhìn anh, đôi mắt nàng long lanh mọng nước:

- Gái có chồng rồi thì phải biết chiều chồng! Cha mẹ đã lựa cho em 1 người chồng xứng đáng, em không tạo được hạnh phúc cho mình đó là lỗi ở em! Việc gì em phải oán trách thù hận? Em có lỗi, anh chưa hiểu nên chưa yêu chớ anh có làm gì tàn tệ mà em phải ghét anh. Ông anh lớn lắm. Anh đã cứu vớt danh dự gia đình em. Bao nhiêu việc em làm chưa đủ đền bù lại cho ơn của anh đâu.

Khải vụt ôm lấy nàng kêu lớn:

- Ôi! Vợ của anh. Anh hứa từ nay sẽ không bao giờ để lệ buồn vương mắt ngọc. Trinh Trinh, nếu mà hôm đó em chết đi, có lẽ anh phải ân hận ngàn đời.

Trinh Trinh giúi gục đầu vào ngực chồng xấu hổ:

- Anh, anh đừng nhắc chuyện ngày xưa nữa.

Chàng lại đưa tay lên vuốt má nàng:

- Anh đã cho em 1 tát tai oan ức, em cho anh lấy lại nhé.

Trinh Trinh tròn mắt nhìn chàng không hiểu. Khải cúi xuống đặt lên má nàng 1 nụ hôn nồng nàn thương mến. Nàng kêu lên cảm động:

- Ôi Khải, anh tốt quá. Nếu biết mỗi cái tát sẽ được đền bù như thế này, lúc đó em sẽ chìa má cho anh tát mãi chẳng thấy đau.

Khải mỉm cười:

- Bây giờ cũng chưa muộn, em đưa má ra đây.

Một cái hôn nhẹ nửa phớt qua, Trinh Trinh cúi đầu bẽn lẽn. Một lúc sau, nàng kêu lên:

- Khải, chuyện em nhờ anh, anh đã làm chưa?

Khải ngạc nhiên:

- Chuyện gì?

Nàng ôm lấy cổ chàng nũng nịu:

- Anh hư quá. Có 1 việc chút xíu vậy cũng quên! Việc làm giấy khai sinh cho Yến Vi đó.

Khải mỉm cười nhẹ nhõm:

- Tưởng chuyện gì, chứ chuyện đó anh đã chẳng có quên.

Trinh Trinh mừng rỡ:

- Ồ! Anh của em giỏi quá. Như vậy là anh đã làm xong?

Khải lắc đầu. Nàng nhướn mắt ngạc nhiên:

- Sao vậy?

Khải nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Anh muốn em suy nghĩ lại, nhận con người khác làm con, em nghĩ thế nào.

Nàng nói giọng bùi ngùi:

- Em không nghĩ gì cả, em có nhận con người khác làm con đâu? Em nhận con anh mà. Khải, anh làm khai sanh cho con đi, đừng đắn đo gì, 1 tháng nay em đã xem nó là con đẻ của mình rồi.

Khải vẫn băn khoăn:

- Thế rồi sau này nó lớn lên, em không sợ nó chia mất gia tài của em à?

Trinh Trinh mỉm cười:

- Sao em lại sợ? Nó là con em kia mà! Anh an tâm đi, em rất công bằng, không thiên vị con em con anh đâu mà sợ.

- Em! – Khải cảm động nắm lấy tay nàng – Em thật là cao thượng, anh cảm ơn em. Anh sẽ làm khai sanh cho Yến Vi liền đây.

Trinh Trinh ngả đầu vào ngực chàng tinh nghịch:

- Bao giờ mới xong?

- Ngay chiều nay, mẹ con Vi chịu không?

Nàng ngước mặt lên cười hớn hờ:

- Chịu. Nhưng ... – Trinh Trinh hơi ngập ngừng - Anh! Còn Dạ Thảo? hôm rày anh có qua thăm chị ấy hay không?

Khải vụt sa sầm nét mặt:

- Em đừng nhắc tên con đàn bà đó với anh!

Trinh Trinh lo sợ:

- Kìa, sao anh lại giận?

Khải lắc đầu cúi xuống hôn nhẹ lên đôi mắt của nàng:

- Anh không giận em, nhưng anh bảo em đừng nhắc đến Dạ Thảo, nó sẽ làm cho anh bực tức, rồi dính miếng đến em đó!

Trinh Trinh nhẹ lắc đầu:

- Bộ anh giận Dạ Thảo lắm hả? Anh định bỏ chị ấy luôn sao?

Khải thở dài. Một tháng nay chàng trốn chạy kỷ niệm xưa, cố tâm quên lãng bóng hình Dạ Thảo. Vì bây giờ đây giữa 2 người con gái, tim chàng chỉ được quyền chọn 1. Chàng đã yêu Trinh Trinh, đó là sự thật hiển nhiên, nhưng chàng đã hết yêu Dạ Thảo chưa?

Đó là câu hỏi khó trả lời. Vì cũng có những đêm nằm cạnh Trinh Trinh, nhìn nàng ngủ say trong hạnh phúc lòng chàng lại chạnh nhớ Dạ Thảo. TỰ hỏi lòng, giờ này nàng sống thế nào? Có còn nhớ đến chàng không?

- Anh Khải, anh có nghe em nói không?

Trinh Trinh lay vai chàng khẽ nói. Khải giật mình sực tỉnh. Chàng thở dài buồn bã:

- Anh cũng không biết nữa.

Giọng Trinh Trinh run run lo sợ:

- Như vậy là anh vẫn còn yêu Dạ Thảo?

Khải co tay kéo nàng ngồi xuống sát vào lòng chàng:

- Không, anh chỉ yêu có em thôi.

Nàng ngả đầu nằm trong vòng tay chàng mắt mở to lo lắng.

- Còn Dạ Thảo?

Khải quay đi tránh ánh mắt của nàng:

- Anh giận nàng.

- Anh – Trinh Trinh kéo vai bắt anh nhìn thẳng vào mắt mình, nàng lắc đầu nói gằn từng tiếng:- Anh không được giận nàng.

Chàng nhú mày ngạc nhiên:

- Vì sao?

Trinh Trinh thờ dãi:

- Vì nàng đáng thương hơn đáng giận! Dạ Thảo chỉ vì nông cạn, vì quá yêu anh mà hành động dại dột thiếu suy nghĩ. Hơn nữa, nàng bị tác động mạnh bởi những lời đàm tiếu xung quanh. Khải, xin anh hãy rộng lượng, hãy tha thứ cho nàng.

Khải thở hắt ra khó xử:

- Em bảo anh phải quay về với Dạ Thảo à?

Trinh Trinh nhắm mắt:

- Em không biết! Tính Ích kỷ của người con gái, của người vợ bảo em phải giữ anh thật chặt. Trái tim em bảo phải chiếm giữ độc quyền từ thân xác đến tâm hồn anh. Em không muốn anh yêu Dạ Thảo.

Chàng lau cho nàng những giọt lệ long lanh:

- Em nói đúng rồi, anh sẽ quên Dạ Thảo, sẽ yêu em, sẽ ở bên em mãi mãi.

- Nhưng, – Nàng bật khóc – Lòng nhân đạo của 1 người lại không cho phép em làm như vậy. Nỗi cảm thông của người con gái có cùng hoàn cảnh không cho phép em Ích kỷ. Khải ơi! Anh biết không? Giờ đây Dạ Thảo đau

khổ lắm, nàng đang khắc khoải từng giây từng phút chờ anh. Nỗi khổ mất con, có người mẹ nào chẳng nát tan từng đoạn ruột? Khải ơi, anh hãy đến an ủi nàng 1 đôi câu, kéo trong những phút giây bấn loạn nàng tiếp tục phạm những sai lầm khác nữa.

Khải sững sờ nghe lời nàng nói. Tự bao giờ trên mắt chàng xuất hiện những giọt lệ long lanh. Chàng nắm tay nàng khẽ kêu lên:

- Trinh Trinh, em thật là cao thượng! Anh không giấu em làm gì. Quả thật anh còn yêu Dạ Thảo, rất yêu em à.

- Trời – Trinh Trinh chột kêu lên, tim thắt đau vì uất nghẹn

Khải vội nắm lấy vai nàng lay mạnh:

- Trinh Trinh, em nghe anh nói hết đây. Anh cũng rất yêu em. Anh băn khoăn quá. Trong tình cảm này anh không biết mình phải xử sao cho trọn vẹn? Em có cách gì để giúp anh không?

Trinh Trinh mở mắt ra, lắc đầu nói trong dòng lệ thấm:

- Em không biết. Em yêu anh.

Khải gật đầu hôn nhẹ lên trán nàng:

-Anh biết, và anh cũng biết Dạ Thảo rất yêu anh. Cả 2 người con gái cùng yêu anh mà xác thân anh chỉ có 1, biết làm sao san sẻ cho vừa.

Trinh Trinhcắn môi:

- Anh đến với Dạ Thảo đi. Bao giờ nàng ấy hết khổ rồi trở lại với em. Có lẽ em và nàng sẽ đồng mang kiếp chồng chung.

Khải mỉm cười:

- Trinh Trinh! Em nói câu này khiến anh càng yêu quý em hơn. Sao em không dùng quyền uy vợ lớn để bắt anh ở lại bên em trọn vẹn? Em có quyền mà! Sao em lại chấp nhận cảnh chồng chung?

Trinh Trinh nhắm mắt nói nghẹn ngào:

- Em không muốn làm Dạ Thảo khổ vì em. Dù sao cũng chung là phận gái.

Khải nhìn nàng khâm phục:

- Anh cảm ơn em đã tìm ra cách giải quyết vẹn tình trọn nghĩa này. Nhưng để công bằng và trừng phạt Dạ Thảo anh sẽ ở với em đến khi nào con mình tròn 6 tháng.

Trình Trình trợn mắt vui mừng, nàng ôm lấy cổ chàng:

- Ôi! Anh, anh thật là tuyệt diệu.

- Tuyệt diệu không? – Khải hỏi đùa nàng, tay luôn sâu vào tóc vợ.

- Nhưng, – Trình Trình chột ngáp ngừng: – Anh nghĩ đến em nhiều như vậy, em mừng lắm. Nhưng em nghĩ rằng phút giây này Dạ Thảo cần có anh nhiều lắm. Nàng ấy hoang mang lo sợ Anh nên đến với nàng.

- Không, – Khải lắc đầu. – Ý anh đã quyết, Dạ Thảo cần phải bị trừng phạt, nàng ấy phải sống cô đơn mới biết quý tính quý nghĩa! Có xa con mới biết xót tình mẫu tử. Trình Trình! Anh sẽ không bao giờ cho Dạ Thảo biết em nuôi bé Yến Vi, để lương tâm nàng đêm ngày luôn ray rức. Sáu tháng cách xa để kiểm chứng tình yêu, lòng chung thủy, nếu nàng vượt qua được, anh sẽ đền bù cho nàng bằng hạnh phúc tuyệt vời, cũng như em đã chờ đợi anh đến những 2 năm.

Trình Trình nhắm mắt nói mơ màng:

- Khải, anh thật đáng yêu nhưng cũng có đôi khi quá cứng rắn, lạnh lùng và tàn nhẫn lạ! Em sẽ cố giữ mình để tránh bị anh trừng phạt. Vì nếu để anh lạnh lùng xa cách lần thứ hai chắc em phải chết mất thôi.

Khải bật cười vang:

- Chồng biết dạy vợ mình mới đáng mặt làm trai chứ. Trình Trình nói vậy chứ không phải lúc nào anh cũng lạm quyền làm chồng, đối xử với vợ vũ phu đâu. Nếu không tin, anh sẽ thể hiện liền cho em thấy. Anh là 1 người chồng biết sửa sai, nhận lỗi lầm. Để tạ tội với em, anh xin đền cho em 6 tháng dài trắng mặt.

Trình Trình đỏ mặt, dấm lia lịa vào ngực chàng:

- A! Anh khôn quá.

Khải chụp lấy tay nàng, lẳng lặng đặt lên môi vợ 1 nụ hôn dài tình tứ, mặc dù chuông đồng hồ đã gõ vang 2 tiếng. Giờ họp đã đến rồi.

Chương 8

Dạ Thảo quăng mạnh chiếc ví xuống bàn, chùi mình lên giường. Nàng ôm la6 y chiếc gối ôm oà lên nức nở. Vậy là hết tất cả rồi, nàng chẳng còn chi cả mà đợi chờ hy vọng. Khải đã thật sự bỏ nàng rồi. Sáu tháng nay, nàng sống như người điên dại, thác loạn trong men bia nồng cháy, trong vũ điệu quay cuồng. Cười sảng sặc để trốn chạy nỗi cô đơn. Để mỗi lúc đêm về trên chiếc giường rộng mênh mông, thân thể rã rời nghe nhớ thương gập nhám con tim.

Bao đêm rồi nàng chấp tay cầu nguyện. Khải ơi! Anh có nghe lời em đêm từng đêm nức nở gọi tên anh qua tiếng khóc nghẹn ngào. Hãy tha lỗi cho em. Em chỉ là 1 đứa con gái dại khờ, trong 1 phút giây không chú ý em đã lỡ cho con để ngàn đời ôm hận.

Si Si ơi, bao canh dài mẹ Ôm bầu sữa nhức căng mà khóc nghẹn ngào. Con ơi! nơi phương trời con có hiểu cho lòng mẹ, ôm áo con mà ruột nát gan bào. Trời ơi! Tại sao hôm ấy mẹ lại đành đoạn cho con. Mẹ đúng là 1 con đàn bà khốn nạn. Chẳng chút thương người mà!

Giờ đây con sống ra sao? Lạ hơi, lạ người con có khóc nhiều không? Trời ơi, chiếc môi nứt của con, con có còn bị sặc mỗi khi bú nữa không? Con ơi, con của mẹ, bây giờ mẹ mới biết khóc thương nhớ con thì tất cả quá muộn màng. Rồi đây con lớn lên, làm sao con nhìn ra mẹ, mà nhìn để làm gì nữa chứ, mẹ đã từ bỏ con rồi.

Nhưng Khải ơi, hãy tha thứ cho em, em sẽ không bao giờ phạm sai lầm thứ hai đâu. Em đã biết đứa con là lẽ sống mẹ cha, nó là sợi giây ràng buộc thiêng liêng ma lẽ ra em phải biết gìn giữ nó. Nó là hạnh phúc mà em vô tình đã đánh mất đi.

Dạ Thảo vật mình dấm mạnh tay xuống gối. Bao nhiêu lần rồi nàng lang thang tron gđêm vắng tìm đến trước nhà Khải. Nỗi nhớ nhưng cồn cào đã đẩy nàng có lúc muốn đập cửa gọi chàng trong đêm vắng. Nhưng tiếng cười trong vắt như pha lê của Trinh Trinh đã làm nàng chùng bước. Nàng chợt nhận ra mình không có quyền đặt chân vào đó. Đó là tổ ấm củachàng, là

hạnh phúc mà xã hội và mọi người đều công nhận. Nàng mà vào đó sẽ được nhận ngay 1 tràng cười ngạo nghễ, đắc thắng và mỉa mai.

Thế là nàng lại lang thang trở về, tìm quên trong những buổi dạ tiệc ồn ào ở nhà của Thanh. Ngọc lệ đã về Úc nhưng không vì thế mà tình thân giữa nàng và họ lạt phai. Nhất là những ngày gần đây, Thanh đeo sát nàng như hình với bóng. Đã hơn 1 lần chàng tỏ ý yêu nàng. nhưng nàng đã bịt tai run sợ khốn đốn nghe trọn ý yêu đương. Không! Trái tim nàng chỉ có Khải, không có ai có thể xen vào.

Thế mà Khải nào có biết được lòng nàng. Chàng vẫn như bóng chim tăm cá. Sáu tháng rồi chàng không buồn ghé thăm nàng dù chỉ nói 1 câu. Khải ơi! Hãy cứu em, hãy giúp cho em giữ vững lòng mình. Giữa lớp sóng trùng khơi em cần có anh nâng đỡ. Khải ơi, em ngã quy mất thôi. Bởi vì em là 1 người con gái bơ vơ, yếu đuối. Làm sao giữ nổi lòng giữa cuộc sống phồn hoa dâng tràn trước mặt.

Trời ơi! Dạ Thảo rùng mình kinh sợ. Phải, nàng sợ 1 ngày mình sẽ ngã vào vòng tay cuồng nhiệt của Thanh. Làm sao nàng có thể giữ mình với những lời nói ngọt ngào, với cử chỉ lịch thiệp, với dáng vẻ hào hoa toa? Ra quanh người chàng? Tất cả là cám dỗ ngọt ngào mà không 1 cô gái nào từ chối được. Khải ơi, anh là chiếc phao duy nhất giữa trùng dương giúp em thoát qua cơn sóng tình khủng khiếp. Nỗi hy vọng cuối cùng sao mà mong manh quá.

Và niềm hy vọng cuối cùng giúp nàng chống đỡ trong 6 tháng qua đã hoàn toàn sụp đổ. Khi nàng trông thấy Khải cùng Trinh Trinh bước ra từ gia đình ông bà Vạn Hưng Long. Khải đã mỉm cười thân ái với Trinh Trinh, dìu nàng bước vào chiếc cadillac đời mới màu trắng tinh khôi. Chiếc xe lăn nhẹ trên đám sỏi như cán nát tim nàng vì bên cạnh Khải, Trinh Trinh thật dễ thương, sang trọng, êm đềm ngã đầu vào nệm xe hơi với chiếc bụng u to.

“Khải! “ Tiếng kêu không nén được trong lồng ngực biến thành tiếng khóc nghẹn ngào. Nàng đã phóng xe như điên như dại để đuổi theo chàng, như đuổi theo 1 chiếc bóng mờ hạnh phúc sắp bay qua.

Xe chàng dừng lại trước 1 cửa hàng siêu thị. Khải mở cửa xe, chàng bước xuống dìu Trinh Trinh ra 1 cách thật dịu dàng, cẩn thận. Như 1 cái máy, nàng bước chân theo chàng không tự chủ.

Nép sau 1 chỗ khuất, nàng khóc âm thầm nhìn 2 người cùng nhau lựa đồ cho trẻ con. Những chiếc áo đầm nhỏ nhỏ xinh xinh đủ màu sắc, với những món đồ chơi bé tí đáng yêu mà nàng không còn cơ hội để mà mua nữa.

Si Si! Dạ Thảo chạnh nhớ đến con, 1 nỗi ghen hờn dâng lên uất nghẹn. Ngày trước có bao giờ Khải chở nàng đi mua sắm quần áo cho con. Phải rồi, con người ta là con tiên con phụng. Còn con nàng là con vẹt con gà. Trách gì Khải chẳng quan tâm.

Họ đã chọn mua đồ xong, cùng nhau nắm tay nhau bước xuống cười đùa vui vẻ. Tà áo dài trắng của Trinh Trinh bay phất phới, mái tóc nàng vương lòa xòa lên cổ áo chàng. Khải đưa tay vén cọng tóc ấy lại cho gọn gàng, rồi dùng 1 chiếc khăn buộc lại cho nàng. Trinh Trinh sung sướng tựa hẳn vào vai nàng cười rạng rỡ.

Hạnh phúc! Sao mà họ hạnh phúc thế kia! Dạ Thảo bước ra, vội đuổi theo chàng, cất tiếng gọi nghẹn ngào:

- Anh Khải! – Nàng vội đưa tay bịt chặt lấy miệng mình trước lời nói kịp thoát ra, lời kêu biến thành 1 tiếng nức, khô khan đánh gọn:

Khải quay đầu lại nhìn. Dạ Thảo đón chờ 1 lời tha thiết ở miệng chàng. Nhưng, nàng chỉ trông thấy 1 nét buồn vương nhẹ trên đôi mắt Trinh Trinh, rồi Khải nắm lấy tay người ta nói dịu dàng:

- Em, Em làm sao vậy? Chúng mình đi tiếp đi.

Trinh Trinh ngập ngừng, môi mấp máy như muốn nói câu gì, nhưng nghĩ sao nàng lại quay người nắm tay Khải bước đi.

Dạ Thảo đứng lặng nhìn theo, mãi đến khi bóng họ mờ dần qua màn lệ tuôn tràn.

Khải, anh nở nài xem em như người xa lạ. Trời ơi, Dạ Thảo chợt nhớ tới ánh mắt chàng lạnh tanh, thù hận. Khải ơi, như vậy là anh đành đoạn phụ em

sao? Thậm chí giữa đường gặp anh cũng chẳng ban bố cho em 1 cái gật đầu chào!

- Dạ Thảo, anh thì em cả buổi sáng nay. Em đi đâu vậy? – Thanh đến từ nãy giờ. Ngồi xuống cạnh nàng, chàng dịu dàng:- Em là sao vậy? Anh lấy nước cho em uống nhé!

Dạ Thảo lắc đầu trên gối chán chường:

- Em hơi bị choáng, không sao đâu.

Chàng nắm lấy tay nàng làm cho chiếc nhẫn hột xoàn thêm lấp lánh:

- Em đi đâu sao không bảo anh đưa đi? Lái xe 1 mình như vậy nguy hiểm lắm.

Dạ Thảo thở dài:

- Em đi chợ mua 1 ít đồ. Không ngờ ...

Nàng chợt ngừng. Thanh tò mò hỏi tiếp:

- Không ngờ sao?

Nước mắt vòng quanh trên má, nàng lắc đầu:

- Anh đừng hỏi nữa.

Thanh mỉm cười:

- Có phải em không ngờ gặp lại Khải không?

Nàng giật mình:

- Sao anh biết?

chàng nheo mắt:

- Anh còn biết chuyện gì nữa kìa. Thôi em đừng buồn nữa. Tiếc làm gì cái hạng sở khanh đó. Đây mặc vào đi dư tiếc với anh.

Nàng lắc đầu thoái thác:

- Hôm nay em mệt lắm không đi được.

Thanh lòn tay xuống đỡ cổ nàng ngồi dậy, gọi chàng năng nỉ:

- Đi mà, em quên hôm nay sinh nhật Thúy sao? Em nhớ để anh cô độc 1 mình trong lúc mọi người ai cũng đủ cặp sao?

Dạ Thảo căn môi:

- Thiếu gì người để anh mời!

Thanh nhăn nhó:

- Biết rồi, nhưng anh chỉ thích đi với em thôi. Dạ Thảo! Dậy thay áo đi đừng để anh phải thất hẹn với mọi người. Đi nghe em.

Chàng đến bên tủ lựa đồ cho nàng. Thấy chàng tự nhiên quá, Dạ Thảo vội nhồm dậy:

- Thôi được rồi, anh ra ngoài đợi em.

Thanh quay lại cười rạng rỡ:

- Có thể chứ. Nhanh lên nhe em.

Cánh cửa vừa khép lại, Dạ Thảo ôm bộ đồ kim tuyến ngồi phịch xuống ghế salon. Quan hệ giữa nàng và Thanh đã đi quá xa trong tình bạn. Tính chàng như vậy đó, thích... ng chạm vào người nàng lắm. Ban đầu, nàng cho rằng đó là do chàng quen sống ở Tây phương, nên tự nhiên như vậy. Nhưng lần lần nàng hiểu ra không phải chàng vô tình, những... ng chạm của chàng đều có dụng ý rõ ràng, nó như có điện trường tạo cho nàng những cảm giác lạ lùng, nhột nhạt.

Thanh là kẻ sành điệu ăn chơi. Chàng hào hoa phong nhã. Người yêu anh ta nhiều đến không thể đếm hết, thay đổi xoèn xoẹt như những chiếc áo đắt tiền. Anh ta không phải Việt kiều. Quanh năm sống phủ phê bằng tiền hàng từ nước ngoài gửi về, chỉ làm tùy hứng 1 cách nghệ Sĩ. Dạ Thảo nhận thấy từ lúc quen anh ta đến giờ, chỉ có mỗi 1 tạp chí thời trang mà chàng làm mãi không xong.

Dạ Thảo chợt nhớ đến ánh mắt Ngọc Lệ nhìn mình lúc tiễn nàng lên máy bay về Úc. Đôi mắt buồn như muốn nói bao điều thương mến. Ngọc Lệ đã nắm lấy tay nàng nói nhỏ:

- Dạ Thảo, em tha lỗi cho chị nhé!

Lúc đó nàng đã ngơ ngác nhìn chị:

- Lỗi gì hả chị? Lẽ ra em phải cảm ơn chị nhiều chứ.

Ngọc Lệ lắc đầu mỉm cười:

- Em chưa hiểu chị đâu. Cuộc đời không đơn giản. Chị khuyên em chớ quá tin người. Phải cẩn thận khi giao thiệp với Thanh. Chị hối hận khi đã giới thiệu em cho hắn.

Cánh cửa kính đóng lại. Thế là nàng không có dịp để hỏi thêm. Sao Ngọc Lệ lại dặn nàng phải cẩn thận với Thanh? Bao đêm rồi Dạ Thảo tự hỏi lòng, nhưng thời gian, vẻ hào hoa bên ngoài của Thanh, những chuyện buồn đau với Khải đã khiến nàng quên mất lời dặn sau cùng của Ngọc Lệ.

Nhưng, Thanh có gì ghê gớm đâu nhỉ? chàng vẫn đàng hoàng, tử tế. lic.h thiệp với nàng. Ngoài những cử chỉ thân mật hơi quá trớn, chàng chưa 1 lần suồng sã. Mặc dù có lần chàng ngỏ lời yêu, nhưng đó đâu phải là tội lỗi? chàng có con tim, chàng được quyền yêu. Còn đáp lại hay không là quyền của nàng mà!

Trút bỏ áo quần, mặc chiếc đầm kim tuyến vào. Dạ Thảo chột rùng mình vì hơi lạnh của lối vải mịn màng áp vào da thịt. Không hiểu sao lòng nàng lại chột hoang mang. Một linh tính bảo nàng sẽ gặp chuyện không lành trong buổi tối hôm nay. Nhưng không, nàng gạt phăng ý nghĩ sợ hãi qua 1 bên. Có gì đâu, đó chẳng qua là do tâm thần nàng bất ổn. Hơn lúc nào hết, lúc này nàng càng phải đi chơi cho khuây khỏa tâm hồn. Khải đã phụ bỏ nàng rồi, sao an`ng không tìm vui bên người khác.

- Kià Thảo, con lại đi đâu nữa vậy? – Bà Tư nhìn nàng kêu lên sơ hãi – Riết rồi con không ở nhà lấy 1 phút nữa sao? Con bỏ cơm canh nguội lạnh, bỏ má thui thui có 1 mình.

Dạ Thảo quay người nhìn má, đôi mắt buồn thoáng vẻ ưu tư, nàng lại gần bà nói như năn nỉ:

- Má, con đến nhà anh Thanh dư tiệc 1 chút. Má ở nhà ăn cơm trước đi đừng đợi con. – Ngưng 1 chút nàng thơ dài nói tiếp: – Ở nhà con không chịu nổi, cô đơn và tẻ lạnh làm sao. Má ơi! Anh Khải ảnh bỏ con rồi!

Bà Tư không biết nói sao, đành thờ dài nhìn an`ng khoát tay gã thanh niên đẹp trai bước vào chiếc xe hơi láng bóng, không hiểu sao bà không có

cảm tình với người đàn ông đó. Khấp người hấn tủa ra 1 vẻ huyền bí lạ lùng. Đường như đằng sau bờ ria mép là cả 1 âm mưu đen tối. Bà cảm thấy bất an khi nhìn con mình giao du với hấn.

Từ người đàn ông sang trọng đó và chuyển dần sang khái. Con rể của bà. Hơn cả con gái, bà Tư hiểu Khải, hiểu 1 cách tận tường. Khải là 1 người đàn ông tiêu biểu. Anh mang trong người tất cả những đức tính mà người đàn ông trên đời này có. Anh chung tình, yêu vợ, lịch sự galant hết mực! Nhưng anh cũng độc tài, bảo thủ và Ích kỷ chẳng chỗ chê. Thế cho nên, nếu lần này Khải phụ bỏ Dạ Thảo, bà cũng không thể nào trách Khải, vì bà biết phần lỗi kia thuộc về con bà.

Dạ Thảo ngu dốt đã tự tay mình bứt bỏ sợi dây ràng buộc. Ngoài đứa con nàng còn gì để lôi kéo chồng đây? Nếu nói nhan sắc, Khải quá quen thuộc đến độ chán chê rồi, và nàng lấy gì làm bảo đảm nhan sắc kia không có ngày tàn úa? Thông minh, duyên dáng, lịch sự, biết cách chiều chồng ... Dạ Thảo hoàn toàn không có, thì làm sao nàng có thể giữ Khải được?

Nàng chỉ còn 1 vũ khí cuối cùng: Đó là lòng thương hại của chồng. Cái tình cái nghĩa của 2 năm dài nồng mặn. Họ chẳng cái trình tiết lần đầu của người con gái nàng đã trao cho chồng, có thể làm chàng hồi tâm nghĩ lại. Nhưng bà Tư thờ dài sợ hãi cái hy vọng mỏng manh kia lại bị nàng từ bỏ. Tại sao nàng lại giao du với bọn người như Thanh? Một người con gái đã có chồng liệu có thể ngang nhiên cặp tay người đàn ông khác dạo chơi trên phố? Cùng đến nhà hàng và cùng nhau khiêu vũ? Dạ Thảo thật cứng đầu. Bao lần rồi bà bảo nàng cắt đứt mối quan hệ kia đi, nhưng nàng chỉ cười rồi chê bà lạc hậu, phong kiến. Nàng và Thanh chỉ quan hệ là bạn bè trong sáng, không có gì phải ngại.

Dạ Thảo! Con ơi, con có biết mình đang đùa với lửa? Bà Tư chợt có cảm giác ớn lạnh khi nhìn con đang nghịch với con dao bén thuở còn nhỏ, còn bây giờ đây, bà bất lực, chỉ biết ngồi nhìn cho đến khi lưỡi dao phạm vào thịt da con đau đớn.

- Dạ, thưa má con mới đến. Vợ con đâu rồi má?

Nghe tiếng Khải bà Tư ngỡ mình mê ngủ. Mãi đến khi chàng lặt lại lần 2 bà mới biết mình không bị ảo giác đánh lừa.

Thấy Khải, bà mừng quá chẳng biết nói gì, bỗng nhiên bà chột oà khóc. Khải đến bên cạnh bà ngồi xuống vuốt vai bà nói dịu dàng:

- Má, có chuyện gì? Má giận con nhiều lắm phải không?

Bà chụp lấy tay chàng nói nhanh:

- Không, không, má không giận con. Gặp con má ngỡ ngàng, má mừng quá. Má ngỡ con đã giận Thảo, không bao giờ thêm đến đây nữa chứ.

Khải cảm động nhìn vào mắt bà Tư:

- Má, thật tình con có giận Dạ Thảo, nhưng con không bỏ nàng đâu. Vợ con đại, con phải dạy cho nàng. Trong cuộc sống có lúc này lúc khác, đâu phải mỗi lần phạm lỗi là mỗi lần bỏ nhau.

Bà lấy khăn lau nước mắt nói sục sùi:

- Con rộng lượng như vậy má mừng lắm. Theo má biết thì Dạ Thảo không phải nhân tâm đến độ cho con chẳng biết đau. Nó quá ngu ngơ, đại dột. Sáu tháng nay má thấy nó khóc nhiều. Có lẽ lương tâm người mẹ đã hành hạ nó rồi.

Khải gật đầu:

- Con biết, má à. Sáu tháng qua con không đến thăm Dạ Thảo. Một là con muốn trừng phạt nàng. Hai là con muốn nàng hiểu được nỗi khổ của cô đơn, để nàng hiểu sâu hơn về tình nghĩa mẹ con. Để từ đây về sau, nàng phải biết giữ gìn. Hạnh phúc trogn tâm tay nhưng cũng rất dễ đánh mất.

Bà Tư thở dài:

- Má e rằng Dạ Thảo không hiểu được như con đâu. Nó cứ ngỡ là con phụ bỏ.

Khải mỉm cười:

- Đó chính là con muốn nàng cảm nhận. Nàng đã ngỡ mất con rồi, khi con trở lại nàng sẽ phải giữ gìn nhiều hơn trước. Con tin là mình sẽ hạnh phúc

nhều hơn. – Ngưng 1 chút, chàng nói tiếp: – Má! Có lẽ giờ này Dạ Thảo đang khóc trên phòng, con xin phép được lên dỗ nàng.

Bà Tư trở mắt:

- Sao con biết Dạ Thảo đang khóc?

Khải đan 2 bàn tay lại với nhau:

- Vì lúc nãy con đưa Trinh Trinh đi chợ mua 1 chút ít đồ dùng thì gặp Thảo. Con sợ Thảo đã hiểu lầm rồi xảy ra chuyện không hay. Nên mặc dù thời hạn 6 tháng con đưa ra chưa hết, con cũng đến để làm hoà, nói cho nàng rõ lòng con.

Bà Tư lặng thinh không nói. Bà biết nói gì đây khi Dạ Thảo con bà không nằm khóc trong phòng mà nhớn nhợ vui vẻ đi dự tiệc với bạn trai?

- Má, má làm sao vậy? – Khải lay mạnh vai bà.

Bà Tư giật mình nói lảng:

- À không, chết cha rồi nôi cơm! Nãy giờ nói chuyện chắc cháy khét đen cả rồi.

Nói xong, bà tất tả chạy nhanh ra sau bếp. Khải nhìn theo lạ lùng khó hiểu rồi bước vội lên lầu:

- Dạ Thảo, mở cửa cho anh vào.

Chàng động mạnh tay vào cánh cửa gọi lớn. Một lần, 2 lần, rồi 3 lần, chẳng có tiếng người đáp lại. Khải đẩy chốt cửa bước vào. Chợt anh sững sờ đứng ngẩn người ra. Một cảm giác hụt hẫng làm người anh xơ cứng, khi trên giường nệm trống không, mênh mông lạnh lẽo.

Khải cứ ngỡ mình sẽ gặp nàng nằm sóng sượt trên giường mà khóc, vì câu chuyện hồi sáng nay. Và chàng sẽ đến bên giường ngọt ngào giải thích cho nàng nghe tất cả. Chàng muốn nàng hờn ghen giận dữ, bắt chàng đền cho những nụ hôn tê dại môi nhau.

Vậy mà, như bị tạt gáo nước lạnh bất ngờ. Bao náo nức hờn hờ trong lòng chàng nguội lạnh. Dạ Thảo, sao em chẳng ở đây chờ anh đến. Em đi đâu? Chàng bồi hồi nhớ đến giọt nước mắt và tiếng kêu uất nghẹn của nàng. Lúc

đó, chàng chỉ muốn tha thứ cho nàng tất cả. Thế nhưng, cái gì đã ngăn tay chàng đưa ra phía trước để gương mặt lạnh tanh, quay lưng đi như người không quen biết?

Dạ Thảo ơi, em đâu biết anh và Trinh Trinh đi mua sắm quần áo cho bé Si Si. Là sao anh có thể làm đau lòng Trinh Trinh được chứ khi người ta quá tốt với mình. Trinh Trinh là người ơn của em, nàng đã giúp anh tha thứ cho em, không tìm được con, có lẽ trọn đời anh sẽ không nhìn mặt em đâu.

Thảo ơi, sao anh lại không hiểu lòng em lúc đó chứ! Gương mặt đầm nước mắt đã làm lòng anh nhũn lại. Anh thương em, nhớ em biết mấy! Sáu tháng trời xa cách là 1 cố gắng tuyệt vời của anh. Lúc đó, anh đã muốn chạy lại bên em kể cho em nghe tất cả, từ bé Si Si đến cách trừng phạt của anh. Rồi xin lỗi, rồi đền bù tất cả. Nhưng đây đang là tuần trăng mật với anh và Trinh Trinh, anh phải để nàng vui trọn vẹn.

Nhưng đưa nàng về đến nhà là anh chạy đến đây ngay. Anh sợ em buồn, em quần trí, em làm điều dại dột. Thế mà em không chờ anh đến, em đi đâu?

Nhớ lại thái độ của bà Tư lúc nãy, Khải đoán chừng bà có biết Dạ Thảo đi đâu, nhưng bà cố giấu. Tại sao bà lại giấu chàng? Hay là Dạ Thảo đang làm điều gì mờ ám?

Tính đa nghi phút chốc nổi lên làm lòng Khải bồn chồn khó chịu. Khải đưa mắt nhìn quanh phòng. Cchăn gối gọn gàng. Đâu rồi cái cảnh bề bộn đáng yêu hôm nọ, khăn áo con dâu vương vãi lung tung, chắc thời gian đã làm nàng nguôi nghĩ đến con?

Đôi mắt chàng lại lia qua bàn trang điểm. Sơn phấn để vương đầy. Chàng bước đến cầm lấy thỏi son còn ướm dấu môi nàng. Búp phấn còn tươi. Có lẽ nàng vừa mới điểm trang xong, nên vội vã quên cất vào bàn. Nàng đi đâu mà phải điểm trang? Nàng không ghen hờn buồn bã sao mà còn chững chạc? Một cảm giác khó chịu thoáng qua khi Khải mở tủ đựng quần áo của vợ. Thêm nhiều chiếc áo moden đắt tiền mà chàng chưa từng thấy. Dạ Thảo mới mua thêm? Trời ơi! Chồng bỏ, con thơ lưu lạc mà nàng chẳng buồn đau sao mà còn sắm sửa thế này?

Một bóng tối lảng vảng bay qua, Khải cau mày suy nghĩ. Nàng đi đâu mà phải sắm sửa nhiều quần áo xinh đẹp đường này? Quyết tâm tìm hiểu cho ra nỗi nghi vấn đang mỗi lúc mỗi to dần. Khải mở nhà tủ riêng đựng những vật dụng riêng tư của Dạ Thảo mà từ bấy lâu nay vì tôn trọng chàng không đụng tới bao giờ.

Ngăn tủ bị khóa kín, không có chìa để mở. Khải chạy nhanh xuống lầu tìm cây búa. Vừa định mở cửa bước ra, Khải chợt nghe 2 cô nhân viên bán hàng trò chuyện:

- Ê! Cậu chủ về đó mậy. – Ngọc Tuyết vừa cười vừa nói với Ngọc Hoa.

- Ồ! – Ngọc Hoa kêu lên vừa ngạc nhiên vừa háo hức:- rồi sao? Cãi nhau dữ không mày?

Ngọc Tuyết trề môi:

- Có gặp nhau đâu mà cãi. Bả đi rồi.

Ngọc Hoa hạ giọng thấp hơn 1 chút, khiến Khải phải dán tai vào cửa để nghe tiếp.

- Đi với thằng cha bữa hôm chứ gì? Tao thấy ông ấy đẹp trai hơn cậu chủ mình, lại giàu và sang hơn nữa.

- Còn phải nói, người ta là Việt Kiều chứ bộ. – Nàng cất giọng chê bai:- Nhưng tao thấy như vậy hồng được mày à! Bả có chồng rồi chứ bộ, còn con gái như mình sao. Trời ơi, phải mày lên sớm 1 chút, mùi hết biết. Coi mà xốn mắt. Mà tao đổ mày họ đi đâu?

- khỏi đổ, tao thấy mấy lần rồi, vũ trường, nhà hàng chứ ở đâu. Sang hết biết.

Ngọc Hoa thở dài:

- Nghĩ cũng tội nghiệp cậu Khải. Bị vợ cấm sừng mà hồng hay ...

Hai nàng cười khúc khích, rồi chuyển sang chuyện khác. Nhưng Khải không còn nghe được gì cả. Toàn thân chàng nóng bừng bừng. Hai hàm răng nghiến vào nhau kèn kẹt. Khốn nạn! Dạ Thảo dám phản bội chàng à? Trời ơi, Lê Khải mà lại là kẻ bị vợ cấm sừng ư? Từng lời nói của hai cô nhân viên cứ vang lên rõ mồn một như từng nhát búa bổ xuống đầu chàng.

Không! Không thể như vậy được. Chàng không tin. Dạ Thảo không bao giờ phản bội chàng. Đó là điều bịa đặt của những kẻ vô công rồi nghề vì hèn ghen, vì ganh ghét. Sự thật nằm trong chiếc tủ nhỏ của nàng. Nổi ghen hèn dâng lên đỏ mặt, chàng bậm môi vung mạnh tay búa, đập cho tan cái tủ nhỏ của nàng.

Chát, chát! Chàng đang đóng đinh vào chính trái tim mình đây. Khải rùng mình kinh sợ, nếu thật sự Dạ Thảo là người phản bội thì trời hỡi! Tan nát tất cả rồi.

Quăng cây búa vào góc tường, Khải lấy hết sức bình sinh nắm lấy cái chốt tủ giật mạnh ra.

“Xoảng “ khoá tủ bị tung, chiếc hộp tủ bay mạnh tung toé. Khải chồm đến lật nhanh cái hộp tủ lên, bàn tay chàng lật điên cuồng trên đám giấy tờ lộn xộn. Từng dòng chữ nhẩy múa nhập nhòe. Hoá đơn mua vàng, mua hộ xòan cùng những vật dụng linh tinh khác mà chàng không hay biết! Tiền ở đâu mà nàng mua sắm thế này? Khải tức phát run lên khi nghĩ rằng số tiền đó chính là do gã thanh niên đẹp trai, giàu có hơn chàng đưa tặng.

Khải đặt tay xuống quyển album lật vội vã, mắt chàng muốn nổ tung ra với những cảnh cười đùa hớn hở. Đây là cảnh trong nhà hàng, Dạ Thảo tươi cười cụng ly cùng 1 gã thanh niên lạ mặt, nàng đẹp tuyệt vời với chiếc áo đầm màu xanh hờ cổ. Đây là cảnh nàng đưa tay cho gã khốn nạn kia nắm để bước xuống xe hơi. Trời ơi! Sao lúc ấy gương mặt nàng hồng lên đáng yêu 1 cách lạ lùng. Cặp đùi thon trắng nuốt nàng để cho hấn được nhìn 1 cách say sưa thích thú. Đây là cảnh nàng đang khiêu vũ. Ngày xưa nàng chỉ là 1 cô gái gánh nước mướn đoan trang thùy mị. Nàng học bao giờ mà ra vẻ sành điệu thế kia? Tại sao nàng dám để cho hấn ôm trong lòng mà dìu theo điệu nhạc?

Còn nhiều tấn hình làm tim chàng tan nát, những cảnh đi chơi xa: Đà Lạt, Vũng Tàu, Nha Trang ... Tuy bên cạnh nàng lúc đó có nhiều người lắm, nhưng ai bảo đảm được rằng đêm đêm trong phòng khách sạn nàng không nằm trong vòng tay ân ái của hấn ta.

Cái gì đây? Toàn thân Khải run lên bần bật như đang trải qua cơn sốt rét. Chân dung Dạ Thảo chụp gần như khóa thân, nàng ngã người ra sau trên 1 tư thế gợi tình đẹp mắt. Mái tóc dài che ngang bờ ngực, một chân cô co lên che mất phần kín đáo của cơ thể người đàn bà. Nhưng ai cấm hẳn, cái gã chụp hình chết tiệt đó chẳng ngấm nàng no mắt khi đã chụp xong. Ai cản hẳn giả vờ sửa kiểu để đụng tay vào làn da trần mịn của nàng. Dạ Thảo ơi! Tại sao nàng lại làm người mẫu chụp những kiểu ảnh như thế này? Có phải một đâu mà là hàng chục kiểu. Trời ơi! Những tấm ảnh này, nếu bạn anh trông thấy chúng sẽ nghĩ gì?

Khải nhắm mắt vò nát tan những tấm ảnh màu. Đúng thật rồi, chàng là 1 chàng ngu ngốc, bị vợ cấm sừng bao năm, bao tháng rồi mà vẫn chưa hay. Khốn kiếp! Tên khốn kiếp đó đưa nàng đến tận nơi đâu? Tại sao mẹ nàng lại che dấu cho con? Chàng có tệ bạc gì với nàng lắm đâu. Mà nàng nữ đang tâm phản bội? Trời ơi! Khải chụp lấy cái ly trên bàn ném mạnh vào tường, lòng dạ đàn bà, không thể nào hiểu nổi.

Đôi mắt chàng lại lia trên đồng hồ vờ hoang tàn, nó chợt dừng lại trước 1 phong thư còn mới. Không chủ định, chàng từ từ mở. Một thiệp mời sinh nhật, Mắt Khải chợt sáng, chàng vụt đứng dậy nhanh, chàng đã biết nơi mình sẽ tới, Đó là nhà hàng, khách sạn Bồng Lai, nơi đang từng bừng nhộn nhịp.

Dạ Thảo ngồi yên nhìn dòng người trôi qua chậm chạp, lặng lẽ, mờ ảo theo điệu nhạc slow buồn bã. Dưới ánh đèn màu tất cả bỗng trở nên quyến rũ lạ thường. Rã rời nhưng lung linh huyền ảo.

Nàng lại đưa ly lên miệng, men nồng đắng chát bờ môi. Ly này đã là ly thứ 5 rồi, chưa bao giờ Dạ Thảo uống nhiều như thế này. Có lẽ muốn nhờ hương vị nồng xua khỏi tâm tư nỗi buồn bã đang trĩu nặng.

Hết tất cả rồi, Khải đã là của người ta vĩnh viễn? Chạm mặt nhau mà chàng chẳng buồn ban cho mình 1 nụ cười quen biết. Nước mắt làm nhập nhòa bao bóng hình trước mắt. Dạ Thảo chợt nhớ cái xóm nghèo lao động, đến anh chàng Trọng vụng về đáng quý. Tất cả như 1 cuốn phim mờ xa dĩ vãng. Dạ Thảo rùng mình kinh sợ khi tưởng ra bờ vai tròn lẳn của mình

ngày ngày chất chồng hơn 30 đôi nước. Đôi bàn chân được sơn giữa cần thận đặt trong đôi giày bis đắt tiền kia sẽ phải dẫm lên đá nhọn bên đường, giữa trưa trời nắng chang chang, làm sao? Nàng lại có thể chui về căn nhà nhỏ trong cái hẻm sập sình đầy mùi nước cống. Miệng nàng không còn có thể ăn nổi những bữa ăn thanh đạm chỉ toàn rau luộc chấm tương.

Cuộc sống sang giàu đã đưa nàng đi quá xa bản chất hôm nào. Cái hào quang vinh hoa bao phủ đã khiến nàng quên mất cái quá khứ ngây thơ. Nàng đã quen rồi với cảnh lên xe xuống ngựa, bao lời ngon ngọt bên tai. Vậy mà trời ơi, nàng lại sắp mất tất cả rồi sao? Khỏi bỏ nàng là bắt nàng trở lại cái quá khứ tối tăm kia. Không, không bao giờ nàng quay lại cái xóm nghèo kia để nhìn thấy những ánh mắt soi mói, mỉa mai, những lời đay nghiến, xì xào. Không, bằng mọi cách, nàng phải giữ lấy Khải, giữ lấy cái địa vị bà dượng sĩ, nhưng liệu nàng có giữ được hay không?

1 bàn tay đặt nhẹ lên vai nàng. Dạ Thảo ngẩng đầu lên. Thanh đang mỉm cười, chàng cúi xuống hôn nhẹ lên môi nàng:

- Em vẫn còn mệt à?

Dạ Thảo khẽ gật đầu, quay lại. Vũ trường như cơn lốc với điệu nhạc Lambada cuồng loạn. Không, cuộc đời chưa hăm khếp lại trưỞc mắt nàng. Nàng còn 1 vũ khí trời cho. Đó là sắc đẹp. Dạ Thảo mỉm cười đưa tay lên má, nhìn vào gương. Với mái tóc cột bông cao, nàng đẹp 1 cách man rợ Khác thường. Bao lần rồi nàng nghe người ta trầm trồ khen ngợi. Những gã đàn ông giàu có gấp trăm, gấp ngàn lần Khải, những lúc được nàng ban bố 1 nụ cười, chúng lại sững điên lên được. Nàng nhớ đến những tặng phẩm đắt tiền, những bàn tay ram ráp sạm sỡ chạm vào cơ thể nàng 1 cách vô tình nhưng cố ý.

Vậy thì tại sao nàng phải khô/ đau với 1 kẻ chẳng biết quý giá trị của nàng? Khải là gì mà chàng được hưởng toàn vẹn tình yêu nàng cho? Chàng còn đánh đập nàng 1 cách tàn nhẫn như vậy? Tại sao nàng không có quyền cho đi 1 đứa con tàn tật? Khải tưởng rằng nếu mất chàng rồi cuộc đời nàng sẽ vĩnh viễn khép tối hay sao? Không? Bằng mọi cách nàng phải chứng

minh cho chàng thất rồi đây chàng sẽ phải hối hận, tiếc nuối khi đánh mất nàng.

- Thảo, em mệt rồi, để anh đưa em về phòng nghỉ nhé! – Thanh lại đến bên nàng nói dịu dàng. Dạ Thảo ngược mắt nhìn lên, tia mắt nồng nàn tình tứ.

- Vâng, em mệt quá.

Chàng choàng tay qua vai nàng dìu đi xuyên qua đám đông. Nhiều tiếng huýt sáo nổi lên. Thanh đưa tay vẫy chào. Mọi người nheo nheo mắt đáp lời. Trong lúc Dạ Thảo tựa hẳn vào người Thanh, mỉm cười với từng gương mặt quen thuộc loáng qua.

Đưa Dạ Thảo đến khúc vắng, Thanh đột nhiên quay nhanh người lại, ôm ghì lấy nàng. Bờ môi chàng tìm lấy môi Dạ Thảo 1 cách tham lam cuồng nhiệt, trong lúc bàn tay chàng miên man đi khắp thân thể nàng, mày mò tìm kiếm.

Như có 1 luồng điện chạy khắp châu thân, 1 niềm ham muốn trào dâng mãnh liệt. Không kiềm chế được lòng mình, Dạ Thảo rướn người lên hôn lại chàng 1 cách cuồng nhiệt dâng hiến.

- Dạ Thảo, em tuyệt vời biết bao nhiêu.

Thanh bế nàng lên đôi tay rắn chắc, bước vào phòng 1 cách tự tin. Còn nàng toàn thân buông thả trong 1 cảm giác bênh bồng kỳ lạ.

- Dạ Thảo! Anh yêu em.

Nàng nằm yên mặc cho chàng cởi bỏ áo quần. Thân thể nàng hiện lên trong ánh đèn màu đẹp như 1 bức tranh. Và chàng, chàng hiện lên rắn rỏi, vạm vỡ như những lực sĩ thời Trung cổ.

“Mình đã bắt đầu bước vào cuộc phiêu lưu mới rồi đây “. Dạ Thảo mỉm cười vẫy gọi khi bàn tay chàng đặt lên phần nhạy cảm nhất của người con gái. Cơ thể nóng bừng, nàng sẵn sàng dâng hiến, và Thanh với tất cả tài nghệ Của 1 kẻ kinh nghiệm ăn chơi đã làm cho nàng phải ngất ngây chết mê chết mệt. Trên thân thể nàng, chàng điêu luyện, thuần thục như 1 diễn viên

đang khéo léo biểu diễn tất cả tài nghệ Của mình. Một cảm giác lạ lùng mà nàng chưa từng biết khi cùng sống chung với Khải.

Dạ Thảo chợt như người mê ngủ tỉnh mộng. Giây phút này nàng mới chợt hiểu Khải còn thua kém người ta nhiều việc quá. Chẳng những về phương diện đẹp trai mà ngay cả phòng the chàng còn thua người ta 1 bậc quá xa.

Dạ Thảo oản người mỉm cười sung sướng, nàng mở mắt nhìn Thanh. Chàng đang ngất ngây, vui sướng. Bỗng dừng nàng chợt nghĩ: Những kẻ đang khiêu vũ ngoài kia hẳn kinh nghiệm ăn chơi cũng tràn đầy, họ có giống Thanh không nhỉ? Lòng thắc mắc, nàng chợt có ý định muốn thử nghiệm tất cả 1 lần cho biết.

Nhưng nàng nào có hay biết gì lúc nàng đang ngất ngây, hả hê, vui sướng thì bên ngoài qua ổ khóa, Khải đã nhìn thấy tất cả. Chàng nhìn thấy nụ cười rạng ngời hạnh phúc của vợ. Thấy nàng dâng hiến cho 1 cách trọn tình không 1 chút đắn đo đau khổ. Chàng thấy gã thanh niên hả hê cười đật thẳng.

Thật là lạ lùng, lần này Khải thấy mình bình tĩnh vô cùng. Chàng không giận dữ mà đứng lặng yên nhìn cho rõ gương mặt người vợ lãng loàng trác nết. Đôi mắt mở to, chàng muốn thu hình thật kỹ trước khi vứt bỏ đi con người xấu xa ghê tởm mà bấy lâu nay chàng lầm tin tưởng.

Khải nóng tính, đôi lúc vũ phu đánh đập vợ thật tàn nhẫn nhưng anh rất chung tình rộng lượng. Việc gì anh cũng có thể tha thứ 1 cách dễ dàng, duy chỉ có việc ngoại tình là anh không thể nào khoan dung được.

Bởi anh vốn rất trọng chữ trinh của người con gái. Anh ghê tởm những kẻ nào xác không thuộc về anh trọn vẹn. Khải quay ra sau lặng lẽ nhổ 1 bãi nước bọt khinh thị rồi âm thầm bỏ ra về. Anh đã thấy tận mắt cảnh Dạ Thảo ngoại tình, như vậy không còn gì để nói nữa. Trái tim anh lạ lùng khép kín, bóng hình Dạ Thảo từ nay vĩnh viễn rời xa khỏi tâm khảm của chàng. Khải biết từ nay chàng sẽ không thể nào còn yêu nàng được nữa. Hình ảnh hôm nay in đậm vào óc chàng đời đời kiếp kiếp. Lòng nguội lạnh chẳng chút hờn ghen, Khải bỏ ra về không hối tiếc, nhẹ nhõm như người ta vừa quăng bỏ đi 1 trái táo ngon lành nhưng bị thối nát bên trong.

Còn Dạ Thảo, nàng nào có hay rằng mình đã phạm phải 1 sai lầm nghiêm trọng. Hạnh phúc như chiếc bóng vượt khỏi tầm tay nàng 1 cách nhẹ nhàng êm dịu không cảm giác. Ngất ngây bên người tình mới, Dạ Thảo ngủ vùi đến tận sáng hôm sau như đứa bé vừa mới được tặng quà.

- thôi dậy đi cưng. Trời sáng rồi! – Thanh nhẹ lay người Thảo. Nàng mơ/mắt bàng hoàng. Ánh nắng đã tràn vào gay gắt. Thanh ngồi trên giường, quần áo chỉnh tề nhìn an`ng cười vui thích:

- Thảo, em đẹp lắm. Anh không ngờ em là 1 cô gái mảnh liệt như vậy.

Nghe chàng nhắc đến chuyện hồi đêm, Dạ Thảo then thùng đỏ mặt, nàng kéo cao chiếc chăn:

- Anh ra ngoài cho em thay đồ.

Thanh mỉm cười lắc đầu:

- Em giữ kẽ với anh làm gì?

Nói xong câu đó chàng giật tung chiếc chăn. Dạ Thảo ụp nhanh người xuống gối.

- Kìa anh, anh làm gì vậy?

- Năm yên đấy, anh chụp cho em 1 bộ hình làm kỷ niệm.

Thanh đứng dậy mở ống kính, Dạ Thảo kêu lên:

- Đừng anh.

Nhưng muộn rồi, ánh chớp loé lên, chàng đã ghi được hình ảnh nàng lỏa thể hoàn toàn. Dạ Thảo giận dữ:

- Tại sao anh làm như vậy chứ?

Thanh cười hì hì không đáp, đưa cao máy ảnh chụp luôn ba kiểu nữa. Xong chàng thả bộ đồ đến cho nàng.

- Mặc vào đi.

Dạ Thảo uất nghẹn người, nhưng cũng đành chống tay ngồi dậy mặc vội áo quần trong lúc ống kính trên tay Thanh nháy liên tục mọi hướng. Mọi chiều trên thân thể nàng.

- Thanh, anh làm gì vậy? - Nàng mặc xong áo quần giận dữ đến trước mặt chàng hét lớn.

Thanh buông cho máy ảnh lòng thòng trước ngực, 2 tay ôm lấy mặt nàng, chàng hôn thật kêu vào môi nàng:

- Đừng giận nữa mà cưng! Cưng đẹp quá mà. Cái gì của cưng cũng đẹp nên anh muốn ghi lại làm kỷ niệm. Cưng nỡ giận anh sao?

Dạ Thảo dịu đi 1 chút:

- Nhưng lỡ mọi người nhìn thấy thì sao?

Thanh khoát tay nàng bước ra:

- Làm sao mà thấy được? Bộ anh ngu sao mà cho người ta thấy đồ quý của vợ mình? Thôi em đói bụng chưa? Bọn mình đến nhà hàng điểm tâm nhé.

Dạ Thảo mỉm cười:

- Anh thật khác thường. Dường như chuyện ân ái với nhau đối với anh bình thường như người ta đi chợ vậy?

Thanh nhướn mắt:

- Anh quen rồi nhưng em có thích không?

Thảo dấm mạnh vào hông chàng:

- Quý ời, nói bậy không à?

Chiếc xe nổ máy lao đi đến 1 nhà hàng sang trọng. Tiếng muống nĩa, tiếng chạm ly, tiếng cười đùa đã làm cho Dạ Thảo quên đi hiện tại. Bóng hình Khải lùi xa vụn dậm. Bây giờ trước mắt nàng chỉ có Thanh. Suốt bữa ăn tia mắt nàng không rời khỏi người chàng. Chàng thật khác Khải. Khải nghiêm trang đạo mạo. Thanh láu cá, xác xược. Từng cái nheo mắt nhích môi tuy tạt đều. Nhưng thật ngang tàng thu hút. Trái tim nàng dần đập những nhịp đập yêu thương dành tặng cho Thanh. Thanh mới xứng đáng là chồng của nàng. Còn Khải, chàng chỉ là 1 thằng khờ ngu ngốc.

Dẫn dừ mãi đến trưa Dạ Thảo mới về đến nhà. Vừa bước vào phòng nàng chợt kêu lên 1 tiếng ngạc nhiên trước cảnh tan hoang đổ vỡ.

- Má ơi! – Dạ Thảo kêu to gất gông:- Ai vào phòng con để phá vầy nè? – Nàng lật những tấm hình của mình lên xuýt xoa thương hại:- trời ơi, mấy tấm hình của tôi sao vầy nè!

Nghe tiếng con bà, bà Tư lật đật chạy xuống. Chợt bà cũng dừng lại ngỡ ngàng không kém khi nhìn thấy cảnh đổ nát dưới chân tường.

- trời, sai thế này?

Dạ Thảo ngẩng đầu nhìn lên mắt long sòng sọc:

- Má. Má có cho ai vào phòng con quậy phá thế này?

Bà Tư đưa tay ôm ngực ngồi phịch xuống ghế hồi lâu bà tỉnh trí nói thều thào:

- Má biết rồi: Thăng Khải.

Dạ Thảo mở mắt to kinh hoàng:

- Anh Khải – rồi nàng chạy nhanh đến bên mẹ lay người bà hỏi nhanh: – Má, anh Khải đến đây thật sao? Anh đến bao giờ? Anh có nói gì không vầy má?

Bà Tư khẽ gật đầu:

- Có, hôm qua khi con vừa đi được chừng hơn 1 tiếng thì Khải đến để thanh minh việc nó gặp con mà giả lơ như người xa lạ.

Dạ Thảo đột nhiên nổi giận:

- Đã không còn yêu thương nhau, anh còn tìm đến đây để làm gì nữa?

Bà Tư vuốt tóc con cười thương hại:

- Dạ Thảo, con còn nông nổi lắm. Sao con cho rằng Khải hết yêu con? Nó nói yêu con lắm chứ.

Nàng bật khóc gục đầu vào lòng bà:

- Yêu con mà 6 tháng qua anh chẳng thèm lai vãng đến ngôi nhà này? Yêu con mà chạm mặt con còn khinh khỉnh. Bỏ con hay không con cũng không cần.

Bà Tư chép miệng thở dài:

- Chỉ mỗi 1 tội bỏ con thôi cũng đủ làm cho nó chán ghét. Huống chi trong cuộc sống vợ chồng con luôn quá quắt, hắt hủi, ghen tuông bậy bạ chẳng biết cách nuông chiều chồng.

Dạ Thảo trẻ môi:

- Tại sao con phải nuông chiều anh chứ? Sao con chẳng được ghen?

Bà Tư trầm giọng:

- Dạ Thảo, con phải biết phận mình đi làm bé cho người ta, chẳng có cưới hỏi cũng chẳng có pháp luật nào công nhận. Khỏi nó muốn bỏ con lúc an`o mà không được? Hơn nữa, nó lại chu cấp cho mẹ con mình 1 cuộc sống đủ đầy sung túc. Không phải mẹ bình Khỏi nhưng mẹ thấy rằng việc an`y con hoàn toàn sai trái.

Dạ Thảo thở dài không nói. Phải, mẹ nàng nói đúng. Khỏi đã quá tốt với mẹ con nàng, Bà Tư lại nói tiếp:

- Khỏi là chồng con, nó có quyền dạy vợ. Con sai trái nó có quyền trừng phạt. Thảo, 6 tháng qua Khỏi nó không đến đây là muốn giúp con nhận thức ra giá trị của hạnh phúc. Có cô đơn trống trải, con mới hiểu giá trị của những giờ sum họp. Có đau khổ mất mát con mới biết giữ gìn cái mình đang có. Và hôm qua nó lên đây để tha thứ và Đoàn tụ với con. Má nghĩ rằng, nếu con biết suy nghĩ con sẽ chẳng bao giờ đi đại dột để Khỏi mất khỏi tầm tay.

Tâm trí quay cuồng, Dạ Thảo gục đầu xuống chân bà Tư hoang mang kêu lên nước nỡ:

- Nhưng má ơi, con e rằng đã muộn mất rồi. Khỏi ơi, sao anh không đến với em sớm hơn 1 chút.

Bà Tư vụt chụp mạnh vai nàng hỏi lớn:

- Thảo. Con vừa mới nói gì? Phải chẳng con đã ...

Nàng gật đầu nói nghẹn ngào:

- phải. Má ơi. Con đã phản bội Khỏi mất rồi.

- trời ơi,! – Bà Tư buông tay con gái sững sờ. Giây lâu ôm mặt khóc nghẹn ngào:- Thảo ơi sao con đại dột như vậy chứ? Khỏi là 1 người chồng

tốt.

Dạ Thảo gào lên:

- Không, anh Khải không tốt, nếu anh tốt anh sẽ chẳng bao giờ bỏ con giữa cô đơn tuyệt vọng, má ơi, con như con thuyền gãy mất tay lái rồi.

Bà Tư chột tỉnh trí kêu lên:

- Thảo, hãy còn kịp con à! Con hãy mau mau chạy đi tìm Khải. Nó chưa biết gì đâu. Hãy giữ lấy hạnh phúc của mình.

- Con e rằng Khải đã biết tất cả rồi. – Nàng lắc đầu.

Bà Tư kêu lên nôn nóng:

- Không, làm sao mà nó biết được?

Dạ Thảo chỉ tay vào đồng hồ vớ giữa phòng:

- Những bằng chứng buộc tội con kia.

Bà Tư cương quyết:

- Không, những mảnh giấy vô tri không giá trị. Con phải nghe lời má đi đến với Khải nhanh lên. Nó sẽ tha thứ cho con tất cả. Má tin rằng Khải rất rộng lượng với con.

Nàng ngẩng đầu dậy hỏi ngân ngơ:

- Vậy là con chạy đi tìm Khải phải không má?

Bà Tư gật đầu:

- phải, nhanh đi con. Chắc nó cũng đang nóng lòng chờ con đó.

- Vâng, con sẽ nghe lời má.

Dạ Thảo đứng dậy chạy xuống thang lầu, dáng xiêu xiêu như sắp ngã. Bà Tư đứng dậy nhìn theo lòng tràn đầy hy vọng.

Phải thật khuya Khải mới về đến nhà. Tuy bảo lòng bình thản nhưng nổi tức bực cứ dâng tràn cuộn sóng. Hùng hực không gió nào làm tắt được. Dạ Thảo đã phản bội chàng? Có trời mới biết được nàng bắt đầu ngoại tình từ lúc nào. Nghĩ đến việc mình từng ôm ấp trong tay 1 bóng hình đã qua tay thiên hạ. Khải đột nhiên rùng mình muốn ói.

Dừng xe vào góc nhà, Khải hăm hăm bước vào phòng. Trinh Trinh vẫn chưa ngủ, nàng đang ngồi bên cạnh bé Yến Vi và may 1 cái áo gì đó. Thấy Khải bước vào nàng ngẩn dậy mỉm cười:

- Anh mới về.

- Ừ!

Khải ngồi phịch xuống ghế, với lấy gói thuốc lạng lẽ châm lửa. Trinh Trinh đặt chiếc áo đang may dở xuống ghế. Mở cửa bước ra ngoài. Hồi lâu nàng trở vào để ngồi bên chàng trao cho chàng 1 ly nước trái vải.

- Anh uống nước.

Khải nâng ly kề môi uống cạn. Vị ngọt và mát của hương vải đã làm cho chàng phần nào thanh thản. Khải quay qua hỏi Trinh Trinh:

- Sao em chưa ngủ?

Trinh Trinh mỉm cười, tay phủi vai chàng 1. Một lá cây vương trên đó:

- Em đợi anh, hơn nữa em chưa buồn ngủ.

Khải không trả lời. Anh ngã người ra sau gھết thả 1 hơi thuốc dài. Chàng đặt nguyên bàn chân lên mặt bàn kiếng. Trinh Trinh sụp người ngồi thấp xuống chân chàng, nhẹ nhàng kéo dây giày:

- Để em cởi giày cho anh nhé?

Khải lại không trả lời, lơ đễnh đưa mắt ngắm chiếc gáy trắng của nàng. Liệu chàng có tin được nàng chưa? Nàng sẽ chung thủy với chàng đến đâu bạc răng long hay 1 ngày mai kia chàng sẽ phải đau đớn nhận ra nàng nằm trong tay người khác.

- Anh, anh có mệt lại giường nằm ngủ – Trinh Trinh khẽ lay người chàng. Khải mở mắt ra mỉm cười:

- Cám ơn em. Em ngủ trước đi. Hôm nay anh không muốn ngủ.

Nàng đặt tay lên trán chùng lo lắng:

- Anh bình rồi phải không? Để em đi lấy thuốc cho anh uống nhé.

- khỏi đi em. – Anh chợt nắm lấy tay nàng kéo lại: – Nếu em chưa buồn ngủ thì hãy ngồi xuống đây. Anh muốn nói chuyện với em.

Trinh Trinh ngồi ngay xuống bên chàng, nhìn vào mắt chàng, nàng hỏi ân cần:

- Anh muốn nói chuyện gì?

Khải chồm người dậy bỏ cái tàn thuốc vào gạt:

- Trinh Trinh, em có yêu anh không?

Nàng cúi đầu bẽn lễn không trả lời. Khải lặp lại câu hỏi lần thứ hai:

- Anh hỏi thiệt, em có yêu anh không?

Nàng ngả đầu vào ngực chàng:

- Sao anh lại hỏi em như vậy? Nếu không yêu anh sao em lại là vợ của anh!

Khải nhìn về phía trước mơ màng xa vắng:

- Theo em nghĩ chữ Trinh nghĩa là sao?

Trinh Trinh tái mặt:

- Anh! Anh vẫn nhớ đến sao? Anh đã hứa là tha thứ cho em rồi mà!

Khải hơi cúi xuống nhìn nàng mỉm cười:

- Em đừng sợ, anh không định kiếm chuyện với em đâu. Anh chỉ muốn biết theo em chữ Trinh là thế nào thôi.

Nàng thở phào nhẹ nhõm:

- Theo em nghĩ chữ Trinh bao trùm rộng lớn vô cùng. Nó không chỉ là tiết trinh của con gái trong giây phút ban đầu mà nó còn đi theo người con gái đến trọn đời. Người con gái trọn trinh phải thờ chồng đúng mực, thủy chung son sắt.

Khải thở dài:

- Em nói đúng Trinh Trinh à! Anh đã sai lầm khi cho rằng tiết trinh của giây phút ban đầu là tất cả. Trinh Trinh, em không bao giờ phản bội anh nhé?

Giọng nàng nhẹ như con suối:

- Chỉ sợ anh thôi.

Khải mỉm cười cà nhẹ mũi lên má nàng:

- Không, anh hứa với em anh sẽ là người chồng trọn vẹn của em mãi mãi.

Trinh Trinh mỉm cười:

- nói thì nhớ nghe anh. Thôi, anh đi tắm đi rồi ngủ cho ngon. Để em chọn đồ cho.

Khải ôm lấy bộ đồ, hôn trán vợ rồi bước vào phòng tắm. Khi chàng trở ra, Trinh Trinh đã ngủ say rồi. Trên môi nàng còn nở nụ cười rạng rỡ, hẳn là nàng hài lòng trước lời hứa của chồng.

Khải bước đến nôi con, gỡ mùng lặng ngẫm. Giây lâu chàng cúi xuống hôn con rồi trở về mùng. Hình bóng Dạ Thảo lại chập chờn ẩn hiện. Khải lắc đầu cố xua khỏi ký ức những bóng hình ma quái. Choàng tay sang vợ, anh đắm chìm vào giấc ngủ thật ngon.

Sáng Khải dậy thật muộn. Vắt chiếc khăn trên cổ anh khập khểnh bước ra sau. Nhìn thấy Trinh Trinh đang loay hoay bên bếp nấu cơm, chiếc nôi con để bên cạnh, chàng dừng lại nói đùa:

- Hai mẹ con đang ăn vụng phải không?

Yến Vi chẳng thèm ngẩng đầu dậy, con bé mãi miết đập đập cái lục đục xuống chân thành những tiếng reng reng thật rộn ràng sôi động. Chỉ có Trinh Trinh ngẩng đầu dậy trả lời chàng dí dỏm:

- Mẹ con em hổng có vụng đâu. Ba nó đừng có nói vụng mà mất lòng. Thôi ba con Vi rửa mặt đi rồi ra má nó dọn điếm tâm lên. À! Mà ba nó hôm nay thích ăn gì nói để má nó làm luôn.

Khải quay lại mỉm cười:

- Tùy hỉ Má nó thôi, muốn cho chi ăn vậy.

Đã bước vào phòng vệ sinh, Khải còn nghe tiếng xèo xèo của mở nóng vang lên. Vậy là hôm nay Trinh Trinh cho chàng ăn bánh mì hột gà ốp la rồi. Tưởng tượng đến cái béo ngậy của chất kem lòng đỏ hột gà sền sệt, Khải nuốt nước bọt rửa mặt thật nhanh.

- rồi chưa má nó, ba nó đói bụng quá rồi.

Trinh Trinh dịu dàng đặt xuống trước mặt chàng đĩa hột gà ốp la còn bốc khói nghi ngút. Khải sẵn tay áo ngồi xuống bàn ăn làm trò khi. Nàng đến bên nôi bế con đến ngồi đối diện với chàng, nói giỡn với Yến Vi:

- Yến Vi, xem cha con kìa. Rõ là hư!

Yến Vi ngược mắt nhìn chàng, chột nó ngoác miệng cười toe toét. Nụ cười trên đôi môi bị sứt trông ngộ ngộ, đáng yêu. Khải ngừng ăn, chống tay nhìn con chăm chú. Thật ra Yến Vi cũng không đến nỗi xấu lắm. Chiếc đầu bẹp vì ảnh hưởng của máy hút dần trở lại hình dáng bình thường. Nếu ngoài chiếc môi sứt, Yến Vi là 1 đứa bé rất đáng yêu. Nước da trắng hồng mũm mĩm, mắt to sáng long lanh, chiếc mũi nhỏ thanh thanh, lại được Trinh Trinh khéo sửa soạn, cột những chiếc nơ đủ màu trên tóc hợp với những chiếc áo đầm rũ đàng ten đắt tiền, đã làm cho đứa bé trở nên dễ thương, mát mắt.

Như để tăng thêm niềm hạnh phúc, Trinh Trinh bế con cao hơn 1 chút hãnh diện khoe với chồng:

- Anh nè, Yến Vi biết nói rồi đó. Giỏi không?

Khải bỏ 1 miếng bánh mì vào miệng:

- giỏi lắm, nào nói cho ba nghe đi con.

Trinh Trinh hướng mắt về phía chàng cười cười rồi tróc lưỡi bảo con:

- nói đi con, nói 1 tiếng cho ba phục đi nào. Gọi ba đi. Ba.

Yến Vi ngược 1 mắt nhìn nàng, đôi mắt sáng rạng ngời, bờ môi con bé chúm chím, rồi 1 giọng nói ngọt ngào vang lên, trong lanh lảnh:

- A ... Ba ... Ba ...

- A..! Hoan hô con.- Khải buông nĩa vỗ tay cười thích thú:- Lại cho ba mi thương 1 cái coi nào.

Trinh Trinh bế con đi vòng qua bên bàn đến sau lưng Khải. Nàng đặt bé Yến Vi lên cổ chàng cười nói:

- Ba phải ă hết thì con mới cho hôn kìa.

Nàng lấy tay con nghịch nghịch tóc chàng:

- Anh ơi, con mình mọc răng rồi.

- Ô! – Khải quay nhanh người lại:- Đâu nào cho ba xem 1 chút coi nào.

Trinh Trinh bế con xuống chỉ cho chàng xem 2 cái răng bé xíu vừa mới nhú lên. Khải sung sướng quá. Thừa lúc nàng không để ý, hôn đánh chụt lên má nàng 1 cái. Trinh Trinh thẹn thùng khẽ đánh tay chàng:

- Anh này ăn gian quá đi thôi.

Khải cười vang sảng sảng, bế con đứng dậy đi ra trước. Trinh Trinh lo dọn dẹp chén đĩa dơ trên bàn đem xuống sàn nước để rửa.

Vặn cho vôi nước chảy ào ào xuống tay, Trinh Trinh vừa rửa chén vừa hát 1 bài tình ca nhỏ nhỏ. Nàng đang sống trong hạnh phúc tràn đầy. Xin cảm ơn Dạ Thảo. Dạ Thảo đã ban bố cho nàng hạnh phúc này đây. Nếu không có Ye6 n Vi thì chưa chắc nàng được Khải yêu mến dường này. Được yêu và được săn sóc cho chồng. Đó là hạnh phúc nhất của mọi người con gái trên đời.

Đang thả hồn vẩn vơ, Trinh Trinh chợt nghe tiếng chồng cáu gắt với ai vắng vắng. Nàng tắt nước lắng nghe. Dường như Khải đang tranh cãi với 1 người con gái. Trinh Trinh chiu tay vào chiếc khăn rồi len lén đi lên.

Vừa ngang qua buồng, nàng nghe tiếng con khóc ré bên trong. Quái lạ, sao chàng lại bỏ mặc con thế này! Mặc dù nóng lòng muốn biết Khải đang tranh cãi với ai. Trinh Trinh vẫn không thể bỏ mặc con 1 mình trong ấy. Nàng mở cửa, bế con lên tay, se sẽ bước ra nép sau bức màn dõi theo câu chuyện của chồng.

Sao mà yên lặng thế này. Chờ 1 lúc lâu không nghe có tiếng ai trả lời, Trinh Trinh tò mò vạch tấm màn trúc nhìn ra. Chợt nàng giật mình, xuýt ti; nữa thì đánh rơi bé Yến Vi xuống đất, vì người đang ngồi đối diện với chồng nàng, đang ôm mặt khóc không ai khác hơn là Dạ Thảo, mẹ ruột của đứa bé mà nàng đang ẵm trên tay.

Tình địch của nàng đấy. Lòng Trinh Trinh chợt dậy lên những tình cảm lạ thường, ghét thương lẫn lộn. Ghét là ghét người đàn bà kia đã chia rẽ mất tình cảm của mình, thương là thương cho kẻ chiến bại gươm gãy giáo rơi. Tính Ích kỷ của 1 người con gái nàng không muốn cho kẻ ngồi ngoài kia

hưởng được chút tình cảm nào của chồng mình. Nhưng lương tâm của 1 người không cho phép nàng vui trên nỗi khổ đau của người khác.

- Cô còn khóc lóc mà làm gì nữa? Về đi.

Giọng Khải vang lên lạnh lùng khô khốc.

- Anh Khải, – Dạ Thảo ghen ngào:- Em ...

Khải khoát tay cắt ngang:

- thôi cô khỏi dài dòng giải thích. Cô biết tính tôi rồi. Hãy về đi, từ nay tôi với cô như người xa lạ.

- Vì sao? – Dạ Thảo nhìn lên.

Khải cười khẩy:

- Vì cô là 1 người đàn bà lẳng lơàn trặc nết. Hừ! Cô đã làm gì với thằng khốn đó trogn khách sạn Bồng Lai hả?

Dạ Thảo giật mình tái mặt. Đột nhiên nàng bật cười vang sảng sặc:

- phải, tôi yêu anh ta đó thì sao?

Khải nhún vai:

- Chẳng sao cả? Cô về đi và đừng bao giờ cho tôi thấy mặt nữa. Tôi ghê tởm cô, đồ lẳng lơàn.

- phải, tôi lẳng lơàn đó. Còn anh thì sao? Anh là đồ lừa dối. Anh sở Khanh. Anh khốn nạn.

Khải đập mạnh tay đứng đả6.y:

- Cô ra khỏi nhà tôi ngay.

Dạ Thảo hất mái tóc dài ra sau, ngẩng cao mặt khiêu khích:

- Anh khỏi đuổi, không có anh tôi cũng chẳng chết đâu. Rồi đây anh phải hối tiếc việc của mình làm.

Nói xong Dạ Thảo chụp nhanh cái bóp trên bàn bước đi vội vã. Khải ném theo nàng câu nguyên rủa:

- Đã thế còn không biết nhục, lại còn vác mặt đến đây.

Rồi ngồi phịch xuống ghế sừng sờ. Anh gục đầu vào 2 lòng bàn tay như ngẩn ngơ, như hồi tiếc. Trinh Trinh khẽ vạch màn bế con bước ra, an`ng đến bên cạnh chàng nhẹ ngồi xuống. Khải ngẩng đầu dậy, anh bế bé Yến Vi đặt vào lòng:

- Tất cả chỉ còn bé Yến Vi thôi.

Trinh Trinh dùng bàn tay đan vào tóc chàng làm lược chải xuống mái tóc rồi bù:

- Có chuyện gì vậy anh? Sao anh lại nặng lời cùng Dạ Thảo như vậy chứ?

Khải quay lại, bàn tay chàng chạm nhẹ mặt nàng:

- Chẳng có chuyện gì đâu. Trinh Trinh, từ nay anh chỉ yêu có em thôi. Hãy quên cái tên Dạ Thảo đi em nhé!

Trinh Trinh không trả lời, nép sát vào ngực chồng tự hỏi: Liệu chàng có quên được Dạ Thảo hay không khi bé Yến Vi còn đo? Liệu Khải có thật sự yêu mến nàng chưa? Hay đó chỉ là tình cảm nhất thời của 1 gã đàn ông đang gặp cơn khủng hoảng tâm thần?

Trinh Trinh đảo mắt nhìn quanh 1 vòng rồi mới bước đến khung cửa màu xanh nhấn chuông. Tuy thái độ nàng thật tự tin nhưng trái tim trong ngực muốn nhảy vọt ra ngoài vì hồi hộp.

Mình đến đây để làm gì? Trinh Trinh ngẩn ngơ tự hỏi, và không sao tìm ra câu trả lời thích hợp. Phải chăng nàng đến đây vì tính hiếu kỳ muốn biết nguyên do nào khiến cho Khải từ bỏ Dạ Thảo, cau có mặt mỗi khi nghe ai nhắc đến tên người tình của thuở xưa?

Không hẳn như vậy. Nàng thương xót cho tình địch, hay tò mò muốn biết số phận con người ấy ra sao khi bị phụ tình. Có lẽ nàng cũng muốn tìm ra sự thật để khi quay về sống yên lành hạnh phúc bên chồng mà lương tâm không ray rứt. Nàng yêu Khải nhưng không phải vì như vậy mà nàng có thể dấn bừa lên trái tim người khác. Có người con gái nào mà lại chẳng ghen, nhưng nàng thì lại khác, dường như giữa nàng và Dạ Thảo đã có mối dây vô tình ràng buộc.

- Xin lỗi, cô tìm ai? – Một người con gái trẻ thò đầu ra hỏi.

Trinh Trinh mỉm cười:

- Dạ cô vui lòng cho tôi được gặp cô chủ.

Người con gái mỉm cười:

- Cô chủ của tôi đi vắng, chỉ có cậu chủ ở nhà, cô có muốn gặp không?

Trinh Trinh mỉm môi: Cậu chủ, mà là cậu chủ nào nhỉ? Có lẽ chìa khóa nằm ở đây chẳng? Nàng gật nhanh:

- Tốt lắm, tôi cũng muốn gặp.

- Vậy thì mời cô theo tôi.

Trinh Trinh bước theo cô gái, lòng bỗng bồi hồi trong 1 cảm xúc lạ thường. Linh tính như báo cho nàng biết trước mọi chuyện sẽ chẳng đơn giản như nàng nghĩ. Trinh Trinh chợt nhiên bối rối. Nàng biết nói gì với người chồng mới của Dạ Thảo đây. Lẽ nào mình nói mình là vợ của chồng Dạ Thảo đến đánh ghen giùm chồng à? Mà tại sao Dạ Thảo lại phản bội Khải?

- Thưa cô, cậu chủ tôi ở trong này.

Cô gái dẫn đường dừng lại trước 1 căn phòng bằng kính đục, Trinh Trinh gật đầu:

- Cám ơn cô.

Cô gái lặng lẽ rút lui trước khi điểm nụ cười tinh nghịch. Chắc cô ấy nghĩ mình là 1 cô vợ lớn đi đánh ghen đây. Trinh Trinh thầm nghĩ rồi đưa tay lên gõ cửa:

- Mời vào, cửa không khóa.

Một giọng nói quen vang lên. Trinh Trinh tái mặt thụt lùi, hai tay ôm ngực. Nhưng nàng thở phào tự cười mình thần hồn nát thần tính. Làm gì có chuyện hy hữu này chứ. Lấy lại tinh thần nàng nắm lấy chốt cửa kéo mạnh ra.

Cánh cửa vừa mở không chỉ có an`ng là sững sờ chết lặng. Mà gã thanh niên kia cũng bật dậy bập bồng hoảng. Chừng như cả 2 đều không tin số phận lại đẩy đưa cho cả 2 được gặp nhau sau bằng ấy năm dài.

- Trinh Trinh, có phải là em không?

Gã thanh niên tinh thần trước tiên, cất giọng ngỡ ngàng. Lời nói của gã làm cho tiềm thức của Trinh Trinh tỉnh dậy. Nàng chớp mắt bước lên 1 bước, nhẹ bỏ cái bóp xuống bàn, kéo vạt áo dài trắng, bằng thái độ tự tin, nàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện:

- Anh vẫn còn nhớ đến tôi sao? Vậy mà tôi cứ ngỡ 6 năm qua anh sống phủ phê bên kia bờ đại dương rồi chứ!

Gã thanh niên mỉm cười lấy lại vẻ hào hoa thường nhật. Gã ngồi xuống ghế rót nước mời nàng:

- Trinh Trinh uống nước đi. Thật là không ngờ được gặp lại em. Sáu năm qua em chẳng khác 1 chút nào. Còn đẹp và trẻ hơn trước nữa.

Trinh Trinh nâng tách trà lên môi cười nói:

- Cám ơn anh.

Gã cất giọng bùi ngùi:

- Lần ấy xuống tàu để đi, anh mới biết mình bị gạt. Thế là tiêu trắng 4 cây vàng.

Trinh Trinh cười khẩy:

- Nhưng đó có phải là tiền của anh đâu mà tiếc? Sáu năm dài tôi chỉ chờ có giây này để mắng vào mặt anh 1 câu: Quân sỡ khanh, phường đào mỏ.

Gã vẫn thản nhiên:

- Em thông cảm cho anh, nếu lúc đó anh không làm như vậy thì làm sao mượn của em 4 cây vàng để đi được chứ? Bây giờ nếu em đòi anh xin sẵn sàng trả lại cho em.

Mắt Trinh Trinh rục rủa:

- Bốn cây vàng anh trả được, còn đời con gái của tôi anh lấy gì để trả đây?

Gã cười nham nhở:

- Anh sẽ lấy em làm vợ!

Trinh Trinh nạt lớn:

- Đồ vô liên sĩ. Anh còn có thể nói với tôi câu nói đó được à?

- Sao lại không được hả em? – Hấn rời chỗ ngồi đến bên nàng:- Bây giờ anh giàu lắm rồi. Các anh chị của anh ở nước ngoài đủ bảo đảm Cho anh 1 cuộc sống sung túc đủ đầy. Trinh Trinh, em đồng ý làm vợ của anh nhé. – Bàn tay gã đặt lên vai nàng khẽ xoa xoa.

- Khốn nạn. – Trinh Trinh quay ngang tát mạnh vào mặt hấn: – Cho anh biết tôi là gái đã có chồng.

Gã xoa xoa mặt, gật gù nói:

- Vậy thì em đến đây để làm gì?

Chợt nhớ đến mục đích của mình, Trinh Trinh kêu lên hốt hoảng:

- Thì ra anh là chồng của Dạ Thảo?

Hấn gật đầu nói:

- phải, rồi sao?

Trinh Trinh đứng bật dậy:

- Không được, tôi không cho phép anh làm điều đó.

Hấn cũng đứng dậy rùn vai khiêu khích:

- Cô lấy quyền gì để cấm cản tôi? Tuy chữ Trinh của cô bị mất bởi tay tôi nhưng đó chưa là quyền hạn tuyệt đối mà cô cấm tôi yêu bất cứ ai tôi thích.

- Anh! – Trinh Trinh giậm run không nói được.

Cánh cửa bật mở, Dạ Thảo bước vào kiêu sa như 1 bà hoàng hậu, nàng kêu lên ngạc nhiên:

- À! Thì ra là cô. Tại sao cô lại theo đuổi tôi như bóng với hình thế này? Cô yêu Khải, tôi đã nhường hẳn lại cho cô. Còn bây giờ tôi yêu Thanh cô lại muốn tranh giành nghĩa là sao?

Trinh Trinh dụi giọng:

- Chị Thảo, chị phải biết hấn đã ...

Dạ Thảo ngھnh mặt cắt ngang:

- tôi biết hẳn đã từng ở với cô, là người đã lấy cái chữ Trinh quý nhất của cô. – Nang nheo mắt nói tiếp:- Nhưng cô còn kêu ca gì nữa. Khải là 1 ông chồng ngu ngốc đã không nhìn ra sự thật nên suốt 2 năm trời ôm ấp trong tay 1 cô vợ chảnh“ng tròn trĩnh.

Trinh Trinh tái mặt:

- Chị Thảo, chuyện Khải, tôi không nhắc đến. Tôi chỉ muốn cho chị biết Thanh là thằng đàn ông khốn nạn chuyên đi phá hoại tiết trinh của những cô gái đại khờ. Hẳn là phường sỡ Khanh, quân đào mỏ chuyên nghiệp.

Thanh bước lên nói lớn:

- Cô Trinh, nãy giờ cô nặng lời với tôi hơi nhiều rồi đó. Hãy cẩn thận, tôi không phải như Thanh của thuở xưa đâu.

Dạ Thảo bước đến bên chàng đưa tay vuốt ngực gã nói dịu dàng:

- Anh đừng nổi nóng làm gì, mặc cho cô ấy nói, miễn sao em vẫn yêu anh là được rồi.

Thanh cúi xuống hôn nhẹ lên tóc Dạ Thảo:

- Nhưng anh không chịu nổi những lời vu khống trắng trợn của cô ta. Em nghĩ xem, em đã là gái có chồng, có con vậy mà cô ấy bảo anh là kẻ luôn đi phá hoại tiết trinh của người ta.

Trinh Trinh tiến lên 1 bước:

- Anh đừng già mồm, chính anh đang phá hoại tiết trinh của Dạ Thảo. Không phải chữ trinh của người con gái nữa, mà là chữ trinh của 1 người vợ đối với chồng.

Thanh nhún vai bật cười hô hố:

- Cô nói mới hay làm sao. Nhưng thưa cô, cô có hơn gì ai mà lớn tiếng phê bình chỉ trích. Hãy nhìn lại mình kìa, thôi hãy về với ông chồng phong kiến của cô đi. Đừng đứng đây hờn ghen với hạnh phúc của người khác.

Trinh Trinh quay nhìn Dạ Thảo nói như muốn khóc:

- Chị Thảo, chị hãy suy nghĩ lại đi, kéo không còn kịp nữa. Anh Khải là 1 người chồng tốt, em sẵn sàng sẽ đôi nường cho chị, chị đừng nghe những

lời đường mật của hẳn. Chị Thảo, em nói thật lòng đó.

Dạ Thảo cười lạt:

- Cám ơn cô. Tôi lớn rồi, không phải là con nít nữa đâu mà cô hòng dạy bảo. Cô hãy về bảo Khải, dẹp cái trò ấy đi, đừng mong tôi hồi tâm trở về.

Trinh Trinh lắc đầu:

- Không, em đến đây 1 mình. Anh Khải không hề sai em đến.

Thanh bước đến khẽ đẩy vai nàng:

- thôi, mời cô ra cho. Vợ chồng tôi cần ngủ trưa.

Trinh Trinh hất mạnh vai đẩy Thanh ra, bước lại gần Dạ Thảo:

- Chị Thảo, ...

Dạ Thảo quay mặt cắt ngang:

- thôi đủ rồi, người gì mà dai như đĩa đỏi.

Trinh Trinh tần ngần giây lâu, rồi lặng lẽ quay lưng. Phái sau từng tràng cười của Dạ Thảo và Henry Thanh vang lên như xua đuổi.

Nàng bịt chặt tai lao nhanh xuống phố. Cứ cười đi Dạ Thảo, rồi có lúc nàng cũng sẽ phải khóc như tôi.

Cảm thương cho phận gái, nước mắt nhạt nhòa. Trinh Trinh hoà tan vào dòng xe trên đường phố.

Khải đến gần vợ, mỉm cười khi thấy nàng tần ngần bên khung cửa:

- Trinh Trinh, em đang ngăn ngơ gì vậy?

Trinh Trinh ngẩng đầu dậy mỉm cười, nàng đặt tay lên ngực chồng nói dịu dàng:

- Em nhớ Yến Vi quá.

Chàng cúi xuống hôn lên tóc vợ nói yêu thương:

- Con đi mới đó mà đã 2 tháng rồi, nhanh thật em nhỉ?

Ngừng 1 chút chàng nói tiếp vẻ biết ơn:

- Nếu Yến Vi lành tật trở về, anh sẽ thưởng cho em xứng đáng.

Nàng ngả đầu vào ngực chồng âu yếm nói:

- Anh, Yến Vi cũng là con em mà. Anh đừng nói câu ơn nghĩa. Được như vậy là em hạnh phúc lắm rồi.

Khải đặt tay xuống bụng vợ:

- Còn bao lâu nữa thì con ra đời hả em?

Nàng đưa cao 3 ngón tay, Khải nhìn nàng ái ngại:

- Lúc đó thì em sẽ cực lắm nhỉ?

Trình Trình mỉm cười:

- Em không sợ, lúc đó em sẽ đi lại anh.

Cả 2 bật cười vang rộn rãi. Nắng sớm mai thổi nhẹ. Trình Trình cảm thấy se se lạnh, nàng nép vào ngực chàng hơn:

- Anh, còn Dạ Thảo ...

Khải cắt ngang:

- Em đừng nhắc đến tên người ấy nữa.

Trình Trình khẽ thở dài:

- Tội nghiệp cho nàng quá.

Khải không trả lời vợ, đưa mắt nhìn về trước mơ màng. Trong lòng chàng, hơi ấm từ thân thể vợ tỏa ra hừng hực, sao trong trái tim chàng vẫn còn chút gì trống vắng? Hạnh phúc tràn đầy sao đôi mắt cả 2 còn sót 1 chút gì của nỗi u ám xót xa ...

HỒNG MINH - KHÁNH LINH
(ĐÔI NGƯỜI)

Chữ trình

& Đòi
người
phụ nữ

 Nhà xuất bản Thanh niên

Table of Contents

[Tựa](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)